

TEKSTİLDE
ZANAAT VE
TEKNOLOJİ

üretim yoluyla düşünmek

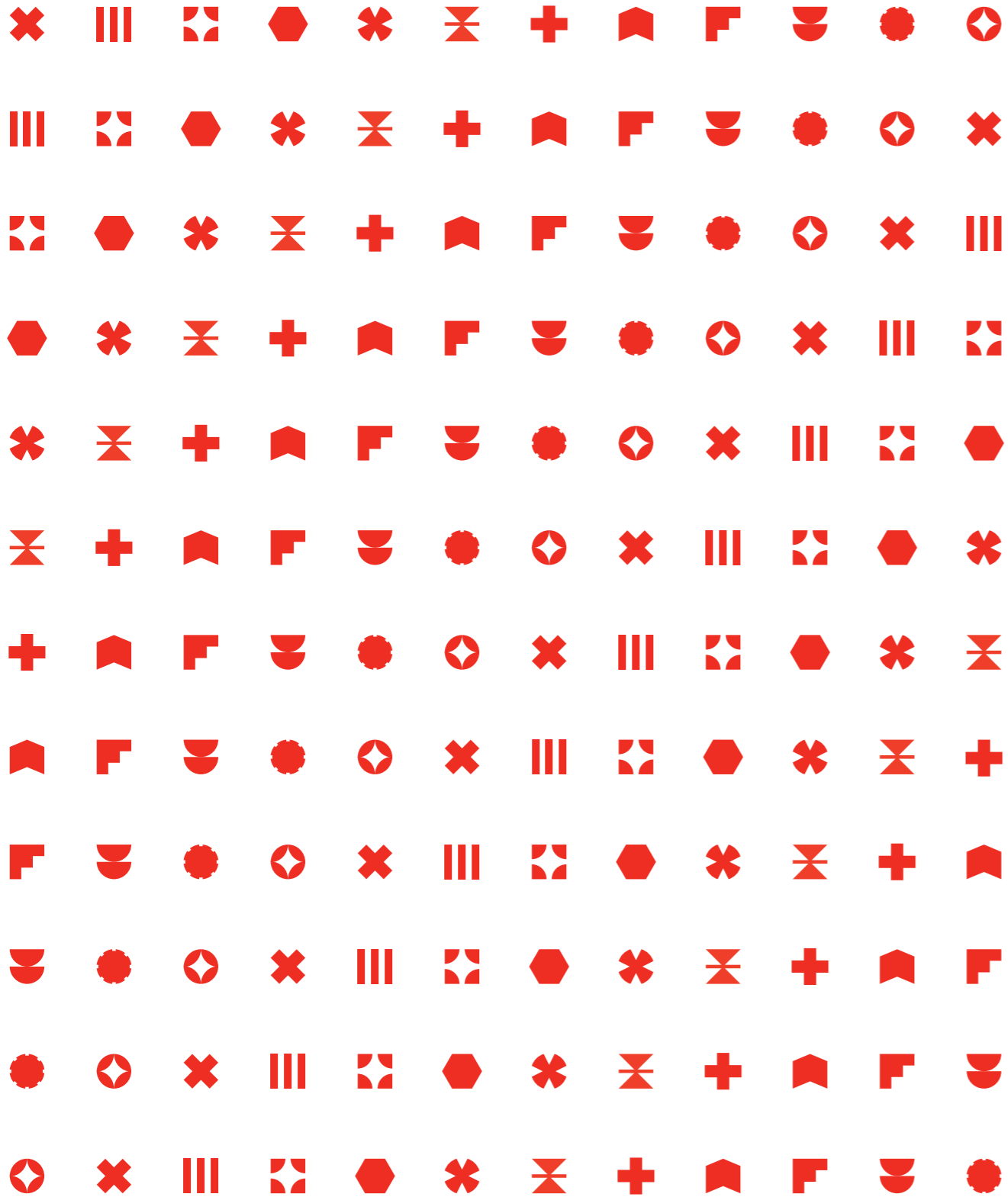
CRAFTING
TECHNOLOGY
FOR TEXTILES

thinking through making

Royal College of Art
Postgraduate Art & Design

Üretim Yoluyla Düşünmek:
Tekstilde Zanaat ve Teknoloji
Thinking Through Making:
Crafting Technology for Textiles

ÜRETİM YOLUYLA DÜŞÜNMEK:
TEKSTİLDE ZANAAT VE TEKNOLOJİ
THINKING THROUGH MAKING:
CRAFTING TECHNOLOGY FOR TEXTILES

ŞEF KÜRATÖR CHIEF CURATOR
ÖYKÜ ÖZSOY SAĞNAK

PROJE YÜRÜTÜCÜSÜ PRIMARY INVESTIGATOR
DOÇ. DR. ÖĞRETİM ÜYESİ ASSOC PROF DR
ELİF ÖZDEN YENİGÜN

PROJE ES YÜRÜTÜCÜSÜ CO-INVESTIGATOR
MELDA TÛTÛNCÛOĐLU DEMİR

PROJE YÖNETİCİSİ PROJECT LEAD
MELODİ GÛLBABA

KATALOG CATALOGUE

EDİTÖR EDITOR
CAN KOÇAK

GRAFİK TASARIM GRAPHIC DESIGN
AYŞE EZGİ YILDIZ

ÇEVİRİ TRANSLATION
ÇİĞDEM ASATEKİN MACINNIS

KRALİYET SANAT KOLEJİ - ROYAL COLLEGE OF ART (RCA), LONDRA VE İSTANBUL MODERN İŞBİRLİĞİYLE 2020-2021 YILLARINDA GERÇEKLEŞTİRİLEN "TEKSTİLDE ZANAAT VE TEKNOLOJİ", NEWTON FUND KAPSAMINDA ARTS AND HUMANITIES RESEARCH COUNCIL (AHRC) [AH/V003933/1] TARAFINDAN DESTEKLENMEKTEDİR.
"CRAFTING TECHNOLOGY FOR TEXTILES", A COLLABORATIVE PROJECT BETWEEN THE ROYAL COLLEGE OF ART (RCA), LONDON AND İSTANBUL MODERN WHICH TOOK PLACE BETWEEN 2020-2021, WAS SUPPORTED BY ARTS AND HUMANITIES RESEARCH COUNCIL (AHRC) [AH/V003933/1] AS PART OF THE NEWTON FUND.

BASKI VE CİLT PRINTING AND BINDING

OFSET YAPIMEVİ

Çağlayan Mahallesi, Şair Sokak No: 4, 34403, Kağıthane, İstanbul / Türkiye

T +90 (212) 295 8601 **sales@ofset.com** Sertifika No: 45354

ISBN: 978-975-6167-90-8

BU YAYIN, KRALİYET SANAT KOLEJİ - ROYAL COLLEGE OF ART (RCA), LONDRA VE İSTANBUL MODERN İŞBİRLİĞİYLE GERÇEKLEŞTİRİLEN "TEKSTİLDE ZANAAT VE TEKNOLOJİ" ADLI PROJENİN KATALOĐUDUR.

THIS PUBLICATION IS THE CATALOGUE OF "CRAFTING TECHNOLOGY FOR TEXTILES", A COLLABORATIVE PROJECT BETWEEN THE ROYAL COLLEGE OF ART (RCA), LONDON AND İSTANBUL MODERN.

İSTANBUL MODERN SANAT MÜZESİ

İSTANBUL MUSEUM OF MODERN ART

Kılıç Ali Paşa Mahallesi, Tophane İskele Caddesi, No: 1/1, 34433, Beyođlu, İstanbul

T +90 (212) 334 7300 **F** +90 (212) 243 4319

info@istanbulmodern.org - **www.istanbulmodern.org**

ÜRETİM YOLUYLA DÜŞÜNMEK: TEKSTİLDE ZANAAT VE TEKNOLOJİ THINKING THROUGH MAKING: CRAFTING TECHNOLOGY FOR TEXTILES

**İSTANBUL
MODERN**

KRALİYET SANAT KOLEJİ - ROYAL COLLEGE OF ART (RCA), LONDRA VE İSTANBUL MODERN İŞBİRLİĞİYLE GERÇEKLEŞTİRİLEN "TEKSTİLDE ZANAAT VE TEKNOLOJİ", NEWTON FUND KAPSAMINDA ARTS AND HUMANITIES RESEARCH COUNCIL (AHRC) [AH/V003933/1] TARAFINDAN DESTEKLENMEKTEDİR.

A COLLABORATIVE PROJECT BETWEEN THE ROYAL COLLEGE OF ART (RCA), LONDON AND İSTANBUL MODERN, "CRAFTING TECHNOLOGY FOR TEXTILES" WAS SUPPORTED BY ARTS AND HUMANITIES RESEARCH COUNCIL (AHRC) [AH/V003933/1] AS PART OF THE NEWTON FUND.

Royal College of Art
Postgraduate Art & Design

Arts and
Humanities
Research Council

**Newton
Fund**

İÇİNDEKİLER

CONTENTS

Üretim Yoluyla Düşünmek Thinking Through Making ÖYKÜ ÖZSOY SAĞNAK	8
Tekstilde Zanaat ve Teknoloji Crafting Technology for Textiles ELİF ÖZDEN YENİGÜN	12
PANELLER PANELS	16
Panel 1: Akıllı Yumuşak Sistemler Soft Systems	18
Akıllı Yumuşak Sistemlere Giriş Introduction to Soft Systems ANNE TOOMEY	20
Sunum Özetleri Presentation Briefs	
LYNN TANDLER	24
AMY WINTERS	26
Panel 2: Uygulamada Çeşitlilikler Diversity in Practice	30
Sunum Özetleri Presentation Briefs	
OĞUZ 'OZ' BURUK	32
BERDAN KALAV	34
BEGÜM CÂNÂ ÖZGÜR	38
GÜNEŞ TERKOL	40
İREM SABANUÇ GÖNÜL	44
ATÖLYELER WORKSHOPS	48
Doğal Boya Yapımı Atölyesi Natural Dyeing Workshop HANNAH ELISABETH JONES	50
Kodlanan Bedenler Coded Bodies GIULIA TOMASELLO	52
Zaman-Yama Atölyesi Time-Patch Workshop GÜNEŞ TERKOL	54
Duyusal Nesne Yapımı Make a Sensory Object EMILIE GILES	58
Bunu Sen De Yaparsın?! You Can Do This Too?! NERGİZ YEŞİL	60
Dokuma Atölyesi Weaving Workshop BEGÜM CÂNÂ ÖZGÜR	62
SÖYLEŞİLER INTERVIEWS	66
Tekstilin Geleceğini Haritalandırmak Future Mapping of Textile Practices	68
CARMEN HIJOSA	72
GÖZDE İLKİN	76
CELIA PYM	82
ESNA SU	86
ANNIE WARBURTON	92
NERGİZ YEŞİL	96
Biyografiler Biographies	98
Görsel Bilgileri Image Credits	104

ÜRETİM YOLUYLA DÜŞÜNMEK THINKING THROUGH MAKING

ÖYKÜ ÖZSOY SAĞNAK

İstanbul Modern ve Kraliyet Sanat Koleji – Royal College of Art (RCA), Londra'nın ortaklaşa tasarladığı “Üretim Yoluyla Düşünmek: Tekstilde Zanaat ve Teknoloji” projesi, tekstil ve zanaat konuları üzerine yoğunlaştı. Bu proje etrafında bir araya gelen sanatçı, tasarımcı, akademisyen ve kendi alanlarında uzman yaratıcı bireyler birlikte çalışırken, zanaat mirası ile 21. yüzyıl teknolojisinin tekstil alanında nasıl bir araya gelebileceğine odaklanan disiplinlerarası bir ağ kurmayı amaçladılar. Pandemi koşulları dolayısıyla çevrimiçi olarak kamuya açık gerçekleştirilen etkinlikler; sanat, zanaat ve teknoloji gibi alanların tekstille etkileşimi konularına odaklanan paneller ve atölye çalışmalarına projenin devam ettiği dokuz ay boyunca yer verdi. Program katılımcıları, tekstil malzemesine ilişkin yaratıcı süreçleri keşfetme ve birbirleriyle karşılaştırmalı olarak ele alma imkânına sahip oldular. Tasarlanan program içeriği katılımcılara, araştırma ve üretim yoluyla kültürler arası yeni bilgileri ve becerileri edinme ve paylaşma olanağı sundu.

İstanbul Modern, kuruluşundan bu yana güncel ve etkileşimli uygulamalarla sanat eğitimine yenilikçi ve katılımcı bir bakış açısı getiriyor. Müze, yaptığı sergiler ve eğitim programlarının yanında, son yıllarda gerçekleştirdiği birbirini tamamlayan üç farklı projeyle, zanaat-sanat ilişkisini tasarım ve yeni teknolojilerle bir araya getirmek için zemin hazırladı. 2015'te hayata geçirdiği Zanaattan Tasarıma projesiyle, zanaatkârlarla Türkiye'den tasarımcı ve sanatçıları buluşturarak birlikte üretimlerini destekledi. 2018'de başlatılan Uluslararası Misafir Sanatçı Programı ise İstanbul'un zanaat mirasını güncel sanat üretimiyle buluşturmak üzere 10 uluslararası sanatçıyı İstanbul'daki zanaatkârlarla bir araya getirdi. Sanatçı

A collaborative project between Istanbul Modern and Royal College of Art (RCA), London, “Thinking Through Making: Crafting Technology for Textiles” concentrated on textile and crafts. Artists, designers, academics, and creatives with expertise in their fields centered around this project aimed to build an interdisciplinary network that focused on the ways 21st century technologies and craft heritage could be incorporated in the field of textiles while working together. Taking place virtually due to the pandemic restrictions, the public events included panels and workshops with a focus on subjects about the interaction between textile and fields such as art, craft, and technology during the nine-month project. Participants had the opportunity to explore and comparatively review the creative processes involving textile materials. The designated program content enabled the participants to obtain and share new intercultural information and skills through research and production.

Since its formation, Istanbul Modern has kept bringing an innovative and participatory approach to art education through contemporary and interactive practices. Aside from its exhibitions and educational programs, the Museum established a ground to integrate the relationship between art and craft with design and new technologies through three different interlinked projects in the recent years. With From Crafts to Design, Istanbul Modern brought together craftspeople, designers and artists from Turkey and supported their collaborative production. Launched in 2018, the International Artist Residency Program invited 10 international artists to collaborate with Istanbul-based artisans to engage Istanbul's craft

ve zanaatkârların birlikte üretmesine olanak sağlayan program çerçevesinde üretilen çalışmalar, 26 Şubat – 18 Ekim 2020 arasında düzenlenen “Misafirler: Sanatçılar ve Zanaatkârlar” sergisinde izleyicilerle buluştu. Yine 2018’de başlatılan Art Maker Lab projesi, tasarım ve sanatı yeni teknolojilerle buluşturan bir öğrenme alanı olarak kurgulandı.

Sanat ve tasarım alanlarında dünyanın en saygın akademik kurumlarından olan RCA bünyesindeki Tekstil – Akıllı Yumuşak Sistemler Araştırma Grubu, Londra’da bulunan Victoria & Albert Müzesi ve Design Museum ile ortak çalışmalar yürütüyor. Birleşik Krallık ve Türkiye arasında zanaat temelli tekstilin geleceğini yaratıcılık ve sürdürülebilirlik eksenlerinde inceleyen “Üretim Yoluyla Düşünmek”, gelecekte iki kurum arasındaki işbirliklerinin ilk adımı olarak değerlendirilebilir. Projenin gerçekleşmesinde emeği geçen tüm katılımcılara ve yürütücülere, aynı zamanda projenin hayata geçmesini sağlayan Arts and Humanities Research Council (AHRC) ve Newton Fund’a teşekkürlerimizi sunarız.

heritage with contemporary artmaking. Works produced collaboratively within the scope of this collective program were showcased in “Guests: Artists and Craftspeople” exhibition, which was on view from February 26 – October 18, 2020. The Art Maker Lab project, also launched in 2018, was structured as a learning space, bringing together design and art with new technologies.

Part of the RCA, one of the world’s most influential and esteemed institutions of art and design, Soft Systems Research Group, Textiles works collaboratively with London-based institutions Victoria & Albert Museum and Design Museum. Investigating the future of craft-based textile between the UK and Turkey in the context of creativity and sustainability, “Thinking Through Making” can be considered as the first step for future collaborations between the two institutions. We want to thank all participants and facilitators who contributed to the project, and further express our gratitude to the Arts and Humanities Research Council (AHRC) and the Newton Fund for making this project possible.

Kasım 2019'da İstanbul Modern ekibiyle "Üretim Yoluyla Düşünmek: Tekstilde Zanaat ve Teknoloji" projesinin ilk tohumlarını İstanbul'da attığımızda, hem Türkiye'deki tekstil zanaatını ve tasarımını teknolojiyle buluşturmayı hem de nesillerdir süregelen bu birikimi yeni nesillere taşımayı, daha geniş bir kitleye duyurmayı hedefledik. Projemizin AHRC ve Newton Fund tarafından destekleneceğini öğrendiğimiz zamanlarda ise "pandemi" sözcüğü hayatımızdaki yerini aldı. Bu projeyi ilk kurguladığımızda hedeflerimiz arasında İstanbul'da, özellikle de Tarihi Yarımada'da yıllardır süregelen usta-çırak ilişkisiyle beslenmiş zanaatkârlara ve yeni nesil sanatçılara ulaşmak, Türkiye'nin geleneksel tekstil sanatlarını teknolojiyle buluşturmak vardı. Pandemi yasaklarıyla beraber heyecanımıza endişe karışsa da, bütün dünya gibi biz de yönümüzü dijitalle çevirdik, bizi müzede ziyaret edemeyenlerin evlerine konuk olmaya karar verdik.

Dokuz ay süren projeyi "Üretim Yoluyla Düşünmek" panelleriyle başlattık. Bu panellerde teknolojiyi zanaat ile birleştiren Soft Systems - Akıllı Yumuşak Sistemler metodolojilerini Birleşik Krallık ve Türkiye'den katılımcılar ile tartıştık, tekstilin yeni nesil teknolojilere nasıl uyum sağlayabileceğini, bu etkileşimin dokunulabilir tasarımları nasıl geliştirdiğine şahit olduk. Bu seri, "Üretim Yoluyla Düşünmek: Uygulamada Çeşitlilikler" başlıklı panelle devam etti. Tekstil zanaatlarındaki çeşitlilik ve benzersiz yaklaşımlar proje ekibi olarak bizi en başından beri büyülemişti, biz de ikinci etkinliğimizde zanaatlarına yurtdışında ve Türkiye'de devam eden sanatçıları ve tasarımcıları konuk ettik. Bu iki panelde pek çok ülkeden 197 aktif katılımcıya, çevrimiçi kayıtlarımız

In November 2019, when we first set the "Thinking Through Making: Crafting Technology for Textiles" project in motion in Istanbul, we aimed both to engage the textile craft and design in Turkey with technology, and to convey this ages-long accumulation of knowledge to the new generation and a wider audience. When we found out about the support from AHRC and Newton Fund, the word 'pandemic' had just entered our lives. During our initial framework, we strived to unite traditional textile arts in Turkey with technology by reaching both artists of new generations and craftspeople in Istanbul, especially those in the Historical Peninsula who had maintained master-apprentice relationships for many years. Albeit the pandemic restrictions added anxiety to our excitement, we changed our course to adopt a digital approach like the rest of the world, and for those who couldn't visit us at the museum, we decided to be their guests instead.

We launched the nine-month-long project with "Thinking Through Making" panels. During these events, we discussed the methodologies of Soft Systems, which conjoins technology and craft, with participants from the UK and Turkey, witnessing the ways in which textile can adapt to new technologies and how this interaction can advance tactile designs. This series continued with the "Thinking Through Making: Diversity in Practice" panel. The diversity and unique approaches in textile crafts had captivated us as a team from the very beginning, and accordingly for our second event we invited artists and designers who continue their crafts in Turkey and abroad. With these two panels, we reached a total of 197 active participants from various countries, and thousands of people with our online streams.

aracılığıyla ise binlerce kişiye ulaştık.

Panellerde attığımız bu tohumlar, öğrencisinden eğitimcisine, amatöründen profesyoneline dek tekstil pratikleriyle ilgilenen birçok katılımcıya ulaşan çevrimiçi stüdyolarla devam etti. Ücretsiz düzenlenen, dijital ortamda katılımcılarla birebir çalışma olanağı sunan altı atölyede üç tema öne çıktı: Evde yeni yeteneklerin kazanılması/yeniden keşfedilmesi, sürdürülebilir pratikler ve kodlanabilen tekstiller. Bu çevrimiçi atölyeler aracılığıyla yürütücülerin üretme yoluyla düşünme sürecine ortak olduk.

Panelleri yürütürken özellikle genç katılımcılardan kariyerlerini planlamak ve geliştirmek için alabilecekleri destekler ve sürdürülebilir işbirliklerinin kurgulanması üzerine pek çok soru geldi. Buradan hareketle kurguladığımız “Tekstilin Geleceğini Haritalandırmak” başlıklı, altı röportajdan oluşan seride başarılı tasarımcılar, ödüllü sanatçılar ve sektördeki karar alıcılarla fikir alışverişini yaptık, onların içinde bulunduğumuz yüzyıla dair beklentilerini öğrendik.

Bu süreç boyunca proje ekibi olarak farklı yaşlardan ve tecrübe seviyelerinden bizi büyüleyen, dinamik bir katılımcı kitlesiyle karşılaştık. Her etkinlik bir sonrakini kurgulamamıza önyak oldu, fiziksel sınırların ötesine çıkabilmemiz bizi dünyanın farklı yerlerinde yaşasalar da Türkiye'deki sanat ve zanaattan ilham alan tasarımcılar ve sanatçılarla buluşturdu. Bu yayın, size “Tekstilde Zanaat ve Teknoloji” projesi ile ilk adımları atılan İstanbul Modern ve Kraliyet Sanat Koleji - Royal College of Art (RCA), Londra ortaklığının dokuz ay gibi kısa bir sürede gerçekleştirdiği etkinliklerin kısa özetlerini, katılımcıların ve proje destekçilerinin tecrübelerini sunuyor. Bu süre içinde başardıklarımız ve cesaret edebildiklerimizin yanı sıra

The groundwork formed through these panels grew stronger with virtual studios that reached many participants interested in textile practice, from students to instructors, novices to professionals. During six virtual workshops, providing participants with a free of charge, one-on-one working experience, three main themes emerged: gaining/rediscovers new skills at home, sustainable practices, and codable textiles. These online workshops gave us access to the workshop leaders' processes of thinking through making.

In the course of the panels, we were asked many questions, especially by younger participants, about the types of support for planning and developing their careers and constructing sustainable collaborations. With this consideration in mind, we organized a series of six interviews titled “Future Mapping of Textile Practice” where we exchanged information, ideas, and expectations about the 21st century with successful designers, award-winning artists, and decision makers of the industry.

Throughout this process, we met a volume of dynamic participants from various age and experience levels that fascinated us as the project team. Every single event facilitated the formation of the next, and the opportunity to cross physical borders allowed us to encounter designers and artists inspired by the arts and crafts in Turkey from different parts in the world. This publication brings you the summaries of events carried out in the short span of nine months with the “Crafting Technology for Textiles” project, as the first step of the fruitful collaboration between İstanbul Modern and Royal College of Art (RCA), London, with experiences of participants and supporters. Along with what we achieved

hâlâ ajandamızda bulunan, pandeminin bitmesini bekleyen etkileşimlerimiz de var. Dileriz hem Türkçe hem de İngilizce sunulan bu yayının aracılığıyla iki kurum ve farklı zanaat geçmişine sahip iki ülke arasında başlattığımız etkileşimlere göz atma imkânı bulursunuz. Üreterek büyüme dileğiyle...

and ventured during this period, we also have future interactions still on our agenda, waiting for the pandemic to end. With this bilingual publication we hope to provide you a glimpse into the interactions we initiated between two institutions and two countries with different backgrounds in crafts. With hopes of growing through making...

PANELLER

PAN
ELS

Bu panelde Kraliyet Sanat Koleji – Royal College of Art (RCA), Londra bünyesindeki Tekstil – Akıllı Yumuşak Sistemler Araştırma Grubu, yumuşak malzemelere dair gelişmelere ve bu malzemelerin dijital yapılarla yaratıcı birlikteliklerine odaklandı. Bu doğrultuda geliştirilen ekosistemde, materyalin yaşamımızdaki yeri sorgulandı. Malzemeye dair sağlam bir bilgi birikimi ile üretim tekniklerindeki yeniliklerden hareketle, dijital ve fiziksel sınırların ötesine geçen, alternatif düşünme ve üretme biçimlerinin yolu açıldı.

Tekstile odaklanan “Üretim Yoluyla Düşünmek” dizisi kapsamında gerçekleştirilen ve konuşmacıların, yaratıcı çalışmalarında öne çıkan yumuşak sistemlere dair düşüncelerini paylaşarak “Üretim Yoluyla Düşünmek”in kendi düşünce süreçlerini nasıl etkilediğinden bahsettikleri çevrimiçi etkinlik, katılımcılara üretici ve tasarımcıların yaratım süreçlerini ve malzeme dünyasını keşfetme imkânı sundu.

In this panel, Soft Systems Research Group, Textiles at the Royal College of Art (RCA), London focused on developments within physical attributes to soft materials and combining them with digital assemblies. An ecosystem which questions the materiality of our lives was developed, pioneering alternative ways of thinking and making that transcend digital and physical boundaries, informed by a robust background in material knowledge and emerging fabrication technologies.

In this event, the panelists shared their thoughts on soft systems at the forefront of their creative practice and described how “Thinking Through Making” influenced their thought processes. Audiences were invited to join online to explore creative processes of makers and designers and the materials in the textile series of “Thinking Through Making”.

TR

EN

✘ ANNE TOOMEY

Akıllı Yumuşak Sistemler, Kraliyet Sanat Koleji – Royal College of Art (RCA), Londra Tekstil Yüksek Lisans programında, yaşamlarımız ve dahilindeki bireysel ve kolektif ilişkilerin güncel ve gelecek maddeselliğini sorgulamak için kullandığımız bir yaklaşım.

Akıllı Yumuşak Sistemler, pratiğimizi “örme” veya “dokuma” gibi düzenleme teknikleri üzerinden sınıflandırmak yerine tekstilin maddesellik, bağlam ve etki gibi özelliklerini sembiyotik bir sistem içerisinde birbirine bağlama amacı güder. Özünde maddesel dünyamız ve aramızdaki ilişkinin karmaşıklığının bilincindeki bir yaklaşım olarak, kendini bir keşif ve yenilik platformu olarak konular.

Tekstil 21. yüzyılın gittikçe karmaşıklaşan toplumsal mücadelelerini sorgulamak, incelemek, belki de çözümlenemeyen eşsiz ölçüde değişken, esnek ve son derece uyarlanabilir yollar sunar. İhtiyaçlarımıza uygun olarak neredeyse sınırsız farklı çeşitte şekillendirerek bükülmesini, katlanmasını, kaplanmasını, küflenmesini ve esnemesini sağlayabiliriz. Nadiren sabit ve katı olduğundan birden çok eşzamanlı kimliğe sahip olabilir. Belirli sonuçlar elde etmek için niteliklerini nano ölçekte değiştirebiliriz. Aynı anda hem nazik ve tanıdık hem de inanılmaz derecede karmaşık ve şaşırtıcıdır.

Checkland’ın “yumuşak sistemler metodolojisi” (YSM), örgüt yönetiminde farklı tarafların farklı bakış açılarına sahip olduğu ve “problemin” tanımsız kaldığı karmaşık durumların analizinde otuz yıldan uzun süredir kullanılıyor. YSM sürekli akışı bir varoluş hâli olarak kabul ederek bu hareketin parçalarının “durumlar, sorunlar veya problemler” olarak sabitleşmesine karşı dikkatli olmayı öneriyor. Tekstil – Akıllı

Soft Systems is an approach that we use in the Textiles MA program at the Royal College of Art (RCA), London to question the current and future materiality of our lives, and our individual and collective relationships therein.

Rather than classifying our practice through our methods of assembly, such as ‘weave’ or ‘knit’, Soft Systems aims to link together many aspects of textiles, such as materiality, context and affect in a symbiotic system. Essentially, it is an approach that recognizes the complexities of our material world and our relationship with it, and uses this as a platform for exploration and innovation. Textiles give us a powerful medium to explore this.

Textiles offer uniquely fluid, flexible and infinitely adaptable ways of questioning, examining and perhaps solving the some of the increasingly complex societal challenges of the 21st century. We can shape them in almost infinite ways to bend, wrap, fold, cover, mold, grow and stretch in order to adapt to our needs. They are rarely static and fixed, and can therefore have multiple simultaneous identities. We can modify their properties on the nanoscale to engineer specific outcomes. They are both benign and familiar, and yet also incredibly complex and surprising.

In organizational management, Checkland’s ‘soft systems methodology’ (SSM) has been used for over thirty years in the analysis of complex situations where diverse viewpoints are held across diverse stakeholders and the ‘problem’ is undefined. SSM recognizes flux as the state of being and cautions against the solidification of parts of that flux as ‘situations, problems or issues’. The Soft Systems Research Group, Textiles questions what this looks like when interpreted through a textile lens.

Yumuşak Sistemler Araştırma Grubu ise bu yöntemin tekstil üzerinden yorumlandığında vereceği sonuçları sorguluyor.

Tekstil – Akıllı Yumuşak Sistemler Araştırma Grubu 2017 yılında kuruldu. O zamandan beri bu konulara ilgi duyan uygulayıcılar, akademisyenler, araştırmacılar ve endüstri ortakları ağından oluşan bir topluluk inşa ediyor, aynı zamanda tekstil yapımı aracılığıyla geliştirilen yeni düşünce biçimlerinden yeni bilgiler ediniyoruz.

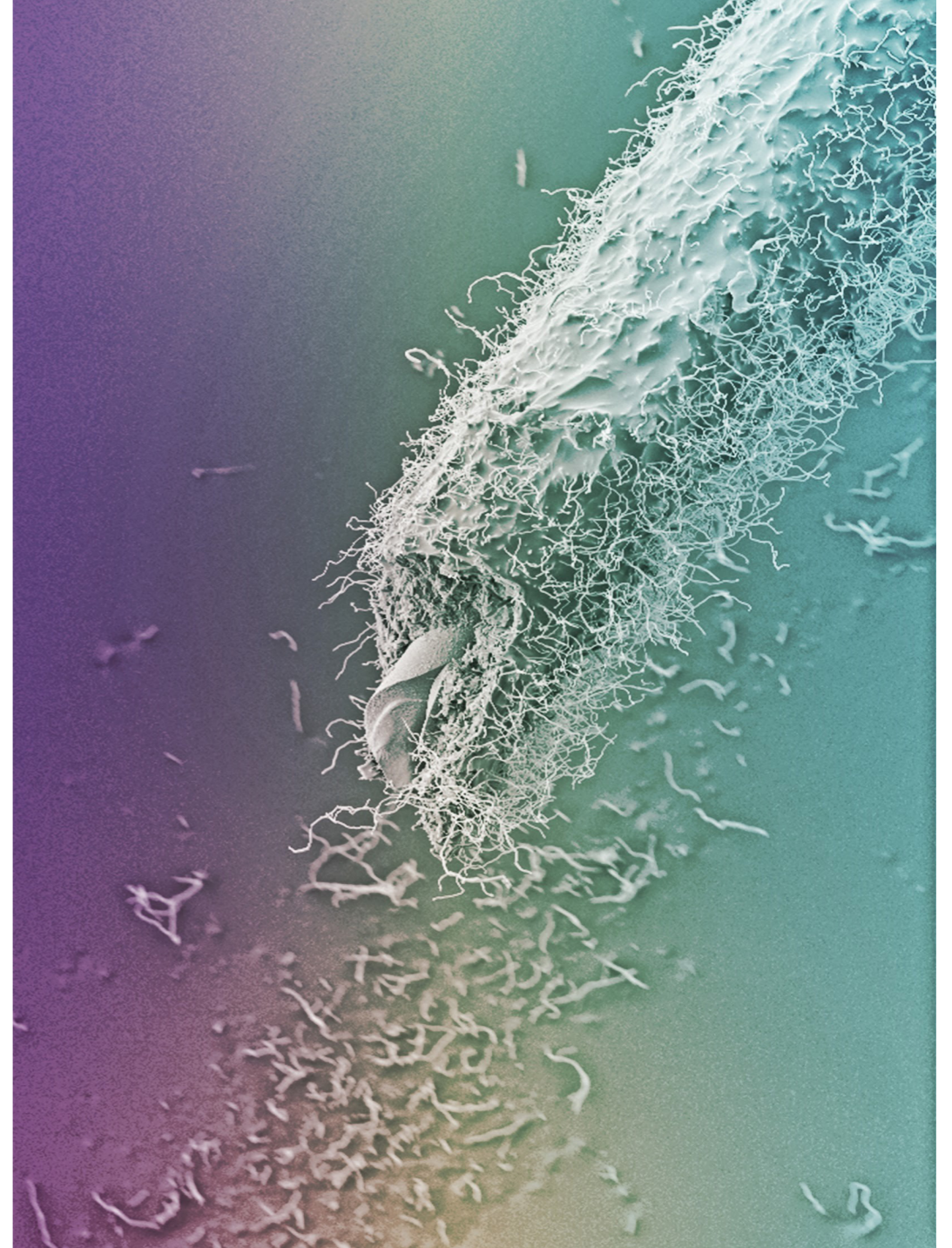
Yeni özellik ve davranışlara sahip yeni materyaller, kendimiz ve yaşam alanımız arasındaki çift yönlü ilişkiyi yeniden değerlendirmek için daha önce benzerine rastlanmamış fırsatlar sunar. Tekstilin yumuşak maddeselliği ile bağlantılı ve ilişkili olduğunda bu olanaklar, tekstilin günümüzde pasif ve hareketsiz olduğu anlayışının sınırlarına meydan okumak, akıllı yüzey, yapı ve “yumuşak sistemlerde” yeni bir çağ açmak için yepyeni imkânlar sağlar. RCA Tekstil bölümünde Tekstil – Akıllı Yumuşak Sistemler Araştırma Grubu’nun başlatılmasına önayak olan, alternatif bir yaklaşım belirlememizdeki tetikleyici etken buydu.

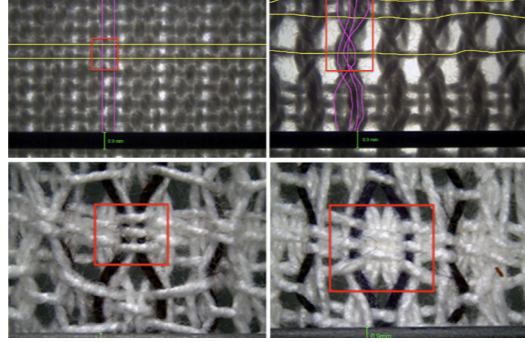
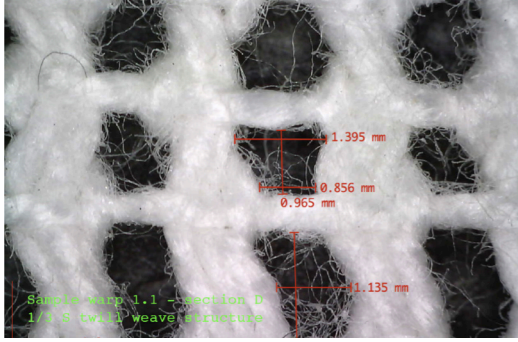
Tekstil, yaşamımızın neredeyse her alanına bir şekilde temas eden, oldukça geniş bir disiplin. Bu nedenle araştırma grubumuz sadece kumaş ve tekstil ürünlerini odağına almak yerine, grubun gelişimine katkı sağlayacak çok çeşitli ve kapsamlı paydaş topluluklarını memnuniyetle karşılıyor. Yumuşak sistemlerin ne demek olduğunu bilfiil disiplinlerarası bir bağlamda, ortaklaşa incelemek için benzer düşünce yapılarına sahip bireyleri bir araya getiren, resmi olmayan ve herkese açık bir grup bu. Bu platformun tartışma ve araştırma eylemlerini harekete geçirecek bir itici güç işlevi görmesini umuyoruz.

The Soft Systems Research Group, Textiles was established in 2017, and we are building a networked community of practitioners, academics, researchers and industry partners who share these interests as we build new knowledge from new ways of thinking through textiles making.

New types of materials with new characteristics and behaviors offer unprecedented opportunities to re-think our bidirectional relationship between ourselves and our habitat. These possibilities, when connected and related through the soft materiality of textiles present new opportunities to challenge the boundaries of our current understanding of ‘textile’ as passive and inanimate, and usher us into a new era of intelligent surfaces, structures and ‘soft systems’. This was the trigger to establish an alternative approach, which led to the introduction of the Soft Systems Research Group, Textiles at RCA.

Textiles is a very broad discipline that touches on almost every part of our lives in some way or another. Our research group, therefore, is not focused solely on cloth and textile products, and we welcome a broad and diverse range of stakeholders to contribute to the development of this group. It is an open and informal platform for gathering like minds to jointly scope what soft systems means in a truly interdisciplinary context. We hope that this platform will act as a catalyst to ignite discussion and action for research.

LYNN TANDLER

Bu konuşma, akıllı tekstiller ile ilgili fikirleri ve bu terimin daha iyi bilinen “akıllı materyaller”den zaman içinde nasıl farklılaştığını ele aldı. D:STEM araştırma yöntemini takip eden konuşma, tasarımcıların yapılandırılmış tekstilleri özgün materyal sistemlerine dönüştüren karmaşıklıkları daha iyi anlamalarına olanak vermek için üretilmiş yeni bir haritalama aracını, yani Tekstil Anatomisi Haritalama'yı ele aldı.

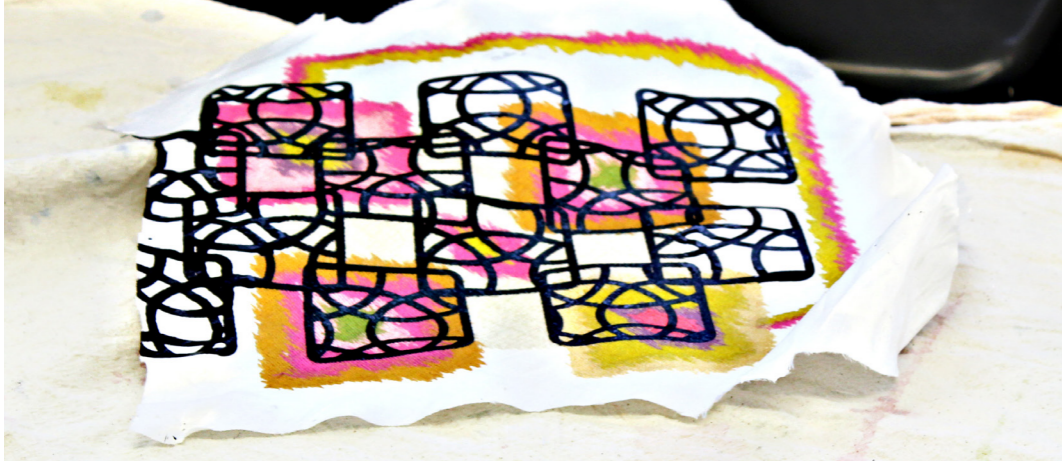
Tekstil camiası dışındaki yaygın görüş, tek bir materyalin akıllı olarak nitelendirilemeyeceği, bunun yalnızca materyal grupları için mümkün olabileceğidir. Bu algıya göre, materyalleri yapılar üzerinden bir araya getirme biçimlerimiz akıllı tekstiller üretmemizde potansiyel olarak fazlasıyla önemli bir rol oynuyor. Bu durumda akıllı davranış biçimleri, sadece bileşenlerinin performansı ile değil aynı zamanda yeni yapı potansiyelleriyle tasarlanıyor.

Bugüne kadar akıllı tekstil yapılarının rolü yalnızca belli sınırlar içerisinde araştırıldı. Ben de akıllı materyal sistemleri ile tekil biyolojik hücreler arasındaki gitgide belirginleşen benzerlikleri ele alarak, bunları yeni yapıların ve polimer, fiber ve yünden oluşan, değiştirilmiş dokuma yöntemleri ile yapılandırılmış yeni yumuşak sistemlerin geliştirilmesi için bir esin kaynağı olarak kullanma fırsatı buldum. Bu süreç, dokunmuş tekstillerin yapılandırılmasının kendi başına “akıllı” olup olmadığını araştırmak için yola çıkarak, gelişmekte olan yün teknolojilerinden tamamen ayırık, kendi içinde bir birim olan dokumanın tasarım ve üretim metodolojisi olarak rolünün yeniden incelenmesini sağladı. Böylelikle yeni tekstil kuşaklarının yaratılma sürecinin merkezine yapılandırma yöntemlerini yerleştiren yeni bir sorgu alanı ileri sürüldü.

This talk discussed the idea of smart textiles and the ways in which the term has grown to differ from their better known ‘smart materials’. Following a D:STEM research methodology, this talk discussed a new mapping tool – Textiles Anatomy Mapping – that was created to allow designers better understanding of the complexities that make constructed textiles into the unique material systems that they are.

Away from the textile community, it is widely perceived that no one single material could ever be considered smart – only groups of materials can – and this implies that the ways in which we assemble materials through structures could potentially play a key role in the creation of genuinely smart textiles. In this case, smart behavior is proposed through new structure potentials, and not solely due to the performance within its component/s.

Thus far, the role of smart textile structures has only been limitedly explored. I took this opportunity to discuss emerging similarities between smart material systems and individual biological cells, using it as an inspiration for the development of new structures and as a result, new soft systems – ones that are comprised of polymers, fibers and yarns and constructed through modified weaving methods. This process had led to re-examine the role of weaving as a design and production methodology, in complete isolation from emerging yarn technologies – as an agent in its own right – setting out to explore whether the construction of woven textiles itself can be ‘smart’. In doing so, a new territory of inquiry that put structuring methods at the heart of the creation of new textiles generation was introduced.

AMY WINTERS

Bu sunumda “yumuşak” etkileşime dair yeni bir tasarı ileri süren deneysel işlerimi belgeledim. Araştırmalarım ışık, ses, hız ve nem gibi dış etmenlerle etkileşime geçen, yumuşak materyaller geliştiriyor. Kraliyet Sanat Koleji - Royal College of Art (RCA), Londra'nın Tekstil Yüksek Lisans programındaki Akıllı Yumuşak Sistemler'in açtığı yolu destekledim, sorun odaklı olması gerekmeyen, alternatif bilgi türlerini temellendirmek amacıyla “prototip yoluyla düşünme” bazlı öğrenme deneyimleri geliştirdim. Bu uygulamada düşünsel pratikler başka türlü gizli kalacak sorunları ortaya çıkarabiliyor, bilgi paylaşımını desteklemek için yeni kavram ve fikirler üretebiliyor. Bu yöntem, materyalle olan bedensel bağlantının tekstil tasarımcılarını hassasiyet, örtük bilgi ve birikimlerinden arındırabileceği, yenilikçi ve bağımsız yaratıcılık süreçlerinin doğması için gereken verimli zemini yaratabileceği fikrini ileri sürüyor.

Sunumum beden için özgün deneyimlere olanak vermek amacıyla yumuşak-robotik çalıştırılan materyal ve mikro akışkanlar gibi teknolojilerin tasarım kaynaklı yeniden kullanımının önemini vurguluyordu. Tekstil bilgisi bedenün sözsüz iletişim kapasitesini arttırmaya dair fiziksel-dijital materyaller inşa etmek için kullanılıyor. Yumuşak sistemlerin özünde var olan çokdisiplinli nitelikler maddesellik, etkileşim ve maddesel bilimin orta noktasında, materyal odaklı araştırmacılar için geliştirilen, evrilmeyi sürdüren post-dijital tasarım alanında yer alıyor. Burada tekstil, moda, endüstri ve etkileşim tasarımı, “tekstil robotiğinin” yeni biçimleri için dokunsal ve duyuşsal bir dil geliştirebiliyor.

Akıllı Yumuşak Sistemler tasarım araştırmacılarının hem aktif hem pasif çok sayıda maddesel özellikten

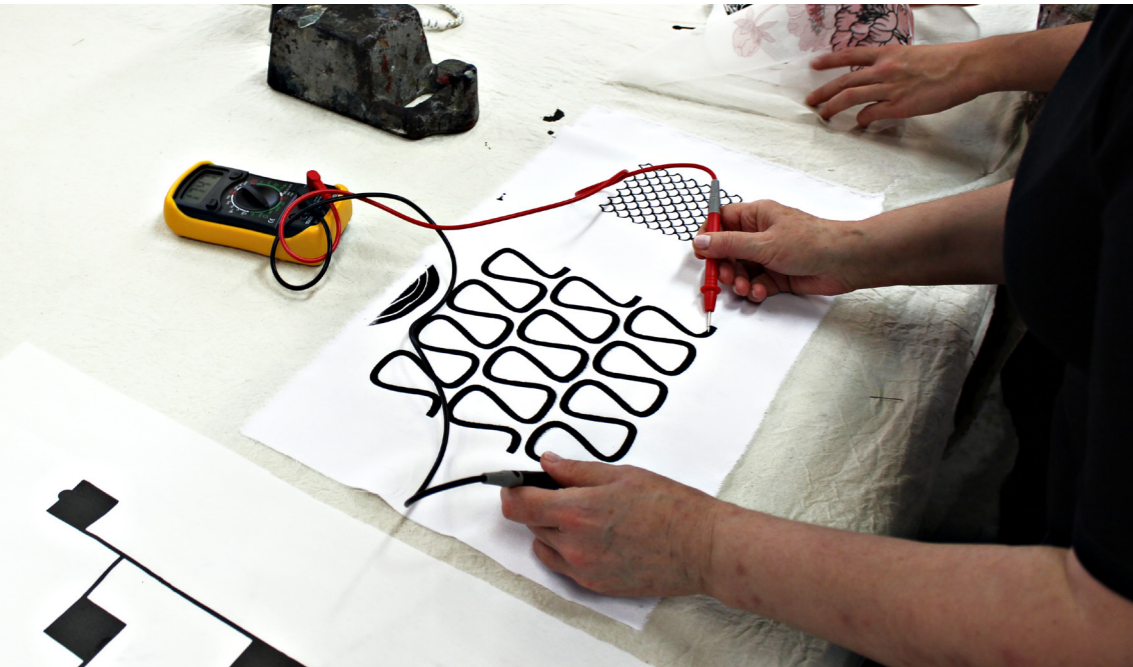
In this presentation, I documented my own experimental work advancing a new agenda for ‘soft’ interaction. My research develops soft materials, which interact with external influences such as light, sound, speed and moisture. I supported the Soft Systems pathway in Textiles MA program at the Royal College of Art (RCA), London, developing the learning experience of ‘thinking through prototyping’ to establish an alternative type of knowledge - a knowledge that is not necessarily problem-driven. Here, reflective practice can uncover problems that would otherwise have stayed hidden whilst at the same time generating new concepts and ideas to support knowledge-sharing. This method pushes forward the idea that a bodily engagement with materials can create the essential fertile ground needed to release the sensitivities, tacit knowledge, and know-how of the textile designer into innovative and distinct invention processes.

The presentation advocated for the value of design-led re-use of technologies such as soft-robotic actuated materials and microfluidics to facilitate novel experiences for the body. Textile knowledge is applied to build physical-digital materials to augment the body's non-verbal communication capacities. The inherent multidisciplinary qualities of soft systems sit between materiality, interaction and material science, in an evolving field of post-digital design for material-led researchers. Here, textiles, fashion, industrial and interaction design can open up tactile sensory languages for novel forms of ‘textile robotics’.

Soft Systems supports design researchers to exploit multiple material properties, both active and passive, offering a unique contribution to the

faýdalanmasını destekleyerek yumuşak arayüzlerin gelişmesine emsalsiz bir katkı sağlıyor. Bu materyal odaklı etkileşimler, faydacı boyutların ötesinde sanal gerçeklik, akıllı hareketlilik ve moda alanlarında yeni sürükleyici deneyimler keşfetmek için gereken yaratıcı güç olabilir.

development of soft interfaces. These material-driven interactions may be the creative catalyst to push beyond utilitarian dimensions into new immersive experiences in virtual reality, intelligent mobility, and fashion.

Serinin ikinci etkinliğinde farklı disiplinlerden gelen akademisyen, araştırmacı, sanatçı ve tasarımcılar kendi üretim ve araştırma süreçlerini paylaştı. Alanlarında uzman isimlerin ele aldığı konular tekstilin kullanım çeşitliliğini yansıtıyordu. Geleneksel üretim teknikleri, kolektif üretim yöntemleri, giyilebilir teknolojiler, tekstilin bir ifade aracı olarak kullanılması ve sürdürülebilirlik gibi konular tekstilin barındırdığı olanakların sınırsızlığına işaret ediyordu.

“Üretim Yoluyla Düşünmek” panelleri, katılımcılara tekstile ilişkin yaratıcı süreçleri keşfetme ve birbirleriyle karşılaştırmalı olarak ele alma imkânı sundu. Çevrimiçi etkinlik dizisi sanat, zanaat ve teknoloji gibi alanların tekstille etkileşimi gibi konulara yer verdi. Farklı çalışma yöntemleri çerçevesinde değerlendirilen tekstilin dünü, bugünü ve yarını masaya yatırıldı.

In the second event of the series, academics, researchers, artists and designers from different disciplines shared their production and research processes. The topics that were addressed by the experts in their fields reflected the diversity of textile usage areas. Traditional production techniques, collective production methods, wearable technologies, the use of textiles as a means of expression and sustainability were all among the topics that indicated the limitless possibilities of textiles.

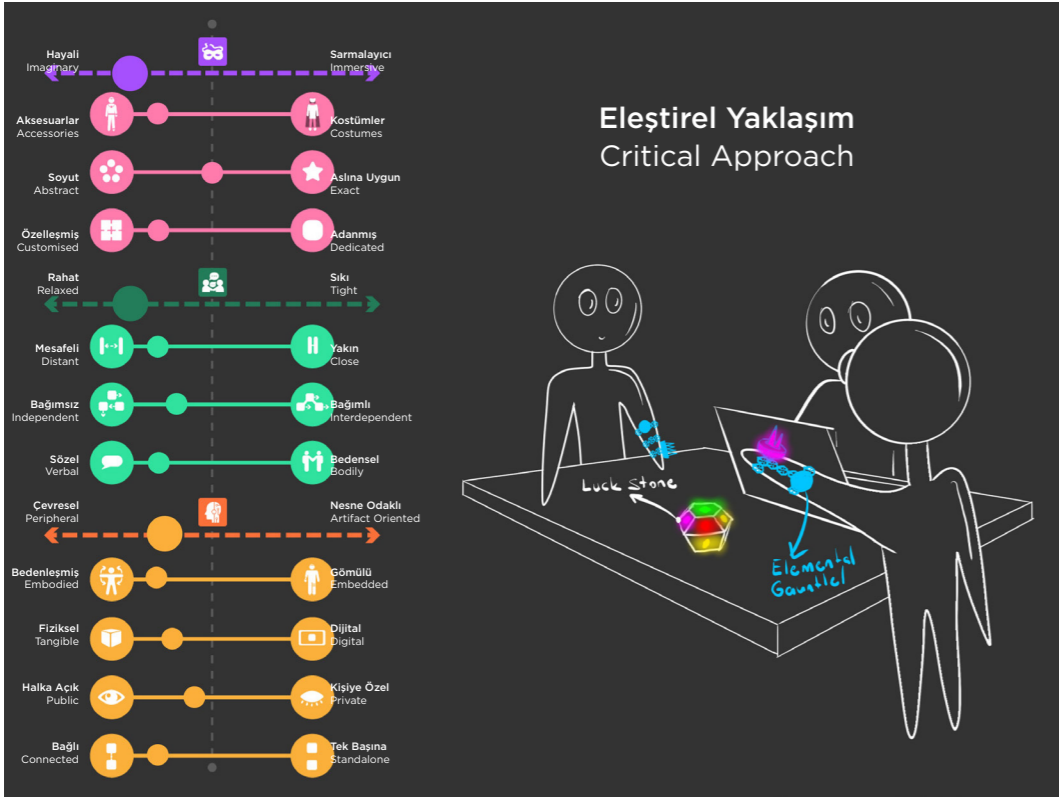
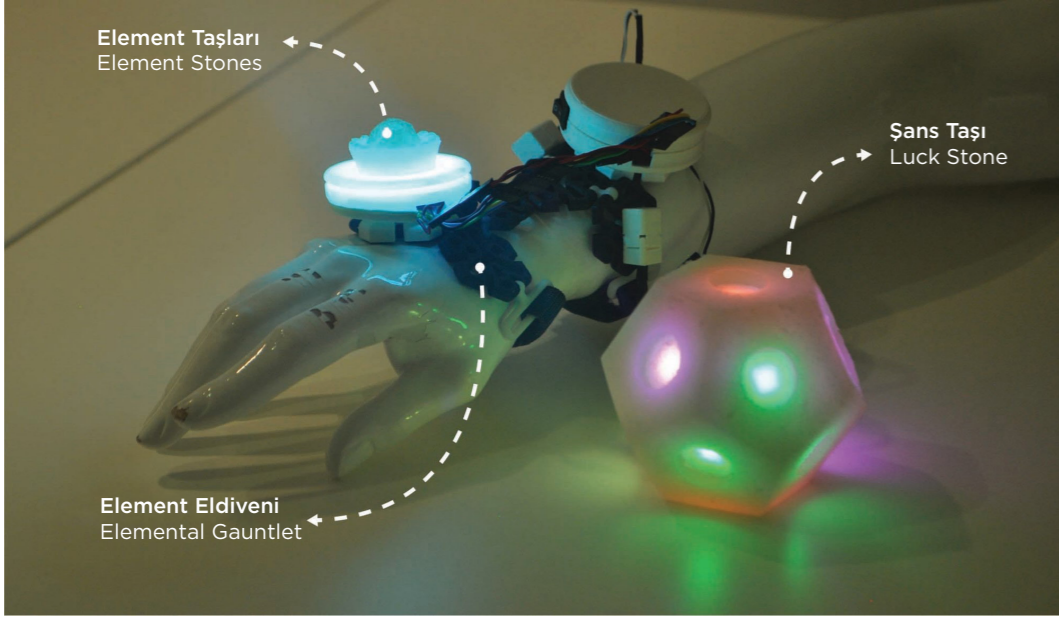
“Thinking Through Making” panels offered participants the opportunity to explore the creative processes related to textiles and to discuss them in comparison with each other. The series of online events focused on the interaction of fields such as art, craft and technology with textile. The past, present and future of textile were evaluated within the framework of different working methods, and were opened up for discussion.

TR

EN

OGUZ 'OZ' BURUK

Giyilebilir teknoloji yeni bir girişim değil. Giyimde kol ve cep saatleri, gözlükler ve kulaklıkları uzun zamandır kullanıyoruz, bunlar öyle ya da böyle insanların yetilerini (gözlükler ve görmek), bilgilerini (saatler ve zaman bilgisi) veya algılarını (kulaklıklar ve soyutlanma) zenginleştiriyor. Ancak bilişimsel giyilebilir nesnelere son yıllarda hızla gelişen bir alan hâlini alarak akıllı saatler, sanal gerçeklik gözlükleri veya akıllı giysiler gibi yeni giyilebilir teknolojileri ortaya çıkarmaya başladı.

Bu tür giyilebilir nesnelere izleme, bedensel veri toplama, diğer cihazlarla iletişimi iyileştirme veya dokunsal ve görsel duyuları etkileme gibi işlevlerini vurgulayan birçok ürün ve araştırma olmasına rağmen, bu teknolojinin oyunbaz yönlerine odaklanan çalışmalar bu denli güçlü değil. Diğer akıllı cihaz türleriyle benzerliklerinin yanı sıra, giyilebilir nesnelere beden üzerinde bulduklarından modayla güçlü bir bağa ve kimlikle yakın bir ilişkiye sahipler. Bu durum muzip ve oyunbaz bir tutum edinmeyi mümkün kılan performatif, sosyal ve interaktif olanaklar sağlayarak giyilebilir bilgisayarlar, insanlar ve dünya arasındaki bilinmeyen etkileşimlerin keşfedilebilmesine rehberlik ediyor. Peki, giyilebilir teknolojilerin oyunbaz bir yolla tasarlanmasının faydası ne olabilir? Bu tür nesnelere tasarlamak anti-çözümci bir yaklaşım edinebilmemize, bütünüyle faydacı amaçlardan uzaklaşarak deneysel amaçlara odaklanmamıza yardım ediyor.

Bu söyleşide, oyunbaz giyilebilir nesnelere tasarım çerçevesini açıklayarak *cosplay* gibi oyunbaz pratiklerin şimdiki gerçekliğimizden tamamen farklı sosyal normlara, fiziksel koşullara ve estetik algılarına sahip bağımsız hayal dünyalarının gerçeklikleri hakkında kafa yormamıza ve bilgi edinmemize katkıda bulunabileceğini ortaya koydum.

Wearing technology is not a new endeavor. We have been wearing watches, glasses or headphones for a very long time, and one way or another they augment humans in terms of abilities (vision in glasses), information (knowledge of time in watches) or perception (isolation in headphones). However, in the recent decade, computational wearables have been a rapidly developing field, introducing many new worn-technologies such as smartwatches, virtual reality headsets or smart clothing.

Although there have been many products and studies that emphasize the functions of wearables such as tracking, giving bodily information, enhancing communication with other devices or altering the tactile and visual senses, the focus on their playful aspects has not been very strong. Aside from their similarities with other types of smart devices, wearables have a strong relationship with fashion and are closely associated with identity because they are worn on the body. This brings performative, social and interactive affordances that facilitate embodying a playful attitude, leading to the exploration of unknown interactions among wearable computers, humans and the world. But why might it be useful to design wearables playfully? Designing playful wearables helps us to adopt an anti-solutionist approach, shifting away from purely utilitarian purposes and focusing on experiential ones.

In this talk, I explained the design framework for playful wearables and demonstrated how playful practices such as *cosplay* can help us learn and think about the realities of distinct imaginary worlds, whose social norms, physical conditions or aesthetic perceptions are completely different from our current reality.

Kalıp baskı, ahşap baskı veya ağaç baskı Anadolu'da yazmacılık olarak adlandırılıyor. Bu baskı tekniğinde kullanılan kalıplarda armut, gürgen, sarıçam ve ahlat ağaçları kullanılıyor. Ayrıca dayanıklı ve yumuşak olan ıhlamur ağacı, boya tutumunun iyi olması sebebiyle sıklıkla tercih ediliyor. Yumuşaklığından ötürü desenin kalıba oyulması daha kolaylaşacağı için ıhlamur kütüğünün kuru olması gerekiyor. Kalıp çıkarılırken ıhlamur kütüklerinin ağaç liflerine paralel yönde kesilmesi ise desenin kalıba oyulması sırasında kolaylık sağlıyor.

Yazmacılıkta anilin bazlı, siyah boyarmadde esaslı reçeteler kullanılarak pamuklu kumaşlara baskı yapılıyor. Boyarmaddenin pamuk liflerine tutunabilmesi ve desenin kumaş yüzeyinde yayılmaması için reçeteye nişasta, potasyum karbonat ve göztaşı (bakır sülfat) ekleniyor. Nişasta boya çözeltisinin kıvamını ayarlamak için kullanılırken göztaşı mordanlama, potasyum karbonat ise boyarmaddenin pamuk liflerine tutunması amacıyla kullanılıyor. Böylece pamuk liflerine daha kuvvetli bağlanan boyarmaddenin baskı sonrasında uygulanan yıkama esnasında da akması engelleniyor. Bir diğer deyişle, boyanın haslığı geliştiriliyor.

Günümüzde pamuk, viskoz, keten gibi selüloz esaslı kumaşları boyamak için çoğunlukla boyama işlemini pamuk lifindeki belirli bölgelerle bağ yaparak gerçekleştiren reaktif boyarmaddeler kullanılıyor. Bu tip kumaşların baskısında da kullanılan reaktif boyarmaddeler yazma reçetesinde tercih edildiğinde geleneksel reçetenin değiştirilmesi gerekiyor. Pamuk lifinin ve nişastanın kimyasal olarak aynı yapıtaşından, yani glikozdan meydana gelmesi sebebiyle reaktif boyarmadde içeren

Printmaking using wood in Anatolia, such as woodblock or woodcut printing, is called *yazmacılık* (originally used for hand-painted kerchief) in Turkish language. The blocks used for this type of printmaking are made of pear, hornbeam, scotch fir, and wild pear trees. For its durable, flexible qualities and paint adherence, basswood is another common preference. Since its softness would ease the process of carving the pattern, the basswood block needs to be dry. Cutting the basswood blocks parallel to the wood fiber provides efficiency during carving as well.

In this woodblock printing method, cotton fabrics are printed using aniline and black dyestuff-based formulas. To make sure the dye is able to bond with cotton fibers and that the pattern does not suffuse through the surface of the fabric, the formula also contains starch, potassium carbonate, and blue vitriol (copper sulfate). While the starch regulates the consistency of the dye solution, blue vitriol is used for mordanting. Potassium carbonate ensures the dyestuff is adsorbed into the cotton fibers, which also keeps the dyestuff from bleeding during the wash process after printing. In other words, it enhances the fastness of the dye.

Nowadays, the most common way to dye cellulose-based fabrics like cotton, viscose, and linen is using reactive dyes, which bond with certain areas within the cotton fibers. Reactive dyes are also used in printing on these types of fabrics, and the traditional formula for woodblock printing needs to be altered when using them. As cotton fibers and starch are in essence composed of the same basic unit, which is glucose, the dye bonds mainly with starch if it's used as a thickening agent in a formula containing

reçetede kıvamlaştırıcı olarak nişasta kullanılması durumunda, boyanın büyük oranda nişasta ile bağ yaptığı görülüyor. Dolayısıyla kumaşa aktarılan boya miktarıyla birlikte renk verimi de önemli ölçüde azalıyor. Bu sebeple reaktif boyarmadde içeren reçetelerde reaktif boya ile bağ yapmadığı için kıvamlaştırıcı olarak aljinat kullanılıyor. Bu tip boyarmaddeler pamuk lifine güçlü bir şekilde bağlanabildiği için göztaşı kullanımına gerek duyulmuyor. Ancak boyanın lifin içine girebilmesi için yüksek sıcaklıktaki fikse esnasında eriyerek boyanın çözünmesine yardımcı olan üre kullanılıyor. Reçeteye eklenmesi gereken bir diğer kimyasal ise boyanın pamuk lifine bağlanabilmesi için gerekli alkali seviyesini ayarlamakta kullanılan sodyum karbonat.

Yazmalar üretilirken reaktif boyarmaddeler tercih edilirse, geleneksel reçetelerdeki kimyasal maddeler yerine boyarmadde ile uyumlu kimyasal maddelerin kullanılması gerekiyor. Böylece elde edilecek yazmaların renk verimleri ve haslıkları artıyor.

reactive dye. Therefore, the amount of dye transferred to the fabric decreases substantially, along with richness of color. Instead, formulas that consist of reactive dye use alginate as a thickening agent as alginate doesn't bond with the dyestuff. This type of dye can bond with cotton fabrics sturdily, so blue vitriol isn't required. However, to ensure the dye penetrates the fiber, an alternative that is used is urea, which aids the dye in dissolving during the high temperature fixing process. Another essential chemical found in the formula is sodium carbonate, which regulates the necessary alkaline for the dye to bond with the cotton fiber.

When reactive dyes are preferred in the production of *yazma* prints, it's crucial to use chemicals compatible with dyestuff instead of the chemicals in traditional formulas. The color yield and fastness of the products increase as a result.

✘ BEGÜM CÂNÂ ÖZGÜR

Bir tasarım aracı olarak bilgisayardan uzaklaşıp ellerle çalışmak, malzemeyi ve teknikleri tanımayı, onların mevcut uygulamaların ötesindeki potansiyellerini keşfetmeyi sağlıyor. Bu deneysel yaklaşımın sonuç değil süreç odaklı ilerlemeyi destekleyerek tasarımda inovasyona kapı araladığına inanıyorum.

Cranbrook Sanat Akademisi'nde bulunduğum sürede insanlar ve ürünler arasında kurulan duygusal etkileşime odaklandım; renk, doku, desen gibi duyuşal niteliklerin bu etkileşimdeki rolü üzerine çalışmalar yaptım. İçinde bulunduğum özgürlükçü ve disiplinlerarası etkileşimi destekleyen ortam sayesinde kendimi birden tekstil bölümünün atölyelerinde çalışırken buldum. Tekstil veya dokuma üzerine resmi bir eğitim almamak, alışlagelmiş yöntemleri henüz tanımamak, kendi yöntemlerimi keşfetmemin önünü açtı. Böylelikle çok geleneksel bir pratiğe kendi bakış açımı katarak çağdaş bir yaklaşım geliştirebildim.

Tasarım çalışmalarımı ve çıkardığım numuneleri Anadolu'nun köylerindeki kadın dokuyucularla hayata geçiriyoruz. Bu yenilikçi fikirler, dokuyucuların kabiliyetleri ve deneyimleriyle birleşerek son formunu alıyor. İşbirliğimizin yarattığı katma değer, köylerdeki kadınlara ekonomik fayda sağlarken kültürün devamlılığına da katkıda bulunuyor.

Dokuma kültürümüz gelecek nesillere aktarılmadan kaybolma tehlikesi yaşıyor. Bunun sebeplerinden biri, bu geleneksel kültürlerin çağdaş sahnede ve diyaloglarda yer bulamaması. Nesiller boyu analardan kızlarına geçmiş bu bilgi birikimi ancak bu deneyimin ve yeteneklerin günümüz koşullarına ve anlayışlarına adapte edilmesiyle korunabilir.

Getting away from the computer as a design apparatus and instead working with one's hands makes it possible to get familiarized with materials and techniques, to discover their potential beyond the existing praxes. I believe this experimental approach endorses a progress focused on process rather than outcome, and thus opens a path towards innovation.

During my time at the Cranbrook Academy of Art, I focused on the sentimental interaction between people and products, and studied the role of sensory qualities such as color, texture, and pattern within these interactions. As a result of being in an environment that was supportive of independent and interdisciplinary interactions, I found myself working in the studios of the textile department. Since I had not received any formal education on textile or weaving and had not been acquainted with conventional techniques, I was able to discover my own methods. Therefore, I could form a contemporary approach by incorporating my own perspective into a vastly traditional practice.

We are now materializing my designs and samples with women weavers in rural Anatolia. These innovative ideas take their final form when integrated with the skills and experiences of the weavers. The added value of our collaboration financially benefits the women in their villages and contributes to cultural continuity.

Our traditional weaving culture is under the threat of dying away without being passed on to generations to come. One reason is that these traditions cannot find their space within the contemporary scene and dialogue; the only way to preserve this intergenerational knowledge is to adapt these experiences and skills to the current conditions and conceptions.

☀️ GÜNEŞ TERKOL

İşlerimde kumaş, dikiş, ses ve desen üzerinden yerleştirmeler yapıyorum. Kadınların kalıplaşmış cinsiyet ve sınıf ayrımlarına direnmek, kendi kimliklerini savunmak için buldukları yolları inceliyorum. Masalları, mitolojik hikâyeleri ve rüyaları dönüştürerek kullanıyor, 2010'dan beri kadınlarla birlikte çeşitli ülkelerde pankart atölyeleri düzenliyorum.

Yaklaşık on yedi yıldır tekstil malzemeleriyle çalışıyorum. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Resim bölümünde öğrenciyken kendimi ifade edecek malzemeleri araştırıyordum ve uygulamalı halı atölyesini seçmiştim. İki yıl boyunca doğal boyalarla renklendirilmiş iplikleri kullanarak bir halı dokudum. Dokuyarak iş üretmek pratiğime yeni bir soluk kattı. Aynı dönem İstanbul'daki dikiş atölyeleri ve fabrikalardan topladığım kumaş artıklarını biriktirerek kendi paletimi oluşturmaya ve kolaj çalışmaları yapmaya başladım. Pek aşına olmadığım dikiş makinesiyle çalışmak bana yeni bir dil öğrenmek gibi gelmişti. Makineyi âdeta kalem gibi kullanıyor, kumaşa çizgiler dikiyordum. Kumaşın hafif, taşınabilir, ekonomik bir malzeme olması bana büyük bir özgürlük verdi.

Son yıllarda severek kullandığım kumaş, pamuklu ve transparan bir malzeme. Hem bitkilere gölgelik olarak hem de insanların yaralarını iyileştirmek için kullanılıyor. Ben de sera bezi veya gaz bezi olarak kullanılan beyaz kumaşı renklendirerek dönüştürüyorum. Bazen pancar, soğan kabuğu, tütün yaprağını kullanarak doğal boyalar yapıyor, onları kaynatıyor, güneşte kurutuyorum.

Malzeme bana ikinci bir teni hatırlatıyor. Kırılgan olsa da hikâyelerimi taşıyacak güce sahip. Mekâna ve ışığa göre şekil değiştirebiliyor. Farklı boyutlarda seriler üretiyorum. İşlerimi

In my artistic practice, I produce installations based on textiles, sewing, sounds, and patterns. I examine how women resist the stereotypical sexual and class discriminations, and how they protect their identity. I draw on fairy tales, myths, and dreams by transforming them, and lead banner workshops with women in various countries since 2010.

I have been working with textile as a primary material for almost 17 years. When I was a student in Mimar Sinan Fine Arts University's Painting department, I was searching for materials to express myself with, and in the end, I chose the applied weaving studio. For two years, I wove a carpet using naturally colored threads. Producing work by weaving reinvigorated my practice. That same year I started to create my own palette and to work on collages by collecting scraps of fabric from sewing studios and factories. Working in the unfamiliar territory of sewing machines resembled learning a new language. I used the machine as if it was a pen, sewing lines on the fabric. It was liberating to work with fabric, a light, portable, and affordable material.

The fabric I came to love using in the past few years is a transparent cotton material. It functions both as a shade for plants and a remedy for people's wounds. I transform this white fabric, commonly used for greenhouses and gauze bandages, by coloring it. Sometimes I use beets, onion peels, or tobacco leaves to make natural pigments, boiling and sun drying them.

The material reminds me of a second skin. Even though it's fragile, it's powerful enough to bear my stories. It can change its form according to light and space. I produce series in various scales. I utilize windows, empty spaces, and the ceiling when I install my work. As the works are

yerleştirirken pencereleri, boşlukları ve tavanı kullanıyorum. İşler uçucu ve transparan oldukları için taşıdıkları imajlar birbirlerinin arkasından görünüyor, hikâyeleri iç içe geçiyor. İzleyiciler de işlerin içinden geçerek kendi hikâyelerini oluşturabiliyorlar.

ethereal and transparent, the images they carry can be seen behind one another, and the stories they bear intertwine. Viewers can also go through them and conjure their own stories.

IREM SABANUÇ GÖNÜL

Bir süredir sürdürülebilirlik konusunda araştırmalar ve çalışmalar yapıyorum. Bu konudaki hassasiyetim, çevreye en çok zarar veren endüstrilerden tekstil sektörünün içinde yer almam, daha da önemlisi geleceğin tasarımcılarını yetiştirmem sebebiyle zaman içinde derinleşti.

Son yıllarda giyim alanında sürdürülebilirlik çalışmaları gözle görülür biçimde arttı. Hızlı tüketimin karşısında büyümeye başlayan bir yavaş moda bilinci gelişti. Bazı bilindik markalar eski giysileri dönüştürmek, pet şişe ve benzeri malzemelerden oluşturdukları elyaflarla üretim yapmak gibi çalışmalarla konuya dikkat çekmeye çalışıyorlar. Elbette bu çalışmalar yeterli değil, ama bu konudaki bilincin geniş kitlelere yayılmasına katkıda bulduklarını söyleyebiliriz.

Sürdürülebilirlik konusundaki hassas yaklaşım yaratıcı kimlik ve tasarımcı duyarlılığı ile buluştuğunda, gerek kültürel değer taşıyan gerekse çağdaş yorum üzerine kurulu yeni üretim biçimlerinin gelişmesine olanak sağlıyor. Benim sürdürülebilirlikle ilgili ilk çalışmalarım, elimdeki imkânlar doğrultusunda malzemeye odaklanmıştı. Bölümümüzün atölyelerinde yaptığımız çalışmalar sırasında ortaya çıkan artık kumaşları, kullanım ömrünü tamamlayarak çürümeye yüz tutan iplikleri, ayrıca düğmeler, etiket ruloları, fermuarlar gibi malzemeleri biriktiriyorum. Zaman zaman tekstil firmalarından kullanılmayan ya da elden çıkarılacak malzeme ve aksesuarlar, postal atıkları talep ediyorum, öğrencilerle birlikte bu malzemeleri kullanarak giysiler tasarlıyoruz ya da sanat nesneleri üretiyoruz. Baskı ve boyama yaparken renk deneme bezi olarak ya da fazla boyayı silmek üzere kullandığım bir kumaş parçasını fazlalık olarak değil bir sonraki çalışmamın

I have been working and doing research on sustainability for a while. As an individual in the notoriously environmentally destructive textile industry, but more importantly as an educator of future designers, my ecological sensibility has increased over time.

In recent years, the efforts for sustainability in the clothing and fashion industry advanced considerably. An awareness for slow fashion started to develop against fast consumer goods. Some well-known brands are trying to draw attention to this issue by endeavors such as reconstructing old clothes and manufacturing products using fibers made of plastic bottles or similar materials. These attempts are of course not enough, but they arguably help spread environmental awareness to large masses.

Together with a creative identity and sensibility of a designer, a sensitive approach to sustainability enables the development of new forms of production based on culturally valuable or contemporary understanding. My initial work on sustainability focused on materials within the bounds of possibility. I collect scrap fabrics from our department's studios, threads on the verge of disintegration, and materials like buttons, label rolls, and zippers. Sometimes I ask for unused or disposable materials, accessories, and scraps from textile companies and use these materials to design clothes or create artworks. When I print or dye, I don't see the piece of fabric that I use to try on colors or wipe off excess paint as residuary, but an object of inspiration that will set the course of my next work. Nevertheless, as I continue this work, I am aware that the real issue is to embed the mentality

seyrini belirleyen bir ilham nesnesi olarak algılıyorum. Fakat atık malzeme odaklı bu çalışmaları yaparken aslında biliyorum ki asıl mesele çıkan atığı değerlendirmekten ziyade atık çıkarmadan uzun süreli kullanım anlayışını oturtabilmek. Sürdürülebilir tasarım teorisyeni Jonathan Chapman'ın ortaya attığı "duygusal dayanıklı tasarım" kavramı bu konuya dikkat çekiyor. Kişiden kişiye geçen ya da duygusal bağ kurduğumuz için kolayca vazgeçemeyeceğimiz anlamlı bir nesneye sahip olmak, gereksiz tüketimin önüne geçilmesini sağlayabilir. Çeyiz sandığında yer alan dantel, nakış, oya gibi geleneksel el sanatlarıyla bezeli malzemelerin aneden çocuğa geçmesini duygusal dayanıklı tasarım açısından değerli örnekler olarak kabul edebiliriz. Ben de bu konuyu özellikle giyim tasarımıyla ilgili çalışmalarımda ele alıyorum.

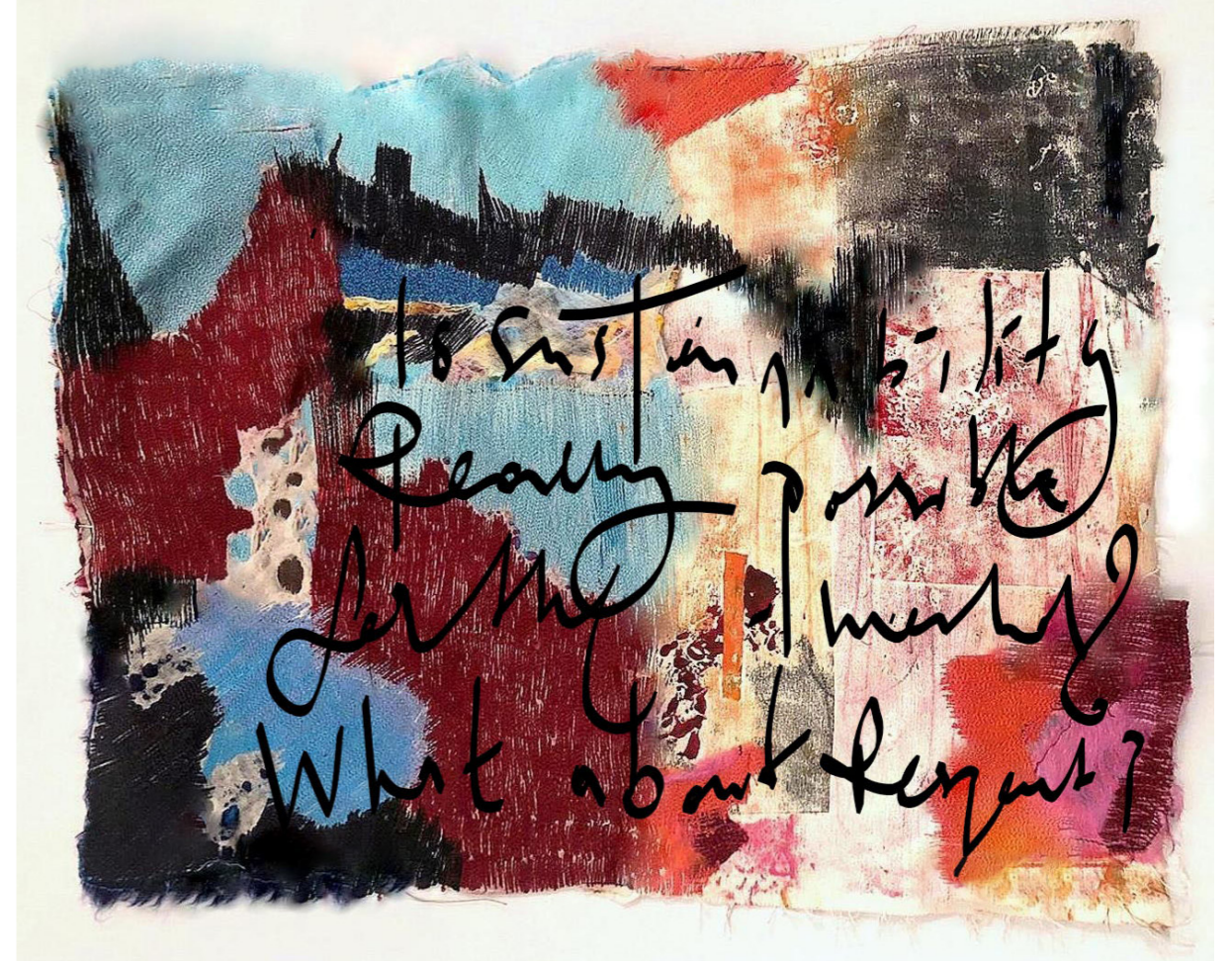
Uzun süre kullanmak ve israf etmemek anlayışına dayanan kırkyama, eskiyen kazak ve çorapları söküp yeniden biçim vermek gibi sürdürülebilirliğin yaşam tarzına dahil olduğu uygulamalar Anadolu kültüründe mevcut. Ancak tüketim esaslı yaklaşım her şeyi öylesine etkiliyor ki kırkyama tekniği bile benzer görsel etkiyi yakalasa da kumaş israfına sebep olan bir uygulamaya dönüşebiliyor. Kırkyama, yamalı bohça, kırkpare gibi hoş isimlere sahip olduğu halde günümüzde çoğunlukla "patchwork" adıyla anılan bu tekniği çalışmalarımda farklı yorumlar katarak kullanıyorum.

Çeşitlilik ve üretkenliğin devamlılığı sağlanırken anlam ve duyguya da önem verebileceğimizi, böylelikle sürdürülebilirliğin yaşam tarzına dönüşmesinin mümkün olabileceğini düşünüyorum. Tekstilin bu konuyla ilişkisi üzerinden yeni fikirler geliştirmeye, projeler üzerine çalışmaya devam edeceğim.

of long-term use without waste, rather than utilizing waste material. Sustainable design scholar Jonathan Chapman's concept of 'emotionally durable design' points out to this specific subject: to own a meaningful object with emotional bond or legacy that we can't easily give up might deter unnecessary consumption. The handmade materials embellished with lace, embroidery or needlepoint in the traditional glory boxes that pass from mothers to daughters can be valuable examples of emotionally durable design. I tackle this concept especially with my work on clothing design.

Considering Anatolian culture, endeavors such as patchworking and unknitting old sweaters or socks to make something new are based on an understanding of durability and resourcefulness, providing examples of sustainability entrenched in daily life and tradition. Unfortunately, the consumption culture is so prominently effective that even the patchworking technique, essentially rooted in mending and reconstructing, can turn into a practice that causes fabric waste to look visually similar when it's 'fashionable'. In my work, I use and reinterpret this technique that goes by such delightful names like *kırkyama* [forty patches], *yamalı bohça* [patched bundle] or *kırkpare* [forty pieces], but mostly called by the English word 'patchwork' today.

I believe we can maintain diversity and productivity while still prioritizing meaning and emotion, and this way turn sustainability into a lifestyle. I will continue developing new ideas and projects about this subject and its relationship with textile.

ATÖLYE
LEFERR

WORK
SHOPS

HANNAH ELISABETH JONES

2021 Dünya Günü'nde doğal boyalar âleminde deneyler ve keşifler yaparak harika vakit geçirdik. Güne doğal boyaların tarihteki kullanımları, 19. yüzyılda sentetik boya pigmentlerinin piyasaya çıkması ve doğal boyaları işlerine dahil eden güncel sanatçı ve tasarımcılar gibi konuları içeren bir Zoom konuşmasıyla başladık. Ayrıca doğal boyama ile ilgili popüler kaynaklara baktık ve birbirimizin geçmişteki boya yapımı deneyimlerini tartıştık.

Kısa bir aranın ardından çalışma masalarımızı bıraktık ve atölyenin uygulamalı kısmına geçmeye hazır bir şekilde mutfaklarımıza yol aldık. Başlamadan önce farklı pH değerlerinin doğal boya renklerini nasıl etkileyebileceğini göstermek amacıyla mor lahana boyasını bir pH seviye belirteci olarak kullandım. Safken bu boya mor renkliydi. Zayıf bir asit olan sirkeyle karıştırıldığında kırmızıya dönen boya, zayıf bir baz olan sodyum bikarbonatla karıştırıldığında ise yeşil oldu.

Sağlık ve güvenlik kontrolünün ardından meyveler, ağaç ve sebze kabukları, çiçek ve bitki yaprakları gibi çeşitli yemek artıkları ve toplanan bitkileri kullanarak nasıl boya ve mürekkep yaratılabileceğini öğrenmeye başladık. Gün içinde bohça boyama, Shibori ve Hapa Zome gibi farklı boyama tekniklerine dair bilgiler edindik.

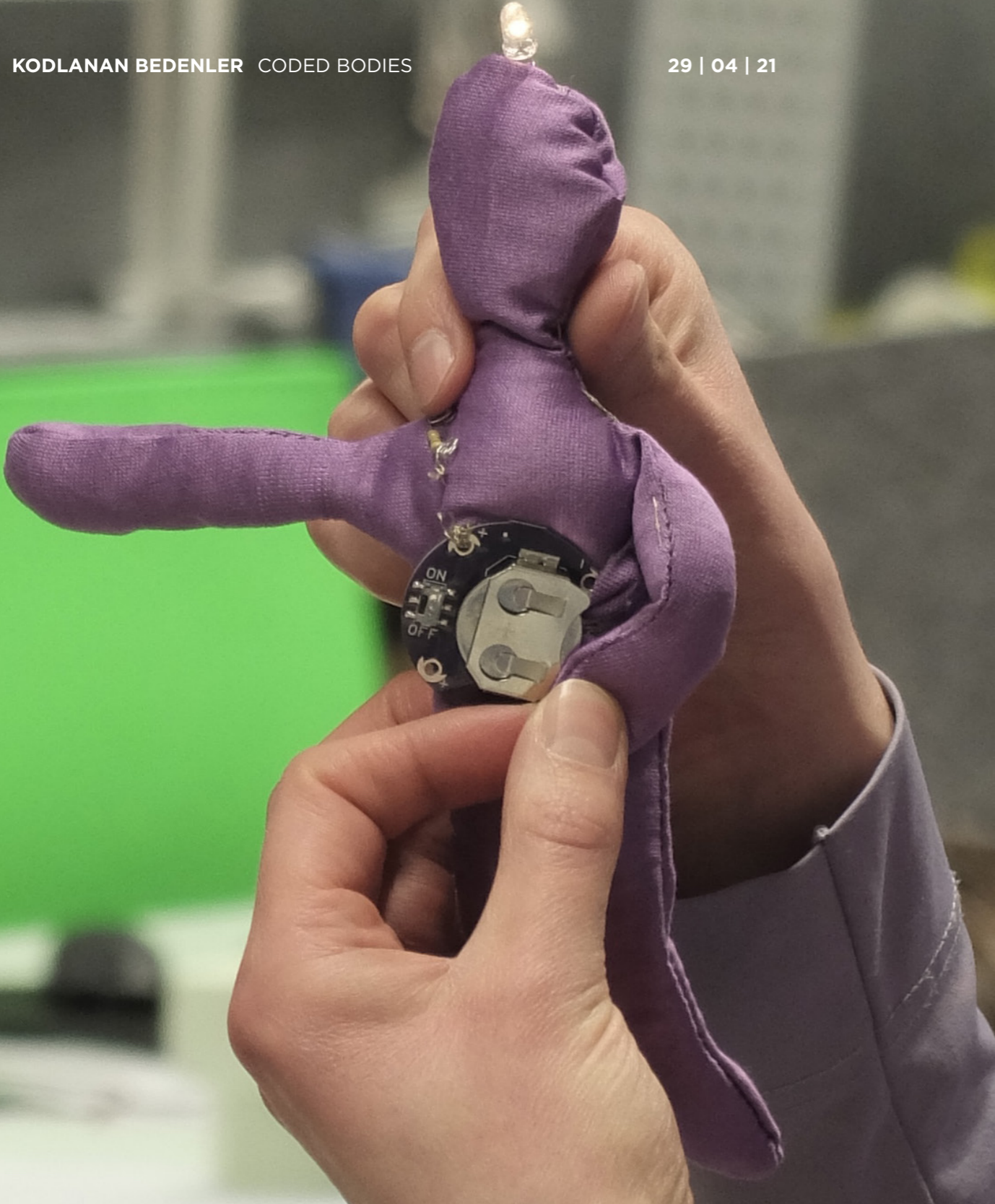
Ek olarak, katılımcılara Zoom üzerinden bir yandan kendi boyaları üzerinde çalışırken bir yandan sorularını sorabilmelerine olanak veren bir bağımsız çalışma süresi de tanındı. Gün sonunda birbirimizin çalışmalarını karşılaştırdık ve düşünce alışverişi yaptık. Sonuç olarak ortaya muhteşem renk ve desenler çıktı!

On Earth Day 2021, we had a wonderful time experimenting and exploring the realm of natural dyes. The day started with a Zoom talk, which covered the uses of natural dyes throughout history, the introduction of synthetic dye pigments in the 19th century, and contemporary artists and designers who incorporate natural dyes into their work. We also looked at popular reference books for natural dyeing and discussed each other's previous experiences with making dyes.

After a short break, we headed from our desks to our kitchens, ready to commence the hands-on part of the workshop. Before getting stuck in, I demonstrated how different pH levels can affect natural dye colors through using red cabbage dye as a pH indicator. When on its own, the red cabbage dye was purple. When mixed with vinegar (a weak acid) the dye turned red. When mixed with sodium bicarbonate (a weak alkaline) the dye turned green.

Then, once completing a health and safety check, we began learning how to create dyes and drawing inks using many different types of food waste or foraged plants, for example, berries, bark, vegetable skins, flower petals and leaves. We learned various dyeing techniques across the day, including bundle dyeing, Shibori dyeing and Hapa Zome.

The participants also had independent practice time whilst in the Zoom call, meaning they could ask questions when they needed to as they worked on their dyes. At the end of the day, we compared each other's work and exchanged our thoughts - the result was a beautiful range of colors and patterns!

GIULIA TOMASELLO

Elektronik nesnelere giyilebilir teknoloji ve canlı organizmalarla birleştirdiğimiz, gerçekten istekli katılımcılarla bulduğumuz bu atölyeyi gerçekleştirmekten fazlasıyla keyif aldım. Katılımcılar; malzemelerin özelliklerinin, pratiğin araçları ve modellerinin de dahil olduğu yapım/üretim süreç ve yöntemleriyle uzaktan dahi olsa ilişki kurdular. Üstelik, kavramlar ve fiziksel yumuşak nesnelere geliştirerek elektronik biliminin temellerini, Arduino ile kodlamayı, elektronik sensör üretme ve programlamayı öğrendiler.

Katılımcılar gruplar hâlinde çalışarak dokümantasyon fikirleri ve fiziksel modellerin de dahil olduğu yaratıcı bir görsel araştırmalar bütünü oluşturdu, taslak bir prototip ve onun sosyal bağlamını üretmek için tüm süreçleri belgelediler ve kayıt altına aldılar. Atölyenin genel amacı, kuramsal senaryolar ve refah içinde yaşamamız için gereken günlük ihtiyaçlarımız arasındaki sınırlara meydan okumaktı.

I really enjoyed running this workshop, where we combined electronics with wearables and living organisms, joined by very eager participants. Even if remotely, participants critically engaged with the processes and methods of making/production, including aspects of materials, and tools and models of practice. Additionally, they learned the basics of electronics, Arduino coding, making and programming electronic sensors by developing speculative concepts and prototyping physical soft objects.

Working in groups, the participants developed a creative body of visual research, including tactile inspirations and physical samples, documenting and recording all processes to produce a working prototype and its social context. Overall, the workshop aimed to challenge the boundaries between speculative scenarios and daily needs for our wellbeing.

☐☐ GÜNEŞ TERKOL

2010'dan beri farklı ülkelerde, farklı profildeki katılımcılar ile pankart atölyeleri gerçekleştiriyorum. Türkiye, Çin, Almanya, Avusturya, İtalya ve Birleşik Krallık'ta düzenlenen atölyelerde, farklı geçmişleri olan kadınların hikâyelerini, isyanlarını, hayallerini taşıyan büyük boyutlu dikişler ürettik. Bu atölyeler farklı konuları görmek, kabul etmek, öğrenmek için bir çalışma ortamı yaratıyor. Ayrıca bireysel anlatımları koruyarak ortak çalışmayı teşvik etmeyi hedefliyor. Katılımcılarla cinsiyetçi, ırkçı olmayan, sınıf ayrımlarına katkıda bulunmayan görsellere yolculuk yapmaya çalışıyoruz.

Atölyeler açık çağrıyla duyuruluyor, ön beceri gerektirmiyor. Katılımcılar atölye çalışmaları esnasında önce belli bir konu etrafında sohbetlere davet ediliyor, üretimle meşgul olurken kendi hayatları ve karşılaştıkları zorluklar üzerine konuşma fırsatı buluyor. Böylece katılımcıların kendi aralarında sosyalleşmesini sağlayan bu atölyeler, önemseyemediğimiz konulara dair rahatça konuşabildiğimiz bir alan açıyor.

Dokunma-dokuma üzerine yeni bir atölye düzenlemeye karar verdiğimde aklımda şu sorular vardı: "Mesafemiz duygularımızla, düşüncelerimizle, benliğimizle ölçülebilir mi?" ve "Koronavirüsün getirdiği mesafe dokunma hissimizi nasıl etkiledi?" Pandemi süresince hafıza, gerçeklik ve hayal algısında yaşadığımız geçişlikleri yansıtabilen, kendine özgü bayraklar tasarlamak için 3 Haziran 2021'de "Zaman - Yama" başlıklı çevrimiçi atölyeyi gerçekleştirdim.

Atölyenin başında koronavirüs sürecinde değişen hayatımız ve bu değişimin getirdiği alışkanlıklarımız üzerine konuştuk. Elimizden kaçan, özlediğimiz durumlardan, salgın

I have been carrying out banner workshops in different countries with participants of various profiles since 2010. Throughout the workshops in Turkey, China, Germany, Austria, Italy, and the United Kingdom, we produced large scale sewing work that bore the stories, outbursts, and dreams of women with diverse backgrounds. These workshops create a workspace for seeing, accepting, and learning about different locations. It also aims to encourage collaborative work while also protecting individual narratives. Together with the participants, we strive to traverse into images that aren't sexist, racist, or classist.

The workshops are announced via open calls and don't require prior experience or skill. During the workshops, the participants are initially invited for a conversation around a specific subject, and have the opportunity to talk about their lives and hardships while getting busy with the production process. Thus, enabling the participants to socialize among themselves, these workshops provide an open space to talk freely about the things that matter to us.

When I decided to organize a new workshop about touching-weaving-being woven* I had these questions in mind: "Can we measure distance by our emotions, our thoughts, our selves?" and "How did the distance brought by coronavirus affect our sense of touch?" I led the online workshop titled "Time - Patch" on June 3, 2021, to create unique flags that can reflect the permeability we experienced in the perception of memory, reality, and imagination during the pandemic.

In the beginning of the workshop, we talked about our changing lives under coronavirus and the habits that came with these changes. We discussed the

sürecinde oluşan yeni bedensel davranışlardan bahsettik. Ardından koronavirüs sürecinde uzak kalınan durumlar ve zamanlar, eskiz kâğıtlarına çizilen sembollerle ifade edildi. Bu süreçte dokunamadığımız pek çok şey olduğu için her katılımcı kendi elinin formundan yola çıkarak diktiği şekli sembolik bir zemin olarak kullandı.

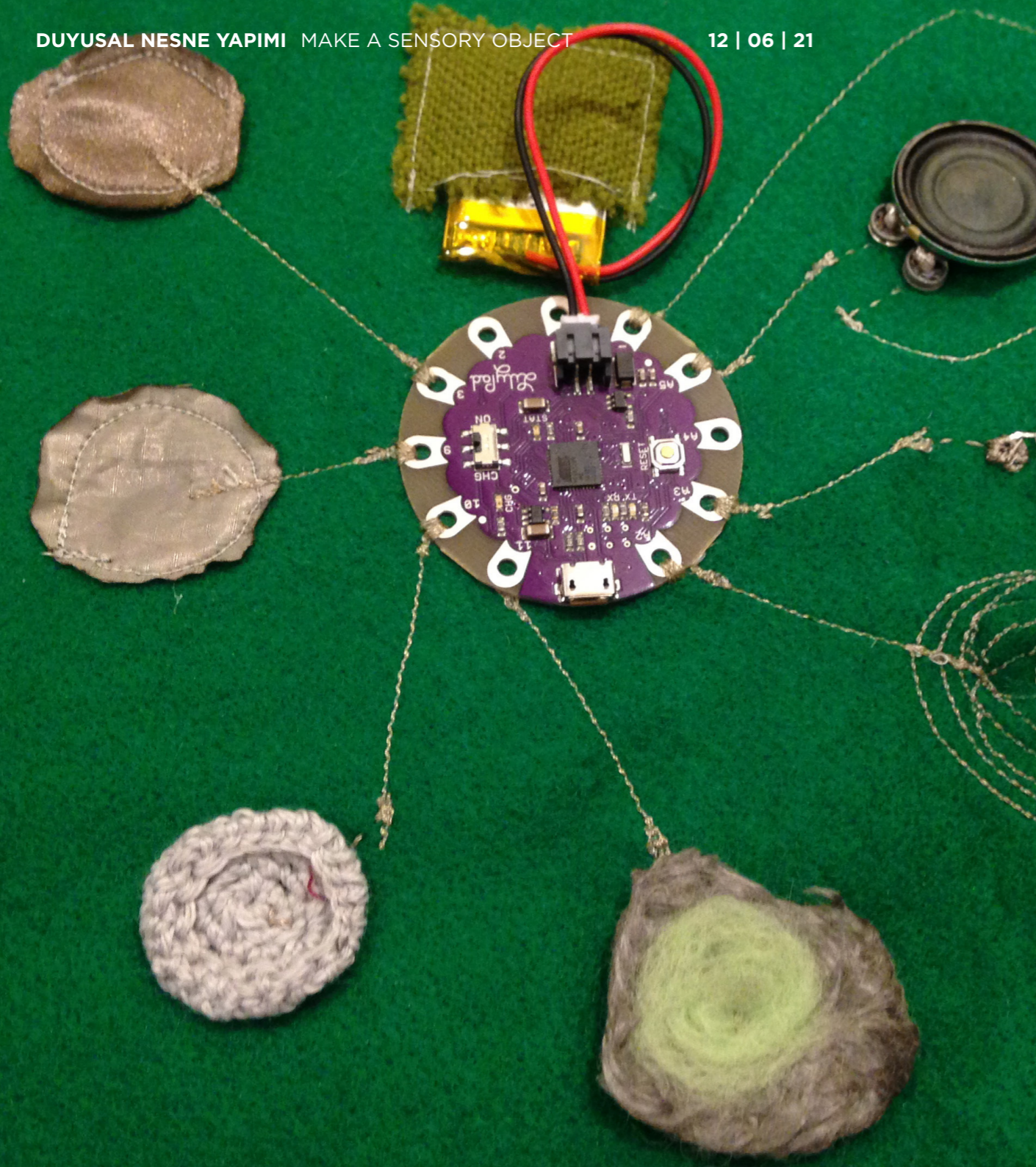
Atölyenin sonunda çizimlerden yola çıkarak oluşturulan motifler, renkli yamalar şeklinde kesildi ve dikildi. Birbirinden çok farklı ve incelikli örnekler ortaya çıktı. İfade edilen hikâyeler katılımcıların yaşamları, özlemleri ve geleceğe yönelik beklentileriyle ilgiliydi. Alternatif koşullar yaratmak ve keşfe devam etmek adına verimli bir atölye süreci oldu.

conditions that slipped away, that we miss, and the new physical behaviors that developed during the pandemic. Later, we expressed the conditions and times distanced away in the process of coronavirus by symbols drawn on tracing paper. Because of the many things that we couldn't touch during these times, each participant used as a symbolic base sewn pieces in the form of their own hands.

At the end of the workshop, everyone cut and sew patterns as colorful patches created based on the drawings. The result was a series of incredibly diverse and tactful samples. These expressive stories were about the participants' lives, yearnings, and views of the future. It was a productive workshop in terms of creating alternative conditions and continuing to discover.

**Translator's note: In Turkish, the verbs "to touch" and "to be woven" are homonyms. It is translated within the text's context in two distinct words as to preserve the double meaning.*

EMILIE GILES

Bu atölye katılımcıların yumuşak sensörlere elle temas edildiğinde müzik çalmasını sağlayan, dokunsal bir elektronik tekstil nesnesi yaratma sürecini keşfe çıktı. E-tekstil genellikle fazlasıyla görsel temelli, nesne veya giysilerin görünüşüne odaklanan bir mecra. Ortaya çıkan üretim çoğunlukla ışık olmasına rağmen, dokunma ve görsel olmayan üretilere dair araştırmalar gittikçe artıyor.

Atölyede, bir nesnenin - ağırlıklı olarak dikiş ile, hem iletken hem yalıtkan - işlenmesi ve bir mikro denetleyicinin (bu örnekte Adafruit FLORA) programlanması incelendi. Aynı zamanda giyilebilir teknoloji ve e-tekstil üzerine bir konuya da yer verilerek katılımcılara etkileyici projeler görme fırsatı sağlandı.

COVID-19 pandemisi sebebiyle uzaktan çalıştığımızdan atölye Zoom üzerinden gerçekleşti, neticede de bunun çok iyi sonuç verdiği ortaya çıktı. Bir çevirmen Türkiye'deki katılımcıların atölye içeriğini anlamalarını sağladı, katılımcılar kendi projelerine odaklanmadan önce ise hep beraber alıştırmalar yaptık.

Günün sonunda herkesin kendi kodladığı ve diktiği etkileşimli, ses ve ışık yayan duyuşal nesnelere oldu. Bu kadar uzak mesafede yaşayan katılımcılarla çalışma fırsatı bulmak her zaman özel bir deneyim, bu da kesinlikle onlardan biriydi. Bu tür çalışmalarda katılımcıların yaratıcı işler ürettiğini görmekle kalmıyor, aynı zamanda bir yardımcı ve sanatçı olarak güçlenme ve başarı hissinin ortaya çıkmasına tanıklık ediyorsunuz, bu da benim pratiğim ve araştırmalarım için fazlasıyla önemli.

This workshop explored the process of participants making a tactile e-textile object that would trigger music upon soft sensors being touched by the hand. As a medium e-textiles are often very visual, focused on the appearance of objects or garments. However, with light more commonly being the output of the object, touch and non-visual outputs are increasingly being explored.

The workshop explored the crafting of an object - primarily through embroidery, both conductive and non-conductive - as well as the programming of a microcontroller (in this case the Adafruit FLORA). A lecture on wearable technology and e-textiles was also featured, giving participants projects of influence to look at.

Working remotely due to the COVID-19 pandemic meant that the workshop took place on Zoom, which worked very well as it turns out! A translator helped to ensure that the participants in Turkey understood the workshop content and we all went through set exercises together before participants focused on their own projects.

By the end of the day everyone had interactive, sound and light emitting sensory objects, which they had coded and stitched themselves. Having the opportunity to work with participants based so far away is always a special experience and this certainly fell into that. Not only do you see participants make something creative but as a facilitator and artist you observe a sense of empowerment and achievement happening - something which is very important in my practice and research.

NERGİZ YEŞİL

Bu atölye, sanat yapıtında biyolojik materyal kullanımına, eserler için malzeme üretimine, sanat eseri için olsa dahi tüketimi en aza indirmeye, alışlagelmiş organik materyallere başka bir gözle bakmaya odaklanıyordu. Pratik olarak da çeşitli organik materyaller ile kâğıt yapımına, bu üretimin süreç ve sonuçlarına dair diyaloglar gerçekleştirildi. Kompostlama, ileri dönüşüm, geri dönüşüm, tüketim biçimleri, özdenetim ve çevre-doğa hassasiyetine dair öneriler paylaşıldı.

Atölye süresince kendi sanat pratiğimin bir kısmını uygulamalı olarak paylaşırken gelen sorular, aldığım yorumlar, benzer hassasiyetteki insanlarla bir araya gelmek, etkinlik süresince, hatta sonrasında katılımcıların gösterdiği ilgi gerçekten heyecan verici ve çok kıymetliydi.

Atölyenin katılımcılarda ideal olanı sadece bilmek değil hayatın rutini içine taşıyarak yaşamak; neyi, nasıl farklı yaparsak sonuçlarının tüm insanlık ve doğa için daha pozitif etkiler doğuracağını fark etmek gibi fikirleri tetiklemesini hedefledim. Geribildirimlerden çıkardığım kadarıyla katılımcıların birçoğunun hayatında küçük ama kalıcı bir deneyim ve fark yaratan bir atölye oldu. Ben de süreç ve sonuçtan fazlasıyla memnunum.

This workshop focused on the use of biological materials in works of art, the production of materials for artworks, minimizing consumption for artistic processes, and considering conventional organic materials in a different light. As a practice, the workshop involved papermaking using various organic materials and conversations on the processes and results of this particular practice. Participants shared their thoughts and resolutions on the themes of composting, upcycling, recycling, forms of consumption, self-discipline, and environmental sensibility.

It was incredibly exciting and valuable to be alongside people with similar sensibilities as I shared parts of my own artistic practice during this hands-on workshop, as were the questions and comments I received. Likewise, the participants' interest both during and after the event was stimulating.

I aimed for this workshop to be thought-provoking in terms of the ideal, how to not only know it but to put it into daily practice, and for them to realize that the consequences of altering our actions will positively affect all humanity and nature. As per the feedback I got, the workshop ended up being an experience that made a small, yet indelible difference in many participants' lives. I am profoundly happy about the process and the outcome.

✘ BEGÜM CÂNÂ ÖZGÜR

Dokuma tezgâhının başına oturduğunuzda, önünüze uçsuz bucaksız bir dünyanın kapıları açılır. Dokumayı oluşturan elemanlar birer değişken olarak ele alındığında, bu değişkenlerle sonsuz denemeler yapılabilir. Bu hem deneyselliğe, yaratıcılığa ve kişisel ifadeler geliştirmeye çok açık bir alan hem de üretim sürecinde eller ile zihnin baş başa kaldığı meditatif bir pratiktir.

Dokumanın kültürel bir gelenek olduğu bu coğrafyada, bugün bu işe devam edenlerin sayısı gittikçe azalıyor. Binlerce yıllık bilgi birikimimiz geleneğin çizdiği sınırlar arasında sıkışıp kalmış, yeni neslin ilgisini kaybetmiş, bu yüzden de kaybolmaya yüz tutmuş. Oysa deneyselliğe bu kadar açık bir alanı yeni kuşaklarla, taze zihinlerle tanıştırsak, onları geleneksel kalıpların dışına taşarak özgürce yaratmaya teşvik edebilirsek, hem geçmişimize sahip çıkmamız hem de onu geleceğe taşımamız mümkün.

Bu çevrimiçi atölyede katılımcılar, basit dokuma tezgâhları üzerinde temel dokuma tekniklerini uyguladılar. Buradaki amaç onları dokumayla tanıştırmak, bu kültürün geçmişi ve geleceği üzerine bir diyalog kurmak, katılımcıları tezgâh üzerinde özgürce yaratmaya teşvik etmektir.

Malzemeye ilişkili bir el becerisini dijital bir platform üzerinden öğrenmek katılımcılar için çok kolay değildi. Buna rağmen teknikleri deneyimleme imkânı, ayrıca emek, yaratmak ve deneysel yaklaşmak üzerine yaptığımız sohbetler aktif katılımın oluşmasını sağladı.

Birlikte geçirdiğimiz üç saatin ardından birçok katılımcı kendi hızında çalışmaya devam etti, sonrasında çalışmalarını Instagram'da paylaştı. Uzaktan bir araya gelmenin zor koşullarına rağmen hepimiz için verimli ve eğlenceli bir atölye oldu.

When one sits behind the loom, a boundless world reveals itself before one's eyes. Infinite experimentations become possible when the elements of weaving are considered as variables. A meditative practice where the creative process leaves only the mind and hands at work, it is simultaneously open to creativity, experimentation, and expressive progression.

In this region, where weaving is a cultural heritage, the number of people still practicing it is in gradual decline. Repressed within the boundaries of tradition, thousands of years of accumulated knowledge no longer interests new generations, slowly fading into oblivion. If we introduce new generations and bright minds to this field so receptive to experimentation, and encourage them to create without restriction and free from traditional bounds, not only we can protect our past, but we can also carry it through the future.

In this online workshop, participants applied basic weaving techniques on their simple looms. The activity aimed to introduce them to weaving, build a dialogue about the past and future of this culture, and inspire them to create freely using the loom.

It wasn't easy for the participants to learn a very tangible, material craft on a digital platform. Nevertheless, the opportunity to experience the techniques and our conversations on labor, creation, and experimental approaches established an active participation.

After three hours together, most of the participants kept working at their own pace and later shared their work on Instagram. Despite the difficulties of remote gathering, it was a productive and enjoyable workshop.

SÖYLE
ŞİER

INTER
VIEWS

TEKSTİLİN GELECEĞİNİ HARİTALANDIRMAK FUTURE MAPPING OF TEXTILE PRACTICE

İstanbul Modern ve Kraliyet Sanat Koleji – Royal College of Art (RCA), Londra “Üretim Yoluyla Düşünmek” eylemini tekstil bağlamında zanaat ve 21. yüzyıl teknolojilerinin kesişim noktasındaki yeni metodoloji ve sistemler olarak inceledi, bir dizi panel ve ustalığın paylaşıldığı atölye gerçekleştirdi. Etkinliklerin son ayağı olarak, “Tekstilde Zanaat ve Teknoloji”nin (AH/V003933/1) parçası olan “Tekstilin Geleceğini Haritalandırmak” söyleşi dizisi, tekstil zanaatı ve disiplinlerarası düşünmenin geleceğini, aynı zamanda kültür, gelenek ve sürdürülebilir bilince dayalı araştırmalarını ortaya koymaları için Birleşik Krallık ve Türkiye’den panelistleri ağırladı. Ekip, 21. yüzyıl üretim ve materyallerini araştırarak somutlaşmış teknolojilerle güncel zanaatta daha üstün nitelikler elde edebilmek için yeni bir diyalog başlattı.

Tekstil yoluyla düşünmeyi disiplinlerarası pratiklerle birleştirme düşüncesiyle hareket eden proje, Türkiye ile Birleşik Krallık arasında yeni bir ağ kuruyor. Bu ağ, daha geniş bir toplulukla ilişki kurmak ve materyallerdeki yenilikler, yapay zekâ ve teknoloji start-up şirketleri de dahil olmak üzere farklı disiplinler arasında deneyim ve uzmanlık paylaşımına olanak sağlamak için bir platform işlevi görüyor. RCA Tekstil bölümü başkanı Anne Toomey, proje yürütücüsü Dr. Elif Özden Yenigün, İstanbul Modern şef küratörü Öykü Özsoy Sağnak ve proje yöneticisi Melodi Gülbaba tarafından yürütülen bu söyleşiler, kültürün değerlendirilmesi, yaratıcı topluluklar için fon ve desteğin önemi, disiplinlerarası düşünme ve araştırma gibi konuları ele alarak, şu sorulara cevap arıyor:

Istanbul Modern and the Royal College of Art (RCA), London explored “Thinking Through Making” as new methodologies and systems at the intersection of craft and 21st-century technologies in the context of textiles, and offered a series of panel discussions and skill-share workshops. The last series of events, “Future Mapping of Textile Practice” discussion series, as part of “Crafting Technology for Textiles” (AH/V003933/1) project, welcomed UK and Turkey-based panelists to reveal the future of textile craft and interdisciplinary thinking, and their research rooted in culture, heritage and sustainable consciousness. The team started a new dialogue to achieve greater excellence in contemporary craft, investigating 21st-century making and materials, and technology embodiment.

From the notion of bringing textile thinking into interdisciplinary practices, the project is building a new Turkey-UK network as a platform from which to engage with a broader community and facilitate the sharing of experiences and expertise across different disciplines, which also includes material innovation, AI, and technology start-ups. This interview series, led by Anne Toomey, Head of Textiles at the RCA, Dr Elif Özden Yenigün, Project PI, Öykü Özsoy Sağnak, Chief Curator at Istanbul Modern, and Melodi Gülbaba, Project Lead, tackles various aspects including valuing culture, the impact of funding and support for creative communities, and interdisciplinary thinking and research, while attempting to answer:

El sanatlarını güncel zanaata nasıl dahil edebilir, zanaatkârların bilgi birikiminden nasıl faydalanabiliriz?

Yaratıcı kuruluşların yüzleştiği ekonomik zorlukların ışığında, teknolojiler ve desteğin birleşimi daha geniş bir kitleye ve başarıya ulaşmalarına nasıl yardımcı olabilir?

Yaratıcılık ve yeniliğin kesişim noktalarında ne tür karma beceri ve düşünce yapıları geliştirilebilir?

How can we reintroduce hand-crafts and include knowledge of artisans into contemporary craft?

In the light of economic challenges confronting creative businesses, how can twisting technology and support help them reach a wider community and success?

What hybrid skillsets and mindsets can they shape at the intersections of creativity and innovation?

In Conversation with **CARMEN HIJOSA** ile Söyleşi

Dr. Carmen Hijosa Ananas Anam'ın hem kurucusu hem de yaratıcılıktan ve yeniliklerden sorumlu yöneticisi. Ayrıca ananas lifinden yapılan yenilikçi bir ürünün, Piñatex®'in mucidi. Bu söyleşide tasarım odaklı düşünmekten ve ananastan yapılmaya deriye giden disiplinlerarası araştırmasından bahsetti.

Dr Carmen Hijosa is the Founder and Chief Creative & Innovation Officer for Ananas Anam, and the inventor of Piñatex®, an innovative product made out of pineapple fibers. For this interview Hijosa answered questions about her design thinking and interdisciplinary research leading to the development of pineapple leather.

Ananastan yapılmaya deriyi geliştirirken faydalandığınız herhangi bir gelenek ya da geçmişten gelen unsurlar var mı?

Kesinlikle. Lifleri nasıl kullanacağımı öğrenebilmek için Filipinler'deki geleneğe aşina olmak durumundaydım, çünkü bir materyali kullanmama kararı alıyorsanız diğer materyalleri tanımanız gerekir. Benim için de bunlar doğal liflerdi, gelenektir. Çok fazla araştırma yaptım, Filipinler'de bir tasarım merkeziyle çalışabildiğim için de çok şanslıydım. Böylece bir yerlere gidip insanlarla konuşmam çok daha kolay oldu.

Tabii dillerini bilmiyordum. Böyle de bir şey vardı. Ama örneğin sepetçilik, özellikle Filipinler'in kuzeyinde öyle güzel ve güçlü bir gelenektir ki... Nesilden nesle yetenekle, neredeyse hiç zorlamadan çok güzel bir forma getirilmişler. Bence mükemmeller. Bu konteynerleri, formları, sepetleri, çantaları ve diğer şeyleri tasarlarken benim için büyük bir ilham kaynağı oldular.

Böyle bir yerde çalışmaya başladığınızda saygı duymalı, dinlemeli, paylaşmalı ve öğrenmelisiniz. Gelenekten daha çağdaş yaklaşımlara, 19. yüzyıla geçtim. Lifleri, özellikle de bugüne dek kullanılan ananas liflerini güzel, hafif, şık ve pahalı el örmeleri olarak kullandıklarını gördüm. O zamanlar çok lükstü, hâlâ da öyle.

Yerli dokumacıların bu ortaklıktan nasıl faydalandığını anlatabilir misin?

Onlara çok faydası oldu, çünkü her şeyden önce istihdam yaratıyoruz. 2020 gibi zor bir yılda kırsal topluluklarda yüzden fazla kişiyi istihdam ettik. Bu da çok güzel bir şey. Şimdi bu sayı tekrar artıyor. İstihdam yaratıp umut veriyoruz.

Are there any aspects of heritage or tradition that you called on for the development of your pineapple leather?

Oh, absolutely. I had to get familiar with what was traditional in the Philippines to know how to use the fibers, because once you decide not to use one material, you have to familiarize yourself with other materials, which to me were natural fibers, traditions. I did a huge amount of research and I was very lucky to be working with a design center in the Philippines. So, that really made it very easy for me to go to places and talk to people.

I didn't even understand their language. This is another thing. But, you know, for example, basketry is so beautiful and such a strong tradition, particularly in the northern part of the Philippines. They have been basically fine-tuned through generations and with minimal amount of force. To me these are perfect designs, and they have been a huge inspiration for me to develop these containers, forms, baskets, bags, whatever they may be.

When you start working in a place like this, you need to respect, you need to listen, you need to share and you need to learn a lot. From the tradition, I jumped into more contemporary approaches, which would have been the 19th century, and realize how they were using these fibers, particularly the pineapple fiber, which was used even to this day as a handwoven beautiful textile; very light, very sophisticated, very expensive. It was a luxury of its time and it still is.

Could you tell us more about how local weavers benefited from this collaboration?

The benefit is very big, because we're giving employment. In 2020, which was a

İklim değişikliğinin materyali elde ettiğin kaynaklar ve tarım yöntemlerinin üzerinde bir etkisi oluyor mu?

Kesinlikle. Geçen hafta Filipinler'deki ortaklarımızla bir toplantı yaptık. Mevsimlerin ne kadar değiştiğinden bahsettiler. Günümüzde kurak ve yağışlı mevsimler iç içe geçmiş. Bu da çok kötü, çünkü lifleri kurutmak, ürünleri de belirli bir zamanda toplamak gerek.

Bir de artık daha çok tayfun oluyor. Biliyorsunuz, Filipinler'de tayfunlar ağır hasarlara yol açıyor. Eskiden bu kadar tayfun olmayan yerlerde dahi tayfunların sayısı artıyor. Bu da başka mesele.

2020'de tesisimize çok yakın bir volkan patladı, yanardağa yakın bütün ananas tarlaları kül ile kaplandı. İnsanlar bırakıp gitmek zorunda kaldı. Korkunçtu. Halk için korkunç bir şeydi, ama biz de altı ay lif çıkaramadık. Ne kadar doğrudan etkilendiğimiz ortada.

Sizinki gibi işletmelerin moda sektörünün iklim değişikliği gerçeğine ayak uydurmasını sağlayabilmek için neler yapması gerekiyor?

Müşteri alışkanlıklarıyla başlarsak, insanların değerleri çok hızlı değişiyor. Biz de işletmeler olarak onları dinleyip bu değerlere uyum sağlamalıyız. Genç nesil şeffaflığa ve insaniyete çok önem veriyor, bu konuda enerjileri yüksek. Bizim de bunu işletmelerimize taşımamız gerekiyor.

Döngüsel ekonomi buradaki anahtar nokta. Ürünlerimizin dünyanın öbür ucundaki insanlar için nasıl bir etki ya da fayda sağladığını anlamak için tedarik zincirinin en başına bakmamız gerek. Ne gibi değerler katıyoruz? Ekonomik, toplumsal, kültürel, çevresel değerlerimiz ve sorumluluklarımız neler? Bu gibi soruları sürekli kendimize sormalıyız.

really difficult year, we actually employed more than 100 people in rural communities. That's pretty good already, and now it's increasing again. So, we bring employment, we bring hope.

Does climate change have any impact on your material sourcing and farming methods?

Absolutely. We had a meeting, in fact, last week with our partners in the Philippines, and they were saying how the seasons are changing. Now dry and rainy seasons seem to be mixed together, which is terrible because we need dry fibers and to harvest things at a particular time.

Another example is typhoons. You know, the Philippines are hit very badly with typhoons, and there seems to be more and more typhoons in places where there were not many typhoons before. This is really another thing.

In 2020, a volcano very close to our plant erupted and all the pineapple fields nearby were covered in ash. People had to leave; it was terrible. I mean, it was terrible for the people, but we were without fiber for about six months. So, you can really see how it directly affects us.

What is needed from businesses as yours to force the fashion industry to adapt to these climate change realities?

If we start with customer behavior, I think people's values are changing really fast and as a business, we've got to listen and adapt to these. The young generation today has this energy and drive for transparency and much more humaneness, which we really need to carry into our businesses.

Circular economy is absolutely key. We've got to look far into the beginning

Şirketinin ilk yıllarında nereden, nasıl destek aldın?

Sanırım en büyük ve önemli destek Kraliyet Sanat Koleji - Royal College of Art (RCA), Londra'dan InnovationRCA'e geçtiğimde geldi. Bu yüzden çok minnettarım.

InnovationRCA'de bize bir iş planının ne olduğunu anlatırken bütüncül bir anlayışla yaklaştılar. Fikir sunmak, fon ve işbirliği aramak gibi şeyleri anlamak kolay değil. Bu yüzden de bu tür kozaya benzer ortamlarda olmak çok önemli.

Son olarak, genç sanatçılara ve tasarıma ilgi duyanlara ne önerirsin?

Bence sorumluluğumuz büyük. Dünyaya bir şey katmak isteyen her yaratıcı insan bireysel sorumluluklarının ne olduğunu, ne yaptığını, bunun dünyaya nasıl etkileri olduğunu sorgulayarak büyük düşünmeli. Küresel düşünmeliyiz, ama yerel şeyler üretmenin de çok önemli olduğuna inanıyorum.

İnsanlık ve sevgiyi bol bol yaymalıyız. Çok ciddiğim. Dünyadaki insanları, gezegeni daha çok önemsemeliyiz. Gerçekten çok güçlüyüz, ama bu gücü düzgün kullanmalıyız. Tabii bu sadece kendimizi düşünüp çok para kazanmak demek değil. Dünyada nasıl bir etki yarattığımızı, sorumluluğumuzu düşünmek demek.

of a supply chain to really understand how our product affects the people at the other side of the world. And what are the values we bring? What are our economic, social, cultural, environmental values and responsibilities? These are the types of questions that we need to ask ourselves.

What kind of support did you have for your company in the early years?

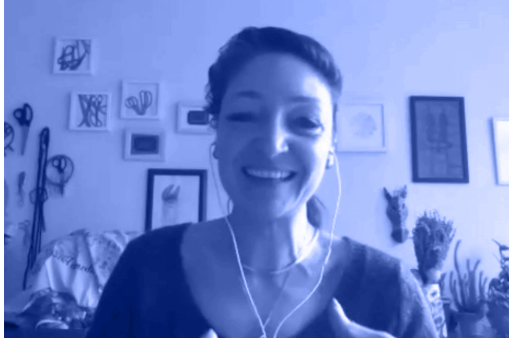
I think the most critical support was when I went from Royal College of Art (RCA), London into InnovationRCA as an incubator. I must say I'm really thankful for that.

In InnovationRCA they gave us the most holistic understanding of what a business plan is. It's not easy to understand how to do pitching, to look for funding and for collaborations. So, it's really important to be in these kinds of cocoons.

Lastly, do you have any advice for young creative individuals and design enthusiasts?

I think we've got a huge responsibility. Any creative mind that wants to put something in the world has to really see the big picture of what their personal responsibilities are, what they are doing and how this is going to affect the world. We need to think globally, but then I believe very strongly that we have to bring things locally as well.

We have to bring a lot of humanity and a lot of love. And I really mean this. You know, we have to care more for the people on the planet. We've got a lot of power, really, and we need to use it properly. But using it properly is not just thinking about ourselves and making a lot of money. It's really thinking about our impact and responsibility in the world.

In Conversation with **GÖZDE İLKİN** ile Söyleşi

Lisans eğitimini Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde, yüksek lisansını ise Marmara Üniversitesi'nde tamamlayan Gözde İlkin, çalışmalarında aile, hiyerarşi, cinsiyet kodları, aidiyet gibi kavramları sorguluyor. Bu söyleşide, bambaşka coğrafyalarda gerçekleştirilen projelerden elde ettiği deneyimlerin çalışmalarını nasıl etkilediğinden bahsetti.

Having completed her undergraduate studies in Mimar Sinan Fine Arts University and her master's in Marmara University, Gözde İlkin questions concepts such as family, hierarchy, gender codes, and belonging in her work. Here she talks about how the experiences she has gained from projects in different geographies affect her work.

İşlerinde tekstil malzemeleriyle çalışıyor, buluntu kumaşları kendi sanatsal ifade pratiğinin parçası hâline getiriyorsun. Gittiğin misafir sanatçı programları, gördüğün farklı coğrafyalar, bir araya geldiğin, birlikte çalıştığın kişiler bu malzemeye yaklaşımını nasıl etkiledi?

Asıl bulunduğum yerden çıktığımda, hareket ettiğimde bütün hikâye değişmeye başlıyor. Evin içinde belli bir şekilde kullanılan malzemenin anlamı, seyahat ettikçe değişiyor. Çocukluğumdan beri çok farklı şehirlerde yaşama şansım oldu, her şey farklı özelliklerdeki evlere aynı eşyalarla yerleşme deneyimi ile başladı. Geldiğimiz kültürü, geleneği, hikâyemizi o kumaşlarla örterek neyi nasıl sahnelediğimizi merak ediyordum. Ama daha sonra Fransa'ya gidip bahçıvanlarla çalıştığımda, onların ev tanımı bambaşka bir yerden, topraktan çıktı. Ya da Şamanizm üzerine düşündüğümde, aidiyet alanları kendimize nerede, hangi noktada şifa verdiğimizden açıldı.

Örneğin yakın zamanda New York'ta bulunan Watermill Center'da bir misafir sanatçı programına katıldım. Orada dansçı arkadaşım Aslı Bülbül ile çalışma şansım oldu. Birlikte harekete, bedene dair düşündük, kumaşın hareketle birleşerek sahneye, sahnenin de kostüme dönüşmesini deneyimledik. Kumaş burada, görüntüyü üzerinde taşımaktan çok hareket eden, bedene dönüşen, sonra tekrar manzaraya açılan bir malzeme hâline geldi.

Projelerinde bu coğrafyanın sınırlarını aşıp uluslararası kurumlarda yer alabilmenin, bu kadar çok sayıda projeye dahil olmanın sırrı nedir? Nasıl bir yol izledin, neler önermek istersin?

You're dealing with textiles, making it a part of your artistic practice. How did the residency programs you've been in, all those regions, all those people you've met affect you in terms of dealing with the material?

When I get out and move, the whole story starts to change. The meaning of the material, which functions in a certain way inside the home, changes when I travel. Since my childhood, I've had the chance to live in many cities and experienced living in different structured houses with the same items. The story was about what we tried to show by covering the culture, traditions and stories we brought along with the fabrics inside the house. Later on, when I visited France and met the gardeners, their story about the house was a totally different one, it was about the land. When I thought about shamanism, the story went on with a different sense of belonging, from the point of how we heal ourselves.

Recently, I've participated in an artist residency program in Watermill Center in New York City. I worked with a friend of mine, Aslı Bülbül, who is a dancer. Together we thought about the body and movement. We experienced the fabric and its unity with the movement turning into a scene, and at the same time the scene turning into a costume. The fabric turned into a material that moved, united with the body and then became the scene itself again rather than being a material showing the image.

What's the secret behind participating in many international projects and going beyond the borders? How did it happen? Do you have some advice for artists who want to take the same road?

2004'te mezun oldum. AtılKunst ve Hafriyat gibi farklı kolektiflerle çalışmak benim için ikinci okul gibi oldu. Birlikte sergi kurmanın, düşünmenin, hareket etmenin getirisinin çok büyük olduğunu düşünüyorum. Bir araya geldikçe sorular açılıyor, tekrar tekrar şekilleniyor, doğruluyor.

Bir de yaptığınız iş ne olursa olsun inat etmek gerekiyor. O dönem galeriler ya da bu tür işleri destekleyen kurumlar bugünkü kadar yoktu, genellikle yurtdışından fonlar vardı. Şimdi Türkiye'de de sanatçıları, projeleri destekleyen fonlar bulmak mümkün. Bu şekilde kendiliğinden, çok organik bir ağ oluşuyor.

Peki, pandemi sonrası sanatçılara verilen destek hakkında ne düşünüyorsunuz?

Pandemide tabii ki hepimizin öncelikleri değişti. Yani hikâyeler değişti. Bu dönemde Omuz Dayanışma ve Paylaşma Ağı gibi kültür gönüllüleri tarafından başlatılan ve kültür çalışanlarına ihtiyacı olan insanlara yeni bir alan açan girişimler oldu. Onun dışında CultureCIVIC proje başvuruları aldı, SAHA Derneği'nin, İKSV'nin, Bilsart'ın benzer çalışmaları var. Yani genç sanatçıların çok farklı alanlarda başvuru yapabilecekleri bir ağ var aslında.

Benim kişisel olarak yapabildiğim ise genç sanatçıları, karşılaştığım çağrılara yönlendirmek. Okuldan yeni mezun olmuş ya da okulu devam eden, yaptığı şeylerde çok net, yeni fikirlere çok açık olan sanatçılarla karşılaşmak, onlarla iletişimde kalmak benim için çok keyifli. Yine kolektif hareket etmeye geleceğim; sürekli buluşmak, paslaşmak, dosya paylaşımı yapmak, birbirini yönlendirmek çok önemli.

I graduated in 2004. Working with different collectives such as AtılKunst and Hafriyat become a second school for me. I think holding an exhibition, contemplating, and acting together is a huge gain. Every time we gather, the questions open up, they are reshaped and matured.

Insisting on whatever it is you are doing is also important. Back then there weren't any galleries or foundations that supported these endeavors, just the funds from abroad. Now you can also find many funds in Turkey that support these types of artists and projects. You can form an organic network like this.

What do you think about the support given to the artists after the pandemic?

We've all changed our priorities with the pandemic. The stories have changed. Omuz Solidarity Network, which aims to give opportunities to people who are in need of work in cultural industries, has paved the way for art with volunteers. CultureCIVIC has started receiving applications for projects, while SAHA, İKSV and Bilsart have also started announcing open calls. There are many opportunities for young artists to apply for various fields.

Other than these funds all I can do is to let young artists know about the opportunities. I also see graduates or students who are so determined in what they'll do and who are open to new ideas, and greatly enjoy staying in touch with them. It all comes to this again, acting collectively, meeting regularly, sharing files, helping one another is rather important.

Tekrar tekstil malzemesine dönmek istiyorum. Bu malzemenin 20. yüzyıla kadar olan kullanımını kadının ev içindeki konumuyla, geleneksel cinsiyet rolleriyle bağdaştırıp onu yapısöküme uğratmaya çalışıyorsun. O rollerle oynarken tekstili, dikişi kullanıyorsun, ama yeni formlar katıyor, mizahi ve eleştirel bir yaklaşım geliştiriyorsun. Tabii bu projede tekstil malzemelerinin geleneksel kullanımının yanı sıra birtakım elektronik aksamlarla, yazılımlarla birleştirilip tamamen performatif bir araca dönüştürüldüğünü, insan vücudu gibi farklı ifade yöntemlerinde kullanıldıklarını gördük. Sen buna nasıl yaklaşıyorsun? Gelecekte bu teknolojileri kullanmak gibi bir düşüncen var mı?

Teknoloji kısmı sanıyorum kaçınılmaz. Bu zamandan sonra birleşeceğiz ister istemez, kaçınılmaz olarak. Zoom üzerinden mesafeli, fiziksel bir temas olmadan ilişki kurduğumuz pandemide fark ettim ki çok dokunsal bir şey yapıyoruz. Bu durum üretim sürecinde de kumaşları sergilerken de geçerli. Nitekim onları bir çerçeveye, kılıfın içine sokmadan, oldukları gibi, günlük kullandıkları hâliyle sunmaya çalışıyorum. İzleyicinin kumaşa dokunması, bu sanat eserinin bir perde, evden bir parça olduğunu anlaması, o bağı kurması benim için çok önemli.

Tabii teknolojiyle her şey gibi aktarım şeklimiz de değişiyor. Bu süreçte aynı hissi Zoom görüşmeleriyle aktarmaya çalıştım. Bu sefer konuştuklarımız, dokunulması gereken bir şeyi tarif etme çabası üzerinden işlemeye başladı. Daha önceki çalışmalarda da kumaşın sesle, hareketle birleşmesini incelemiştik, bir şekilde her proje birbirine açılıyor ve dönüşüyor. Teknoloji de bu işin bir parçası.

I would like to go back to textile. You are trying to deconstruct the use of this material until the 20th century by relating it to traditional gender roles and women's role at home. You play with those roles, but at the same time you use textile and stitching in totally different forms, adopting a humorous and critical approach. What we observed in this project is that artists do use elements like carpet, weaving, fabric in the traditional sense like your practice, but they also integrate technology in very different aspects; they integrate the textile material into electronical materials and software, using them as a performance tool in distinctive ways of expression in human body. What do you think about this? Do you plan to use this technology in the future?

Technological aspect is inevitable. We must integrate it in a way, we cannot avoid it even if we want to. I realized what we were doing was quite tactile when we started meeting up on Zoom without any physical contact during the pandemic. This applies both to the production process and while displaying the fabrics. In fact, we tried to present them as they function in daily life without any frames or covers, just as they are. Seeing the visitors touch the fabrics and having them understand it is in fact a curtain, even a piece from their home, matters to me.

Of course, everything changes with the technology such as the method to translate. I tried to convey the feeling via Zoom interviews during this whole period. And then, it turned out to be an effort of describing something tactile with words. As you can see in my previous works, fabrics integrating into sound or movement opens up new ideas and transforms with each project. Technology is a part of it.

En başında ailene ait, aile sandıklarından çıkan, annenle birlikte üzerine işlediğiniz kumaşlarla çalışıyordun. Sonrasında bu kumaşların bir noktada tükeneceğini düşünerek bitpazarlarına gittiğinden bahsetmiştin. Bu kumaşlar buluntu oluyorlar, ama anladığım kadarıyla onlarla bir bağ kuruyor ve sonra üzerinde çalışmaya başlıyorsun. Bu buluntu kumaşların ardında nasıl hikâyeler var?

2006-2010 arasında kumaşları çalışırken annemin çeyizlerine dadanmıştım. Annem sonradan itiraf etti, ilk başta çok kızmış, çünkü onun çeyizlerini bozacağımı, rezil edeceğimi düşünmüştü. Kumaşları ne yapacağım belli değil tabii. Sonra aileye ait hikâyelerden, onun kişisel hikâyelerinden çıkıp kolektif hafızaya açılan sunumlarla karşılaşınca o da işe yardımcı olmaya başladı. Arkadaşlık, asistanlık, annelik, her şeyi yapıyor, projeye dahil oldu yani.

Aile kumaşları dışında hem arkadaşlarımdan hem de farklı yerlerde tanıştığım insanlardan kumaşlar geliyor bir şekilde. Gittiğim her coğrafyadan da kumaş topluyorum. Alışkanlık gibi, illa ikinci el dükkânlarına giriliyor. Örneğin Paris'teki ihtiyaç sahipleri için açılmış, dönüştürülen, el değiştirilen dükkânları çok gezdim. Bu dükkânlar şehir merkezinden dışına doğru, mahalle mahalle değişiyor. Kumaşları göçmen mahallesindeki dükkânlardan topladım, onlar da işin bir parçasına dönüştü.

Son olarak şunu sormak istiyorum: Bu aralar neler yapıyorsun ya da geleceğe dair planların neler? Hangi konular üzerine çalışıyorsun?

Watermill Center'da başlayan, Aslı Bülbül ile birlikte çalıştığımız proje için başvurular devam ediyor. Aslında

You were once working with the fabrics that belonged to your family, left in the chests; pieces that you were stitching with your mother. You came to a point contemplating on where you started worrying that they might run out eventually, and then you decided to go to flea markets. These fabrics are found, but first you connect with them, and then you start working on them. What's the story behind these found fabrics?

While I was working with the fabrics between 2006 and 2010, I was benefiting from my mother's dowry. She confessed much later that she was angry with me at first because she thought I was going to make a mess of it. She didn't know what I was going to do with them. When she saw the exhibitions becoming real out of family stories and her personal stories turning out to be a part of collective memory, she decided to help. Now she's a friend, an assistant and a mother. She's so involved.

Aside from the family ones, I receive fabrics from various people that I meet in different places, and also from my friends. I collect fabrics wherever I go. It's become a habit. I go to thrift stores. For instance, I visited many shops in Paris, which were originally opened for people in need, but were eventually transformed and thrifted. The items are different in the stores at the city center, and in those at the periphery. The fabrics I gathered from the immigrant neighborhood became a part of my work.

I'd finally like to ask about what you're doing nowadays and your plans for the future. What are you working on?

The project we started with Aslı Bülbül in Watermill Center will go on with another program that we've been thinking of applying. There will be displays of Vardiya at Beykoz Kundura in the beginning of

yeni yeni filizlenen, projelendirip başka bir şekilde tekrar birlikte çalışma alanı bulabileceğimiz bir program olmasını hedefliyoruz. Haziran başında Beykoz Kundura'nın Vardiya programının sunumları olacak. O da aslında bir iş değil, metin odaklı sorularla açılan bir süreç olacak. Parçası olduğum "Kadınlık ve Sürdürülebilirlik" sergisi 7 Nisan 2022'de İstanbul'a taşındı ve Barın Han'da gösterildi. 24 Mart'ta İngiltere'deki Wellcome Collection'da "Rooted Beings" başlıklı bir sergi başladı, o da ağustos sonuna dek devam edecek. Önümüzdeki dönemde gösterilecek solo sergiler için ise Kahire'deki Gypsum Gallery ve İstanbul'daki artSümer ile çalışıyorum.

June. This will be a process of questions turning into a text rather than a work being presented. "Womanhood and Sustainability", the group exhibition which I was a part of, was moved to Istanbul and exhibited in Barın Han. In March 24th, another group exhibition titled "Rooted Beings" opened in the UK-based Wellcome Collection, and will run until August. For my solo exhibitions, I am working with the Gypsum Gallery in Cairo and artSümer in Istanbul.

In Conversation with **CELIA PYM** ile Söyleşi

Ödüllü sanatçı ve eğitmen Celia Pym, bu söyleşide pratik ve akademik deneyimlerinden, yaratıcı topluluklarla kurduğu ortaklıklardan bahsetti.

Celia Pym, award-winning textile artist and tutor, answered our questions about her practical and academic experience, and her partnerships as part of creative communities.

İlk sorum, Parallel Practices ile ilgili. Bu deneyimden ve Dr. Richard Wingate ile ortaklığınızdan bahsedebilir misin?

Şimdi anlatmak biraz zor, çünkü beraber çok uzun süre çalıştık. Ama esasen Parallel Practices ilgili ilginç şeylerden biri, beraber nasıl işbirliği yapacağımızı bulmaktı. Her şey çok belirsizdi. Richard ile bir etkinlikte tanıştık. İkimiz de “Gerçek şeyleri öğrenmekle, dokunmakla ve dokumakla, materyallerin duygusal nitelikleriyle ilgileniyoruz,” diyorduk.

Richard ile iyi çalışmamızı sağlayan şey, en baştan sonuca odaklanmaktansa neler çıkacağını sabırla beklememiz ve esnek davranmamızdı. Başarısızlıkla karşılaştığımız çok oldu. Richard hem nörobilimci hem de akademisyen olduğu için bilimde ve el işlerinde başarısızlığın nasıl görüldüğü üzerine çok konuştuk. Bu süreçte hemfikir olduğumuz asıl nokta ise öğrencilerdi. Temelde onlar da yama yapmayı deneyimlemiş oldular.

Atölyeler boyunca insanları, katılımcıları dahil etmek ve hasarlı kişisel eşyalarla bağlantı kurmalarını sağlamak için ne yaptın? Atölyeleri nasıl tasarlayıp uyguladın?

Aslında değişiyordu. Mesela ilk yaptığım yama işini örnek vereyim. Önce insanları yama yapabileceğim şeyler getirmeleri için davet ettim. Delikleri merak ediyordum, insanların hasarları ve delikleri hakkında uzman olmak istiyordum. Bunu yapabilmek için de çok sayıda delik görmeliydim. Bir galeriye yerleştirdim. Galerinin her yerine bir sürü kumaş astım. Ücretsiz yama yapacağımı söyledim, gelen olacak mı diye bekledim. İnsanları böyle bir projeye katılmaya zorlayamazsınız.

So, the first question is about Parallel Practices. How would you define that experience and how would you describe your partnership with Dr Richard Wingate?

It's a little difficult now to reflect on it because we've worked together for quite a long time. But initially, one of the things that was interesting about Parallel Practices was actually figuring out how to collaborate. Everything was up in the air. When Richard and I first met, we had this kind of introductory event. We said, oh, we're interested in this nature of learning from real things, from touching and handling things, and the emotional quality of materials.

I would say working with Richard was particularly successful for both of us, because we were very relaxed and flexible about seeing what we would develop rather than looking for the outcome at the very beginning. We've had a lot of failures over time. Since Richard is a neuroscientist as well as an academic, we talked about what failure looks like in science and in craft. But the key thing we ended up on was this experience for the students. Mainly we just gave them this experience of having things mended.

What did you do to involve public, the participants and increase this engagement with personal damaged items throughout the workshops? How did you design and facilitate them?

It varies. I'll give the example of the very first mend event I ever did. I was, first of all, motivated to invite people to bring me things to mend because I was curious about holes and I wanted to become an expert in people's damage and holes. I thought to do that, I just have to see a lot of holes. So, I installed myself in a gallery

Sana en çok fayda sağlayan fon ne oldu? Özellikle kariyerinin ilk yılları için soruyorum.

Crafts Council bana Parallel Practices için ve iş bulmam konusunda destek oldu. Açıkçası fon bulmakta çok da başarılı olduğumu düşünmüyorum. Geçinmek isteyen diğer sanatçılar gibi ben de bazen satış yapıyorum. Profesyonel çalışmaya dair konuşmalar yaptığımda öğrencilere de bundan sık sık bahsediyorum. Benim için çok düzensiz bir şey, asıl geçim kaynağım ise eğitimlik.

Misafir sanatçı programlarıyla da fon aldığım oldu. Benim için çok önemlilerdi. Örneğin İskoçya merkezli bir kuruluş olan Cove Park çok güzeldi, ama açıkçası on başvuru yapıyorsam, bir tanesinden fon alabiliyorum.

Peki, deneyimlerine dayanarak genç tasarımcılara ve zanaatkârlara ne önerirsin?

Bence en zor şeylerden biri şu, sanatınızı yaparken ona kendinizi adamanız çoğu zaman size kalmış. Belki diğer alanlarda da böyledir, ama kendinize inanmalı ve pes etmemelisiniz. Benim için her zaman destekleyici, yardımcı ve önemli olan şey ise meslektaşlarımla kurduğum bağlantılar. Diğer sanatçılar, tasarımcılar, yani aynı gemide olduğumuz insanlarla sadece kötü zamanları paylaşmıyoruz, birbirimizin işleri için heyecanlanıyoruz da. Çünkü işleriniz diğer işlerle sürekli sohbet hâlinde. Yani ben genelde açık olmayı öneriyorum.

and I put a lot of clothes, hooks around the gallery. I said I would do free mending and just waited to see if people would come. You can't force people to participate in this kind of project.

What support or funding scheme helped you the most, especially in the early years of your career?

Crafts Council supported me with Parallel Practices and with acquiring work. I have to be very honest, actually, I don't think I've been very successful in securing funding. I sell work from time to time, you know, the nature of earning a living for an artist. And when I give professional practice talks to students, I talk about this a lot. It's very patchy for me, that's been my experience, my bread-and-butter money is from teaching.

I've also secured funding through residencies. They've been really important to me. Cove Park, which is a Scotland-based organization, was great. But I would say maybe I make 10 applications and get one funded opportunity.

Based on your experience, what would you suggest for young creative designers and practitioners?

I think one of the hardest things is that the commitment is yours in making a lot of the time. Perhaps that's true in other areas too. But you have to have the self-belief and stick with it. What has always been very supportive, helpful and important to me is my network of peers. So other makers, designers, artists who are sort of in the same boat, not just to share the hard times, but to also be excited about each other's work. Because your work is always in conversation with the work of others. So, my recommendation is to stay open.

İlkokul, ortaokul, lise ve üniversite seviyesindeki öğrencilerle çalışmak arasında nasıl farklar var?

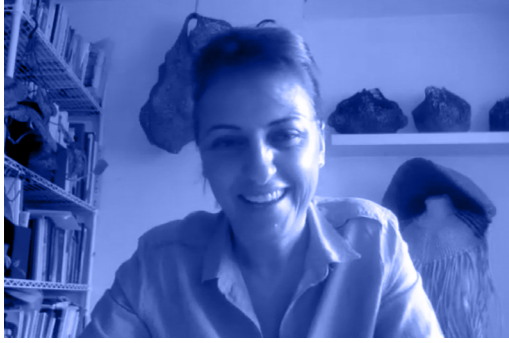
En büyük fark, insanların zihinsel gelişimi açısından oluyor. Beş yaşındakilerin duygusal, fiziksel gelişim dönemleriyle ergenlerinki farklı oluyor. Daha ileri seviyede ise öğrencilerin farklı şekillerde şahsi bağlılıkları olduğunu görüyorsunuz. Kendilerini profesyonel anlamda değerlendiriyorlar. Yine de bütün öğrencilerin oyun oynama ve konuşma hissiyatını korumak gerekiyor. İhtimallerin sonsuz, yaratıcılığın ise çok engin olduğunu hatırlamalı. Belki de bu tartışmalı bir konudur, ama daha üst sınıfların oyun oynamak ve iş sırasında duygusal özgürlüğünü açıkça yaşamak anlamında ilkokullulardan öğrenmesi gereken çok şey var.

Yükseköğretim seviyesinde ders vermeyi seviyorum, çünkü öğrenciler çok konuşkan. Burada öğrencilerin kişisel ihtiyaçlarına daha çok odaklanıyoruz. Profesyonel olmaları için bir sonraki adımı atmalarına yardım etmek gerekiyor. Ama yükseköğretimde bana heyecan veren şey, öğrencilerin benim de içinde bulunduğum sanatçı topluluğuna dahil olmaları ve (network ya da ağ kelimesinden nefret ediyorum ama) meslektaşlarıyla ağlar kurmaları.

Could you tell us about the differences in working with primary school, secondary school, high school students, and postgraduate level, college students?

Well, obviously, the big difference is in terms of mental development. Five-year-olds are at a different emotional and physical stage than teenagers. With higher education you're really thinking they've made a very personal commitment in a different way, maybe started thinking about themselves in a professional context. But I would suggest that for all those students, what you don't want to lose touch with is a feeling of play and expansiveness in work, the feeling that the potentials are limitless, that the creativity is wide open. To be honest with you, I don't know if this is controversial or not, but I think that higher education has lots to learn from primary education in terms of play and staying open to your emotional freedom within work.

I love higher education because our students are so articulate. Here you're attending much more to the individual needs of the students and helping them make the next steps in their lives to hopefully a professional life and craft. But I think with higher education, the thrill for me is that they're entering the community of makers and it's building, I hate the word network, but that network of peers.

In Conversation with **ESNA SU** ile Söyleşi

Central Saint Martins mezunu Esna Su, el yapımı eserler üretmek için hikâyeleri malzemelere dönüştürüyor. Çalışmalarında kimlik ve hafızaya dair meseleleri inceliyor, bunların politik istikrarsızlık bağlamında nasıl zedelendiğini gösteriyor. Ayrıca Türkiye'deki dokuma, dikme ve kroşe yöntemlerini kullanarak eserlerini geleneksel mirasla sarmalıyor.

Esna Su, a Central Saint Martins graduate, breathes stories into materials to create evocative, handcrafted pieces. Her body of work subtly explores the issues of identity and memory, and how these are shaken in the context of political instability. Su envelops her pieces with heritage using traditional Turkish techniques of weaving twining and crochet.

Bir sanatçı olarak sence yeni yeteneklerin geliştirilmesi ve pandeminin ardından sanatçıların desteklenmesi için fon ve kaynaklar nasıl ve nerede kullanılmalı?

Bence son zamanlarda Crafts Council çeşitliliği desteklemeyi artırmak adına önemli adımlar attı. Birleşik Krallık genel olarak bu konuda iyi, ama sanatçılar olarak sürekli birilerinin kapılarını çalmamız gerekiyor. Art Fund ya da Cockpit Arts gibi birçok büyük destekçi var. Somerset House, Victoria and Albert Museum ve Sarabande Foundation gibi kurumlar da var, hem yeni mezunlara hem de sanat ve tasarım alanında iş kuranlara stüdyolar sağlıyorlar.

Şu an pandemiden dolayı herkes zorluk çekiyor. Kuruluşlar bile herkese fon sağlamakta zorlanıyor, ama yavaş yavaş normale dönüyoruz. Özellikle yeni mezunlar nereye başvuracaklarını bulmak konusunda zorlanıyorlar, yine de vazgeçmemek gerek.

Türkiye'deki geleneksel el sanatlarını alışılmadık bir biçimde kullanıyorsun. Ailenin veya yakınlarının tepkilerinden bahsetmek ister misin?

Tabii ki. Biraz trajik bir hikâye, ama yeteneğimi geliştirmemde büyük etkisi oldu.

2014'te bu koleksiyonu yapmaya karar verdiğimde Türkiye'ye gittim. Annem memleketindeki halı dokuma yöntemlerini bildiği için bana da öğretir diye umuyordum. Talebimi çok sıcak karşılayacağını düşünüyordum. Şaşırdı ve reddetti. Bir şey demedim, ama neden kabul etmediğini de anlamadım. Birkaç gün sonra yanıma gelip "Hâlâ halı dokumayı öğrenmek istiyor musun?" dedi. Evet, dedim, o da "Tamam, o zaman kamyon toplamamız

As an artist, how and where do you think should funding and resources be directed to develop new talents and support artists in a post-pandemic world?

I think recently the Crafts Council has improved so well on supporting diversity. The UK is doing well here, but we as artists really have to try our best to knock on doors. There are so many great providers like Art Fund or Cockpit Arts. There are also foundations like Somerset House, Victoria and Albert Museum, and Sarabande Foundation, and foundations that are providing studio spaces for new graduates, as well as people who are setting up their business in art and design.

At the moment, because of the pandemic, everybody is having difficulties, even organizations providing funding to everyone, but slowly we are going back to normal. I think especially new graduates find it very difficult to know where to go, but they should keep trying.

You embrace traditional Turkish craft in a very unorthodox way. How do your family members or people close to you react?

This is kind of tragic, but it still had a big impact on me improving my skills.

Back in 2014, when I decided to do my collection, I travelled to Turkey. My hope was that my mom would teach me, because she knew the carpet weaving techniques of her hometown. I thought I would receive a warm welcome with this request. But my mom just said no. I kept quiet, but I wasn't able to understand why she rejected me. A couple of days later she came to me and asked if I still wanted to learn how to make a carpet. I said yes, and then she said, "OK, then we have to go and collect reeds." She was worried that my hands and back would be sore all

lazım,” diye devam etti. Ellerim ve belim ağrıyacak diye endişeleniyordu, ben de halledebileceğimi düşünüyordum.

Eskiden annem halı dokurdu, anneannem de onları pazarda satardı. Kızının da aynı işi yaptığını görmek ona zor geldi, muhtemelen dayanılmaz bir şeydi. Annemin dünyasında sanat diye bir şey olmadığı için ona ne yapmak istediğimi anlatamadım, “Sen öğret, yapayım,” demekle yetindim. Tabii ki beş halıyı beş ayda dokuyabildim. Bu beş ayda parmaklarımın acısından telefonumu kullanamaz oldum. Sadece serçe parmağımı kullanabiliyordum. Çok acıyordu, ama bütün bu acıya değerdi.

Türkiye’nin güneyinde büyümüş bir sanatçı olarak bambaşka bir dünya gerçeğiyle mücadele ettin. Bu çalışmalarına nasıl yansıyor?

Açıkçası Türkiye’deki kaotik geçmişim olmasaydı Britanya’da başarılı bir tasarımcı olamazdım. Londra’da yaşadığım, kendi kültürüme ek olarak başka kültürleri de gördüğüm için Türkiye’deki siyasi durumun ne denli karışık olduğumu aileme kıyasla daha iyi anlıyorum.

Geleneksel bir el sanatını seçip onu burada uygularken dikkatli olmam gerektiğinin farkındayım. Heykellerim halılarımdan tamamen farklı, nitekim geleneksel yöntemleri, materyalleri ve teknikleri kullanmama kararına değecek bir şey üretmeliydim. Bu dengeyi sağlarken epey zorlandım.

Türkiye ve Birleşik Krallık’ta el sanatlarına karşı yaklaşımların farklarını anlatabilir misin?

Bence güzel eserler her zaman beğeniliyor, ama Birleşik Krallık’ta

the time, and I was okay with that.

My mom used to make carpets and my grandma used to sell them in the market, and it was very tough for her to see her daughter doing the same job. It was probably unbearable for her, because art doesn’t exist in my mom’s world. I couldn’t explain to her what I was trying to achieve, so I just said teach me and I’ll do it. Of course, it took me five months to make five pieces. And during these five months, I wasn’t able to do my use my phone because of the pain in my fingers. I was just able to use my little finger. It was so painful, but it was worth all the pain.

As an artist in southern Turkey, you have had to fight a different world reality. How is this reflected onto your practice?

To be honest, if I didn’t have my chaotic Turkish background, I wouldn’t be a successful British designer at all. I understand the complicated nature of the politics in Turkey more than my family does because of the way I live in London and see different cultures here as well as having a culture of my own.

I know I have to be very careful while picking a traditional craft and applying it. But my sculpture pieces are completely different than the carpets, and they have to be worthwhile enough for me to leave this traditional way of using materials and techniques. So, maintaining this balance is really challenging.

What could you tell us about the different approaches towards craft in Turkey and in the UK?

I think beautiful pieces are always admired, but in the UK designers and artists are braver while producing what they think, and of course, the way that we

tasarımcılar, sanatçılar düşündüklerini üretmekte daha cesur. Tabii bir de Birleşik Krallık’taki teknoloji kullanımı Türkiye’dekinden çok farklı. Burada bir şeyleri keşfetme özgürlüğü olması muhteşem. Türkiye’de bu kadar yok.

Kariyerini ne derecede planladın? Örneğin Central Saint Martins’te sanat okumaya nasıl karar verdin?

Hiç planlamamıştım, ama hep hayalini kurmuştum. 2003’te buraya geldiğimde hafta sonları restoranda çalışırdım, hafta içleri de bakıcılık yapardım. Yani izin günüm yoktu, sadece hafta içi gündüz vardiyamın arasında dinlenirdim. Eve dönerken de hep otobüste uyurdum.

2008’de bir hafta sonu bindiğim otobüs normalden farklı bir rotaya saptı. Nerede olduğumu anlamadım. Etrafıma baktım, Central Saint Martins’in önünden geçtiğimizi gördüm. İşte tam o an kararımı verdim. Tabii binayı karşımda görmenin ürkütücü bir yanı da vardı.

Yavaş yavaş kendimi zorladım. Sanki biri arkamdan itiyordu. Mücevher tasarımı okumak için Central Saint Martins’ten iyisi olamazdı. Eserlerimin boyutu itibarıyla istediğim yerlere gelebilmem, işlerimde kullanacağım malzemeleri bulabilmem açısından bana büyük bir özgürlük sağladı. Sonuçta çok iyi oldu, ama hiç planlamamıştım.

Son olarak, özellikle genç sanatçılara ve tasarıma ilgi duyanlara ne önerirsin?

Farklı galerileri ziyaret etsinler. Her şeyi gözlemleyip sanatçıların o işi neden yaptığını, neden o materyali kullandığını bulsunlar. Bence tasarımın kilit unsuru araştırmak.

use technology in the UK is so different than in Turkey. The freedom of exploring things here is just incredible. And we don’t have much of this in Turkey.

How much of your career is planned ahead? How did you decide to study in Central Saint Martins?

It was never planned, but always dreamt of. When I arrived here in 2003, I worked at a restaurant in the weekends and as a nanny during the week, so I was working seven days a week. My only time off was between morning shifts during the week. I always slept on the bus.

One day in 2008, a bus I was on was diverted. I didn’t understand where I was. I looked around and saw that we passed Central Saint Martins. This was really the moment when I decided, but I was also a little intimidated by the building.

Honestly, I slowly pushed myself or felt as if someone was pushing me from behind. Saint Martins was the best place for me to study jewelry design and it gave me the freedom to explore what I wanted to achieve in terms of the size and material of my pieces. It just worked out so well, but no, I didn’t plan it at all.

Lastly, do you have anything to recommend for young creative individuals and design enthusiasts?

I would suggest them to visit different kind of galleries, everything, and observe them, find out why artists made them and why they used the materials they did. I think searching is the key element for every design.

In Conversation with **ANNIE WARBURTON** ile Söyleşi

Annie Warburton, ödüllü bir sosyal girişim olmanın yanı sıra Londra'nın güncel el işi ve tasarım sahnesinin önde gelen stüdyolarından Cockpit Arts'ın CEO'su olmadan önce Crafts Council'in yaratıcı direktörüydü. Söyleşide bu iki kurumdaki deneyiminden, destek verirken öncelikleri nasıl belirlediğinden bahsetti.

Before becoming the CEO of Cockpit Arts, an award-winning social enterprise and one of London's leading studios for contemporary craft and design, Annie Warburton was the creative director of the Crafts Council. In this conversation she shared her experience in both institutions and explained how she takes part in deciding the priorities for support.

Bize biraz Crafts Council ve Cockpit Arts'taki rollerinden ve deneyimlerinden bahsedebilir misin?

Tabii. Crafts Council'de yaratıcı direktördüm. Programımızın dört büyük alanından sorumluydum: Araştırma ve politikalar, inovasyon, eğitim ve yeteneklerin gelişimi, sergiler ve uluslararası sergiler. Yani çok geniş bir alandı.

Önceliği belirlemek konusunda Crafts Council gibi bir kamu kurumunda öncelikle piyasanın hangi alanlarda işleyip hangi alanlarda yetersiz kaldığına bakmak gerek. Çalıştığımız çok fazla alan vardı, ama öncelik bakımından iki şeye odaklanıyorduk. Birisi ve en acili, el sanatları eğitimindeki gerilemeye yönelmekti. Sektöre katılan sanatçılara el atılmadığı müddetçe ortada bir sektör de olmazdı. İkinci önceliğimiz ise el sanatlarının diğer sektörlerle ilişkisiydi. Elbette el sanatları sayesinde evlerimiz, galeriler ve müzeler için güzel objeler yapıyoruz. Ancak el sanatları aynı zamanda yeni teknolojilerle, çevre kriziyle, sağlıkla, esenlikle ve ekonomiyle ilgili inovasyonlarla da ilişki kurmalı.

Cockpit Arts'ta ise ana yöneticiyim. Yani kurumun tamamının yönetiminden ve iyi çalışmasından ben sorumluyum. En büyük önceliklerimizden biri sanatçıların desteklenip yeteneklerini en üst düzeyde kullanabilmelerini, iş desteği olarak kendilerine yatırım yapmalarını sağlamak. Ayrıca dünyanın en pahalı şehirlerinden biri olan Londra'da onlara mekân ve ekipman sağlamak. Mezun olduklarında iş kurmak tabii ki zaman alıyor. Mezun olsalar ve çok yetenekli olsalar da işi kurma ve yürütme becerileri olmadığı, bu işle geçimlerini sağlayabilecek hâle gelemedikleri için alanı bırakanlar oluyor.

Can you tell us about your role and experience both in Crafts Council and Cockpit Arts?

Sure. At the Crafts Council, my role was creative director. I looked over four major areas of our program; research and policy, innovation, education and talent development, and exhibitions and international showcases. So, it was a very broad remit.

In terms of looking at the priorities within a public body like the Crafts Council, one needs to see where the market is already working and where the failures are. There were many areas that we worked on, but there were two focuses. One was that urgent need to address the decline in craft education. If we don't address the pipeline of makers coming into the sector, then there will be no sector. The second priority was looking at craft in relation to other industries. Of course, craft creates beautiful objects for our homes or for galleries and museums. But it's also really vital for the innovation agenda to relate to new technology, the environmental crisis, health and well-being, and the economy.

At Cockpit Arts I'm the chief executive, so it's my job to run the organization as a whole and ensure that we're on track. A major priority is empowering makers to make the most of their talent and to invest in them with that business support whilst also providing subsidized space and equipment in a city like London, one of the most expensive cities in the world. When you graduate, it takes a while to build your practice and your business. People often leave the field because they have tons of talent, but they don't have the business skills and they haven't yet built their work to the point where they can sustain themselves.

Pandemi sonrası dönemle ilgili bir sorum var. İnsanlarla etkin bir iletişim kurmak, bu işin kamusal faydasını ve etkisini gösterebilmek için başka neler yapılabilir?

Geçen sene dijital bir festival düzenlediğimizde tahmin bile edemeyeceğimiz kadar fazla insana ulaştık. Pandemi insanları sanatlarından keyif almayı öğrendiler. Psikolojilerine iyi gelen bir şey olduğunu, bir anlam ve hedef oluşturduğunu fark ettiler. Yani toplumda ve zamanın ruhunda bir değişiklik oldu. Festivaldeki durum bunun bir yansımasıydı.

Pandemide Londra'nın iki farklı bölgesindeki yerel topluluklara ulaşmak da bizim için büyük bir öncelikti. Yerel hastanelere kişisel koruyucu ekipman tedarik ettik, ayrıca kendi topluluk programlarımıza başladık. Bu benim için çok önemli. Bölgedeki ailelere kapılarımızı açmamız, mümkün olduğunca görünürlük sağlamamız gerekiyor. Tabii uluslararası çalışmalarımız da var. Bu yıl Pakistan'daki 160 işletme ile çalıştığımız bir projeye imza attık.

Sıradaki sorum kısıtlı maddi şartları ve altyapı kaynakları olan ülkelerdeki satışlarla ilgili. Deneyimlerine dayanarak, sanatçıların gelişimi, yaratıcı sektörlerde büyümenin desteklenmesi için fonlar ve kaynaklar nereye yönlendirilmeli dersin?

Bence burada devreye araştırma ve istatistikler giriyor, çünkü bir fon sağlayıcısına (bu bir özel kurum da olabilir devlet fonu da) yatırımın karşılığını gösterebiliyorsanız size destek olurlar.

Son 15 yıldır Birleşik Krallık'ta yaratıcı sektörlerin ekonomik katkısı dikkat çeker oldu. Böylece fonlar da verilmeye başladı,

I would also like to ask you about the post-pandemic world. What more can be done to effectively engage with the public, and demonstrate the public benefits and impact of this work?

When we ran the digital festival last year, we reached this huge number of people that we just couldn't have anticipated. I think during the pandemic, many people discovered joy in making and discovered it was something that enabled them to support their mental health, and create a sense of meaning and purpose. So, there's something happening in the wider society and the zeitgeist. I think the response we got to the festival was an echo of that.

A huge priority has been to connect with our local communities in two different neighborhoods in London. We created PPEs for local hospitals and began to build our community programs. For me that's really vital. We absolutely need to be opening up our doors to local families and make visible what is possible. We also have an international reputation. We've finished a project earlier this year working with 160 craft businesses in Pakistan.

Our next question is about sales for countries that have limited financing or infrastructure. Based on your experience, where do you think should funding and resources be directed to develop talents and support growth in creative sectors?

I think this is where the research and statistics come in, because if you are demonstrating your return on investment to a funder, whether that's a private funder or a state fund, then they're going to buy into it.

çünkü yatırımın karşılığı olduğu fark edildi. Burada önemli olan, bir ilişki kurup fon sağlayıcısını anlamak, onların dilinden konuşmak. Yani yaptığınız şeyi onların bakış açısına göre düzenlemek gerek.

Cockpit Arts'ta biz sanatçılarla fırsatlar arasındaki açığı da kapatıyoruz. Yetenekli sanatçılar her yerde, ama fırsatlar öyle değil. Hâlihazırda erişilebilir olmayan imkânları bu insanlar için sağlamazsanız, o zaman sektör, ekonomi, kültür bu sanatçıları ıskalamış olur.

In the UK, over the past 15 years, there's been a lot of emphasis on the economic contribution of the creative industries, and that recognition has unlocked funding because it shows what that return on investment is. It's about building relationships, understanding the funders' priorities and talking in their language. So, you should translate what you're doing into their point of view.

In our case, we also bridge the gap between talent and opportunity. Talent is everywhere, but opportunity isn't. If you're not creating those opportunities, then the sector, the economy, the culture is missing out on talent.

In Conversation with **NERGİZ YEŞİL** ile Söyleşi

Lisansını ve yüksek lisansını Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde tamamlayan Nergiz Yeşil, yüksek lisans tezini "Sanat Yapıtında Biyolojik Materyal Kullanımı" başlığıyla biyosanat üzerine yazdı. Çalışmaları pek çok karma ve kişisel sergide yer alan Yeşil, sanat pratiğine dair ayrıntıları bu söyleşide bizimle paylaştı.

Having received her undergraduate and postgraduate degrees from Mimar Sinan University, Nergiz Yeşil focused on bioart in her master's thesis, which was titled "The Use of Biological Materials in Works of Art". As an artist who participated in various group shows and had a solo exhibition, she shared details about her practice.

"Bunu Sen de Yaparsın?!" atölyesi senin için nasıl geçti? Katılımcılarla birlikte bir şeyler yapmak nasıldı?

Açıkçası güzel bir başlangıç oldu. Atölyeye katılan herkes sonrasında kurdukları ürünleri benimle paylaştılar. "Buzdolabını açıp salatalık gördüğümde bir daha ona asla sadece kahvaltıda kestiğim ya da öğle yemeğinde salataya eklediğim bir şey olarak bakmayacağım," gibi yorumlar aldım, onlar da çok kıymetliydi.

Pek çok insanın zihninde sanat yapmak için hem uzun uzadıya eğitim almak hem de çok pahalı malzemelere sahip olmak gerekiyor. Sadece sanat yapmak için kullanılan malzemeler var, yalnızca onlar sanat nesnesi yapılabilir gibi bir önyargı söz konusu. Bunun hem meşakkatli hem de maliyetli olduğu düşünülüyor. Bu düşünce yapısını kıran bir atölye oldu. Bir şeyleri az tüketmeye odaklanmayı, geri dönüştürmeden önce ileri dönüştürüp dönüştüremediğimize bakmayı hedefledik.

Biz biraz geri dönüşüm odaklıyız, hâlbuki geri dönüşüm hem çok maliyetli hem de çok zor. O kadar masum, tatlı bir şey değil açıkçası. Geri dönüştürmek yerine ileri dönüştürmek ya da az, kontrollü tüketmek daha iyi bir önlem.

Sanatçının, alanı ne olursa olsun bunu gözetmesi, bir misyon olarak kabul etmesi, tükettiklerine dikkat etmesi gerekir mi sence?

Bence en azından elinden geleni yapmak kıymetli. Örneğin bugün bizim elimizde deri sektöründeki arz-talebi tersine çevirebilecek bir sürü malzeme var. Kombucha mantarı üzerinden araştırmalar yapıyor, yeni bir malzeme geliştirmeye çalışıyorlar. Şu anda farklı

How was the "You Can Do This Too?!" workshop for you? How was making something together with the participants?

It was a great start. Every participant shared with me the pictures of the dried end products they did. There were many precious remarks like this coming from them: "When I open my fridge and see a cucumber, it will never be the same for me anymore. For me, it is not that thing I used to slice into my salad anymore."

Many people think that making art requires a long education process, and many expensive, specific materials. And that one can only make art after buying these materials. That's such a misconception. They believe that art is toilsome and expensive. The workshop was helpful in breaking this kind of mentality. We contemplated on consuming less, and whether we could upcycle stuff before trying to recycle them.

What I observe around me is that we are focused a bit too much on recycling. However, recycling is very costly and toilsome. So, it's not as innocent and sweet as it looks. A much better precaution is trying to upcycle before recycling, and consuming less, consuming with control.

Do you think artists, regardless of their field, should see this as a priority and be conscious about their consumption?

What I find valuable is when people do their best. Today we have every material possible at hand to reverse the supply and demand balance in the leather industry. For instance, they are doing research on kombucha scoby. Now they can make leather substitutes with different thickness and with different

kalınlıklarda, farklı dirençlerde deri elde edilebiliyor, bu deri farklı boyama tekniklerine cevap veriyor, dikişe girebiliyor, lazerle kesilebiliyor. Bu da şu demek, herhangi bir tekstil ürününde kumaşla neler yapılabilirse, neredeyse aynı yeterlilikte, aynı kabiliyette bir deri var elimizde. Suya direncini artırmak için birtakım araştırmalar yapıldığını okudum. Sanırım şu anda bu işi yavaşlatan tek şey malzemenin suyla arasındaki kritik durum. Onu da tam anlamıyla çözdüklerinde inanılmaz bir alternatif malzeme olacak, biz de artık deri giymek için hayvan katletmeyeceğiz diye umuyorum.

Daha önce atölyeni ziyaret etmişim ve gerçekten harikaydı. Deneylerini yaptığın, rastlantısal sonuçlar gördüğün laboratuvar gibi bir yer burası. Bu rastlantılar arasında seni şaşırtan, hiç beklemediğin ne gibi şeyler yaşıyorsun?

Atölye bir sanatçının aynı zamanda çalışma odası, mutfak oluyor. İşin biyoloji ve bilim kısmıyla çok haşır neşir olmadığım için el yordamıyla, malzemelere odaklanarak, dokunarak, koklayarak, izleyerek keşfediyorum.

Bir fermentasyon grubu başlattıktan sonra fermentasyonun zirve yaptığı yerde, atölyeyi meyve sineği bastı. Bu çok ilginçti, bütün beslenme biçimleri, kapların sterilizasyonu, likitlerin seviyesi, ısı, hepsi aynı olmasına rağmen dört kutudan ikisini kaybettim, diğer ikisi ise çok sağlıklıydı. İkisi neden kontamine oldu, diğerlerine neden bulaşmadı bilmiyorum. Buraya bir biyolog ya da uzmanlık alanı bu olan biri gelse, büyük ihtimalle çok basit bir şey söyleyecek. “Şunda kesin şöyle yaptın da böyle oldu,” diyecek, ama ben bunları bu şekilde, el yordamıyla öğreniyorum. Sonuçlarda da bu yüzden bu kadar çeşitlilik var.

durability levels. The scoby responds to different dying techniques, it can be sewn, it can be cut with laser. What it means is the following: at the moment we have a leather substitute at hand, which is almost as good as any other fabric out there. I read that they were now trying to make it more water resistant. I think currently the only drawback is the problem it has with water. Once this is solved, it'll be an incredible alternative. And we will no longer slaughter animals to wear leather.

I had once visited your studio and it was wonderful. Your studio is like a laboratory, where you make experiments and come across random, surprising results. What is the most surprising thing you observed during those processes?

The studio is at the same time a study room, a kitchen for the artist. As I am not very familiar with the biological aspect of things, I work more with my senses and rather focus on the material by smelling, touching, observing.

One time, after starting a new fermentation culture, just on the peak of the fermentation stage, the studio was invaded by fruit flies. It was really interesting. Although I kept everything the same on four different tubs, - level of feeding, sterilization, liquid levels, temperature; they were all the same - I ended up losing the whole material on two of those tubs, and the other two turned out pretty healthy. I didn't get why those two tubs got contaminated, and why the contamination didn't spread to the other two. Maybe if a biologist or someone who specializes on this stuff would come to my studio, they would easily explain this. Perhaps they would tell me: “Because you did this and that, you got this result.” But I learn everything

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde heykel okudun, yüksek lisans tezinde sanat yapıtında biyolojik materyal kullanımına odaklandın. Bu konuya nasıl yöneldin, heykel okuyan bir öğrenci sanat pratiğini bu konu üzerinden şekillendirmeye nasıl karar verdi?

Kendimi biyo-sanatçı olarak adlandırmıyorum, ama çevreye dair hassasiyetim yüksek. Bu hem üretimime hem de günlük yaşantıma, rutinime yansıyor. Örneğin ayrı ayrı toplanmadığını bilmeme rağmen, en azından kâğıtçıya veririm diyerek kağıtlarımı ayırıyorum, camları gidip kumbaraya atıyorum, kahve telveserimi gübreyle çeviriyorum, minik minik, ne yapabilirsem...

Mimar Sinan'daki eğitimim devam ederken de çok araştıran, bir sürü malzeme deneyen bir öğrenciydim. Bunları denerken malzemenin ele aldığım kavrama hizmet etmesi motivasyonu başlamışım. Tabii bu eğitimin içinde şu da var, biz hocalarımızla sürekli konuşuruz, sanatta kalıcılık nedir, sanat eseri üretme motivasyonları nedir, bunları tartışırız. Klasik heykeldeki kalıcılık, malzemedeki kalıcılık üzerine düşünmek beni çok ilginç yerlere götürdü.

Diyelim ki ahşap heykel yapıyorsunuz, o da kurtlanabilir, yanabilir, tahrip edilebilir. Nitekim bronzlar zamanında eritilip topa çevrilmiş. Ben de zaten kalıcılık hiçbir bağlamda söz konusu olamayacağı için nesne üzerinde, fikrin kalıcılığını ön plana çıkartabileceğim bir pratik gerçekleştirmeye çalışıyorum.

myself, gropingly. This is why there is so much variety in my results.

You studied sculpture at the Mimar Sinan Fine Arts University and your master's thesis was about the use of the bio materials in works of art. How did you gravitate towards this area? How did a sculpture student end up at where you are now and decide to shape her art practice this way?

I do not consider myself a bio-artist, but I do have a heightened sensitivity for the environment. This is reflected both onto my art practice, and also onto my daily routines. For example, I still separate my waste, despite knowing that they do not process it separately. I still put my paper waste aside, to give it to the paper collectors. I put my glass waste to those bins assigned for that, I make fertilizer out of my coffee waste. Whatever I can do, I do it, in baby steps.

I was a very curious student also at Mimar Sinan. I was always trying new materials, always researching. I had started doing this so that my materials would serve the concepts I had in mind. We also used to talk a lot with our professors, about things like longevity in art or the motivation to make art. Things like longevity in classical sculptures and longevity related to material took me to some unexpected places.

Say you are making a wooden sculpture. That too can get wormy, can be burned down, can be blasted. Just like those bronze statues being melted once, to be recast as cannonballs. And I am trying to engage in a practice where there is no longevity involved at all, where the sole aim is for the ideas behind the work to remain, but not the subject of art itself.

BİYOĞRAFİLER BIOGRAPHIES

OĞUZ 'OZ' BURUK

Tampere Üniversitesi, Finlandiya bünyesindeki Oyunlaştırma Grubu'nda (Gamification Group) Marie Curie Araştırma Görevlisi olan Oğuz 'Oz' Buruk, Etkileşim Tasarımı alanındaki doktora eğitimini 2017'de Koç Üniversitesi-Arçelik Yaratıcı Endüstriler Uygulama ve Araştırma Merkezi'nde (KUAR) tamamladı. Çalışmalarında oyun odaklı araç ve ortamlar tasarlamayı merkeze alan Buruk, oyun odaklı giysiler, sanal ve artırılmış gerçeklik ortamlarına yönelik giysiler, bedensel teknolojiler, transhümanizm, akıllı şehirler ve tasarımda kurgusal yöntemler üzerine araştırmalar yapıyor.

Oğuz 'Oz' Buruk is a Marie Curie Fellow in the Gamification Group at Tampere University, Tampere, Finland. He holds a PhD in Interaction Design (2017) from Koç University-Arçelik Research Center for Creative Industries (KUAR). His work focuses on designing playful devices and environments. His current primary research interests are playful wearables, wearables for extended reality environments, bodily technologies, transhumanism, smart cities, and fictional methods in design.

EMILIE GILES

Yaratıcı teknolojiler, zanaat ve oyunun yaşantıya yayılması üzerine çalışmalar yapan sanatçı, araştırmacı ve eğitimci Emilie Giles, The Open University'de sürdürdüğü doktora eğitimi kapsamında, katılımcı tasarım yaklaşımlarından yararlanarak, elektronik tekstillerin farklı görme engellerine sahip kişiler tarafından etkileşimli araçlar olarak kullanılabilmesi üzerine araştırmalar yapıyor.

Farklı katılımcı grupları ile yaratıcı teknoloji projeleri geliştirmeye odaklanan eğitim çalışmalarını gerçekleştirerek bu alanda yoğun bir tecrübe kazanan Giles, üç yılı aşkın süre Codasign'ın direktörleri arasında yer alıp kurumun Destek ve Katılım bölümüne başkanlık etmenin yanı sıra, hem Westminster Üniversitesi, London College of Communication ve Kraliyet Sanat Koleji - Royal College of Art (RCA), Londra öğrencilerine hem de V&A ve Tate Britain gibi müzelerin ziyaretçilerine elektronik tekstillerde fiziksel programlama konusunda eğitimler verdi.

Emilie Giles is a researcher, artist and educator, and her work spans creative technology, crafting, and pervasive gaming. She is a PhD student at The Open University exploring how e-textiles can be used as interactive tools for blind and visually impaired people, using participatory design approaches.

Giles has much experience in teaching people how to build their own creative technology projects, having been Co-director and Head of Outreach and Participation at Codasign for over three years, and has taught physical computing with e-textiles to students at University of Westminster, London College of Communication and The Royal College of Art (RCA), London as well as to members of the public in museums such as the V&A and Tate Britain.

İREM SABANUÇ GÖNÜL

İstanbul'da doğan İrem Sabanuç Gönül, 2002'de Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Tekstil Sanatları bölümünden mezun oldu. Sektördeki çalışmalarının ardından, 2004'te başladığı Yüksek Lisans eğitimi sırasında Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Tekstil Sanatları bölümüne Araştırma Görevlisi olarak kabul edildi. 2017'de sanatta yeterliğini tamamladı. Birçok ulusal ve uluslararası sergiye, tekstil bienaline ve benzeri etkinliklere katıldı, bildirileriyle sempozyumlarda yer aldı. 2010'dan bu yana aynı kurumda öğretim görevlisi olarak çalışıyor, giyim tasarımı ve tekstil sanatı alanlarında ders veriyor.

İrem Sabanuç Gönül was born in Istanbul. In 2002, she graduated from the Marmara University Faculty of Fine Arts, Department of Textile Arts. After working in the textile sector, Sabanuç Gönül started her graduate degree in 2004, and was accepted as a Research Assistant at the Marmara University, Faculty of Fine Arts, Department of Textile Arts. She received her Fine Arts PhD in 2017. She participated in numerous national and international exhibitions, textile biennials and other art events and presented papers at various conferences. She has been working at the same university since 2010 as a lecturer specialized in clothing design and textile arts.

DR. CARMEN HIJOSA

Ananas Anam Ltd'nin kurucusu, baş yaratıcı ve yenilik yöneticisi Dr. Carmen Hijosa, insan, çevre ve ekonomi arasında bağ kuran, daha sürdürülebilir bir gelecek vizyonuna sahip bir etik girişimci. İspanya asıllı olmasına rağmen kariyeri onu dünyanın birçok yerine götürdü. Deri ürünleri tasarımı ve üretimi geçmişine ile endüstri danışmanı olarak görev yaptı, 1990'larda ise Filipinler Tasarım Merkezi tarafından çağrıldığı Filipinler'de Piñatex® yolculuğuna başladı.

Doğal ve sürdürülebilir bir deri alternatifini geliştirmekteki azmi sayesinde Kraliyet Sanat Koleji - Royal College of Art (RCA), Londra'da doktorasını tamamlayarak, InnovationRCA'deki kuluçka programı aracılığıyla Ananas Anam'ı daha da geliştirdi. Cartier Kadın Girişimi Ödülleri (Sürdürülebilir Yenilik Ödülü - 2015) ve Innovate UK'in Kadın Yenilikçiler Ödülü (Sürdürülebilir Materyaller - 2016) dahil olmak üzere ödüller alarak yaratıcı bir lider olarak tanınan Hijosa, sürdürülebilirlik ile ilgili yenilikçi görüşlerini TEDx konuşmaları gibi panel ve etkinliklerde düzenli olarak paylaşıyor.

Dr Carmen Hijosa, Founder and Chief Creative & Innovation Officer for Ananas Anam Ltd, is an ethical entrepreneur with a vision for a more sustainable future that connects people, environment and economy. Originally from Spain, Hijosa's career has taken her around the world. With a background in leather goods design and manufacturing she worked as an industry consultant, and was brought to the Philippines by the Design Centre Philippines in the 1990s, where the journey of Piñatex® began.

Her perseverance in developing a natural, sustainable leather alternative saw her undertake a PhD at the Royal College of Art (RCA), London, further developing Ananas Anam through the incubator program at InnovationRCA. Recognized as a creative leader through awards including the Cartier Women's Initiative Award (sustainable innovation – 2015) and the Innovate UK women in innovation award (sustainable materials – 2016), Hijosa regularly shares her innovative views on sustainability at panels and events including TEDx talks.

GÖZDE İLKİN

Gözde İlkin (d. 1981, Kütahya) 2004'te Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Resim bölümünde lisans eğitimini, 2012'de ise Marmara Güzel Sanatlar Fakültesi Resim bölümünde yüksek lisans eğitimini tamamladı. Masa örtüsü, perde, çarşaf gibi buluntu ev kumaşları üzerinde çalışıyor, bu kumaşları sosyal kimliği temsil eden birer hafıza nesnesi, ürettiği imgeleri sahnelediği bir alan olarak kullanıyor. Kumaşlar üzerindeki motifleri ve çizimleri, günümüzün kültürel bilgilerini, politik ve sosyal ilişkilerini ve toplumsal cinsiyet meselelerini tasvir ediyor. Aidiyet hissinin farklı formlarını keşfetmek için doğanın izlerini süren İlkin, doğadan ilham alan formları, bitkilerin, hayvanların ve insanların birbirine yaklaşan iyileştirici ve dönüştürücü etkilerini takip ediyor.

Gözde İlkin (b. 1981, Kütahya) completed her undergraduate degree in Mimar Sinan Fine Arts University, Department of Painting in 2004, and her graduate degree in Marmara University, Faculty of Fine Arts, Department of Painting in 2012. She works on found domestic fabrics such as tablecloths, curtains, and bed sheets that are representative of social identity and social processes, and that have become objects of memory. Her motifs and drawings on fabrics depict today's cultural information, political and social relationships, and gender issues. She traces nature to discover ways of belonging, as her forms that are inspired by nature track the healing and transforming effects through plants, animals and humans drawn closer together.

HANNAH ELISABETH JONES

Doktora çalışma ve araştırmalarını sürdüren Hannah Elisabeth Jones, uzmanlık alanı biyo-esaslı malzemeler ve doğal boyalar olan bir tasarımcı ve maker. Tekstile yenilikçi bir yaklaşım getiren Jones, doğal malzemeleri ekolojije duyarlı bir etik anlayışı ve güçlü bir görsel estetik ile birleştiriyor. Çalışma süreçlerinde sanat ve bilim dalları ile ilişkiler kuran Jones, Burberry Tasarım Bursu olarak Kraliyet Sanat Koleji - Royal College of Art (RCA), Londra Tekstil programındaki yüksek lisans eğitimini 2020'de tamamladı.

Hannah Elisabeth Jones is a designer-maker and PhD researcher, who specialises in bio-based materials

and natural dyes. Jones has an innovative approach to textiles, blending an interest in natural materials with an ethical commitment to developing an ecologically sensitive practice and a strong visual aesthetic. Jones' work process is underpinned by an engagement with research across the arts, humanities and sciences. She was awarded the Burberry Design Scholarship to study MA Textiles at the Royal College of Art (RCA), London, graduating in 2020.

DR. BERDAN KALAV

Berdan Kalav, İstanbul Teknik Üniversitesi'nde (İTÜ) uzmanı olduğu baskı, boyama ve tekstil kimyası alanlarında dersler veriyor. Pigment baskıda UV fiksajı, doğal boyalar, geleneksel baskı kalıp tekniği ve pamuk geri dönüşümü gibi alanlarda araştırmalarını sürdüren Kalav, pamuklu kumaşlarda ink jet baskı için uzman sistem yazılımı geliştirme konulu doktora çalışmasını NCSU ve İTÜ'de tamamladı.

Berdan Kalav is printing, dyeing and textile chemistry specialist and teaches related subjects in Istanbul Technical University (ITU). Current research areas include UV fixation in pigment printing, natural dyes, traditional Turkish hand block printing, cotton recycling. He did his PhD on developing an expert system software for ink jet printing of cotton fabrics at NCSU and ITU.

BEGÜM CÂNÂ ÖZGÜR

Studio Begüm Cânâ Özgür çalışmalarını İstanbul ve New York merkezli olarak yürüten bir ürün ve tekstil tasarım atölyesi. Begüm Cânâ Özgür, Bilkent Üniversitesi İç Mimarlık ve Çevre Tasarımı bölümünden mezun olduktan sonra, yüksek lisansını Cranbrook Sanat Akademisi'nde ürün tasarımı üzerine tamamladı. 2014'te, kültürel çeşitliliği ile işlerinin esin kaynağı olan İstanbul'da atölyesini kurdu ve yönünü Türkiye'nin geleneksel zanaat kültürüne çevirdi.

Son çalışmalarını el dokumaları ve dokuma kültürünün etrafında şekillenen konseptler üzerine yoğunlaşıyor. Çalışmalarında tasarım, sanat ve zanaat kavramlarını bir araya getiren Özgür'ün tasarım süreci, fikir aşamasından itibaren eller ile düşünme yoluyla şekilleniyor. Olağan malzemelerin ve mevcut tekniklerin yeni ifadeler geliştirme potansiyellerini kavramaya odaklanan deneysel süreç, becerilerin gelişip dönüşmesine imkân vererek yeni üretim biçimlerinin yolunu açıyor, ve başlangıçtaki fikirlerin özgün bir biçime kavuşmasını sağlıyor.

Studio Begüm Cana Özgür is a product and textile oriented design studio based in Istanbul and New York. With a background in Interior Architecture, Begüm Cana Özgür received her master's degree from Cranbrook Academy of Art, 3D Design department. In 2014, she started her studio in Istanbul where the cultural richness of the land has been the major motive in her work, developing an interest in ancient craft practices. Her recent work focuses on textiles and concepts formed around textiles.

Özgür's work integrates design, art and crafts. Starting from the initial ideation, her design process is carried out hands on. She plays with common materials and existing techniques to fully understand their potential to develop a new contemporary expression. The experimental process results in the development and adaptation of skills, suggesting new ways of doing and enabling design ideas to find a truly authentic form of body.

CELIA PYM

Celia Pym Londra'da yaşayan ve üreten bir sanatçı. 2007 yılından beri tekstilde hasar ve onarım konularını araştırıyor. Bireylere ait kumaşlar ile beraber müze arşivlerindeki materyaller üzerinde de çalışan Pym, küçük güve deliklerinden daha geniş çaplı yanık kazalarına uzanan hasar çeşitliliği ve hikâyeleri konusunda kapsamlı deneyime sahip. Hasar bulgularıyla, onarımın giysi ve kumaşların aşınarak incelendiği noktalara nasıl dikkat çektiğiyle ilgileniyor.

Pym'in son sergileri arasında The Design Museum, Londra'da “Waste Age” [Atık Çağı] (2021); Wellcome Koleksiyonu, Londra'da “On Happiness: Tranquility and Joy” [Mutluluk Üzerine: Huzur ve Keyif] (2021); Trading Museum, Paris'te “Siblings” [Kardeşler] (2020); V&A Dundee, Dundee'de “Sewing Box for the Future” [Gelecek için Dikiş Kutusu] (2020–21) ve Textilmuseum, St. Gallen'de “Material Matters” [Malzeme Önemlidir] (2020) bulunuyor. 2017'de Woman's Hour Zanaat Ödülü ve ilk Loewe Zanaat Ödülü için aday listesine girdi. Kraliyet Sanat Koleji – Royal College of Art (RCA), Londra'nın Karışık Medya Tekstil bölümünde misafir öğretim görevlisi.

Celia Pym is an artist living and working in London. She has been exploring damage and repair in textiles since 2007. Working with garments that belong to individuals as well as items in museum archives, she has extensive experience with the spectrum and stories of damage, from small moth holes to larger accidents with fire. Her interests concern the evidence of damage, and how repair draws attention to the places where garments and cloth wear down and grow thin.

Her work has been exhibited internationally most recently in “Waste Age”, The Design Museum, London (2021) “On Happiness: Tranquility and Joy”, Wellcome Collection, London (2021) “Siblings”, Trading Museum, CDG, Paris (2020), “Sewing Box for the Future”, V&A Dundee (2020-21) and “Material Matters”, Textilmuseum, St Gallen (2020). In 2017 she was shortlisted for the Woman's Hour Craft Prize and the inaugural Loewe Craft Prize. Pym is a visiting lecturer in Mixed Media Textiles at the Royal College of Art (RCA), London.

ESNA SU

Central Saint Martins mezunu Esna Su, materyallere hikâyeler yükleyerek çağrışım dolu el yapımı işler üretiyor. İşleri kimlik ve bellek sorunları

ile bunların politik istikrarsızlık bağlamında nasıl sarsıldığını incelelikle işliyor. Su geleneksel Türk dokuma, örme ve tiğ tekniklerini kullanarak işlerini kültürel mirasla sarmalıyor. Bu işler geleneksel özelliklerine rağmen giyilebilir heykellere dönüşüyor, çünkü Su kendi yöntemlerini kullanarak onları kendi diline çeviriyor. *The Refugee* and *the Burden* [Mülteci ve Yük] koleksiyonu Birleşik Krallık, Hollanda, İsviçre, Güney Kore ve Çin'de gösterildi. Koleksiyon, 2017 Londra Mülteciler Haftası'nda *The Rubble Talks Too* [Enkazın Da Dili Var] performansıyla beğeni topladı, 2018'de de sergilendi. Koleksiyonu ve sanat, tasarım ve zanaata olan katkıları sebebiyle Hospital Club 100 Ödülü ve 2020 The Worshipful Company of Basketmakers [Sepetçiler Loncası] Ödülü'nü aldı. Lee Alexander McQueen Foundation'da misafir sanatçı programını tamamlayan Su, Cockpit Arts'ta çalışmalarını sürdürüyor.

Central Saint Martin's graduate Esna Su breathes stories into materials to create evocative handcrafted pieces. Her body of work subtly explores the issues of identity and memory and how these are shaken in the context of political instability. Su envelopes her pieces with heritage, using traditional Turkish techniques of weaving, twining and crochet. Despite the traditional aspects of the pieces, they are mutated into wearable sculptures as Su translates them into her own language with the use of her own methods. Her collection *The Refugee and The Burden* was exhibited in the UK as well as in Netherland, Switzerland, South Korea, China. During London Refugee Week 2017, the collection received acclaim with performance *The Rubble Talks Too* and was presented again in 2018. In recognition of her collection and her contribution to Art, Design and Craft, she received the Hospital Club 100 Award and The Worshipful Company of Basketmakers' Award 2020. Su completed her residency at The Lee Alexander McQueen Foundation, and continues working in Cockpit Arts.

DR. LYNN TANDLER

Dokumacı ve araştırmacı Dr. Lynn Tandler, Kraliyet Sanat Koleji – Royal College of Art (RCA), Londra'nın yüksek lisans programından mezun olduktan sonra Londra'da kurduğu tasarım atölyesinde yıllarca İtalya'daki temsilcilik ve imalathaneler ile çalışmalar yürüttü. Dokuma koleksiyonları üreterek Avrupa ve ABD'de satışa sunmanın yanı sıra Nike, Phillips, Unilever ve Hairstetics gibi şirketlere yeni nesil malzemelerdeki gelişmeler konusunda danışmanlık yaptı.

Akıllı malzeme sistemlerinde dokumacılığın rolünü konu alan doktora çalışmasını tamamladıktan sonra İplik ve Dokuma Eğitmeni olarak RCA'e katılan Tandler, (geçmiş, bugün ve gelecek bağlamında) dokumalara ve akıllı tekstil inovasyonlarındaki yerlerine odaklanan akademik araştırmalar sürdürüyor ve önümüzdeki dönemde yayımlanacak *Encyclopedia of World Textiles* (Bloomsbury, 2023) yayınının “Wovens” başlıklı ikinci cildinin editörlerinden. Dr Lynn Tandler is a weaver and academic researcher. After receiving her MA degree from the

Royal College of Art (RCA), London, she set up a design studio in London, where she has worked with agents and production mills in Italy for several years - producing and selling woven textile collections across Europe and U.S - while consulting to companies such as Nike, Phillips, Unilever and Hairstetics on the development of new materials (woven and fibrous).

She completed her PhD about the role of weaving in smart material systems before joining the RCA as the Tutor (Research) for Yarn and Woven Textiles. Her academic research currently examines woven textiles (past, present and future) and their relevance to smart textile innovations. She is also the co-editor for 'Vol.2: Wovens' in the upcoming *Encyclopedia of World Textiles* (Bloomsbury, 2023).

GÜNEŞ TERKOL

Güneş Terkol (d.1981, Ankara) 2004'te Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim bölümünden mezun oldu. Ardından 2008'de Yıldız Teknik Üniversitesi Sanat Tasarım bölümünde yüksek lisans yaptı. Yakın çevresinden ilham alan sanatçı, topladığı malzemeleri ve hikâyeleri diktiği kumaşları, videoları, desenleri ve müzikal kompozisyonlarında kullanıyor. Terkol aynı zamanda Ha Za Vu Zu sanatçı topluluğunun ve GuGuOu müzik grubunun üyesi.

Yakın tarihli kişisel sergileri arasında “Bir İkili”, Krank Art Gallery (2020), “Orada Değildi ve Duyduklarına İnanamadı”, Galeri Nev Ankara (2019); “Evim Kalbimdir”, Krank Art Gallery, İstanbul (2017); “Holografik Kayıt”, NON Galeri (2014); “Nehirdeki Rüyalar”, Organhouse, Chongqing, Çin (2011) bulunuyor. Yapıtları aynı zamanda pek çok karma sergide yer aldı.

Güneş Terkol (b.1981, Ankara) is a Turkish artist based in İstanbul. She graduated from Mimar Sinan University, Fine Art Faculty, Painting Department. She completed her master’s degree in Yıldız Teknik University’s Interdisciplinary Art Department. Terkol takes inspiration from her immediate surroundings, collecting materials and stories, which she weaves into her sewing pieces, videos, sketches, and musical compositions. She is also a member of HaZaVuZu artist collective and GuGuOu group keeps working.

Recent solo exhibitions include “One Twoness”, Krank Art Gallery İstanbul (2020), “She wasn’t there and She Couldn’t Believe Her Ears”, Nev Gallery, Ankara, “Home is my Heart”, Krank Sanat Galeri, İstanbul (2017), “Storing Souls”, Galeri Nev, Ankara (2017), “The Holographic Record”, NON Gallery İstanbul (2014), and “Dreams on the River”, Organhouse, Chongqing, China (2011). Her works were also exhibited in various group shows.

GIULIA TOMASELLO

Kadın sağlığı konusuna odaklanan ve biyoteknolojiye etkileşimli giysiler ile birleştirerek alana yenilikler getiren etkileşim tasarımcısı Giulia Tomasello; Alma, Future Flora ve Rethinking the Bra

projeleriyle EU Horizon 2020 tarafından Re-FREAM, STARTS Prize ve WORTH Partnership ödülleriyle layık görüldü ve son dönemde disiplinlerarası çalışmalarıyla dikkat çekerek Japonya’da verilen World OMOSIROI Ödülü’nün sahibi oldu.

Kadın sağlığına dair bilgilerin gelişip derinleşmesine katkıda bulunarak tıp ile sosyal bilimler keşişiminde yenilikçi araçlar geliştiren Tomasello, yumuşak giysilerin temellerini ve biyolojik tekstilleri tanıtmak üzere tasarladığı eğitim platformu Kodlanan Bedenler bünyesindeki etkinliklerinin yanı sıra, öğretim görevlisi olarak yer aldığı Kraliyet Sanat Koleji – Royal College of Art (RCA), Londra ve Politecnico, Milano’da yumuşak teknolojiler üzerine çalışmalar sürdürüyor.

Giulia Tomasello is an interaction designer committed to women’s healthcare and its innovation, combining biotechnology and interactive wearables. She won the Re-FREAM, STARTS Prize and WORTH Partnership, awarded from EU Horizon 2020 and was recently recognised for her multidisciplinary work with the World Omosiroi Japanese Award. Tomasello offers a new deeper knowledge of female’s wellbeing, developing innovative tools in the intersection between medical and social sciences. Coded Bodies is her teaching platform designed to learn basics of soft wearables and an exploration of biological textiles. She is currently a Visiting Lecturer in soft technology at the Royal College of Art (RCA), London and Politecnico in Milano.

ANNE TOOMEY

Araştırma temelli tasarım, ürün geliştirme, üretim ve lisansüstü eğitim alanlarında ulusal ve uluslararası ölçekte deneyim sahibi tekstil uzmanı Anne Toomey, tasarım sektöründeki faaliyetlerinin yanı sıra yirmi bir yılı aşkın süredir akademik çalışmalar yapıyor, ve endüstri ile akademi arasındaki disiplinlerarası işbirliklerine yenilikçi yaklaşımlar getiriyor.

Anne Toomey’nin başkanlığını yaptığı Kraliyet Sanat Koleji – Royal College of Art (RCA), Londra Tekstil programındaki akademik ekip ve yüz kırkı aşkın lisansüstü öğrencisi, malzeme, üretim ve anlam ilişkileri bağlamında çalışmalar gerçekleştiriyor. Farklı sektörlerle yayılarak geniş etki yaratabilecek inovasyonlara odaklanan ve 21. yüzyıl tekstilindeki yeni olanakları araştıran program, çok yönlülüğü ve uygulama odaklı çözümleri esas alan bir yaklaşımla; yeni süreçler, teknolojiler ve malzemelere dair araştırmaları ileri seviye üretim çalışmaları ile bir araya getirmeyi amaçlıyor. Toomey’nin öncülüğünde Tekstil bölümü bünyesinde kurulan Tekstil – Akıllı Yumuşak Sistemler Araştırma Grubu da tekstilde inovasyonu merkeze alarak malzeme bilimindeki yenilikleri tasarımla buluşturuyor ve farklı duylulara hitap eden yeni tekstiller için bir platform meydana getirerek pazara yönelik yeni uygulama ve yollar geliştirmek üzere çalışmalar yapıyor.

Anne Toomey is a textiles specialist with national and international experience in research-based design, product development, manufacture and postgraduate education. With a background as a commercial

designer and over 21 years in academia, Toomey has a track record of initiating innovative approaches to cross-disciplinary collaborations between industry and academe.

As Head of the Textiles Programme at the Royal College of Art (RCA), London, she leads a team of staff and over 140 postgraduate students working at the creative interface between materials, making and meaning. Their collective focus is innovation that impacts and spans across many sectors, exploring new territories for the twenty-first century textiles specialist. Toomey’s vision for RCA Textiles is multivalent and grounded firmly in real-world solutions, with a focus on excellence of making allied to research into new processes, technologies and materials. Under her leadership, the Textiles Programme has established the Soft Systems Research Group, Textiles. The group focuses on Textiles Innovation, incorporating aspects of emerging material science with design to develop a platform of novel, multi-sensory textiles that explore new applications and routes to market.

ANNIE WARBURTON

Annie Warburton, Londra’nın önde gelen güncel zanaat ve tasarım stüdyolarından biri olan ödüllü sosyal girişim Cockpit Arts’ın yönetim kurulu başkanı. Sergi küratörlüğünün yanı sıra hem Birleşik Krallık’ta hem de uluslararası ortamda zanaat, sanat ve tasarım üzerine yazıyor, sunum ve yayınlar gerçekleştiriyor. Aynı zamanda eğitimdeki yeni Zanaat ve Tasarım T-Seviyesini geliştiren devlet sanayi panelinin de kurul başkanı. Warburton kariyerine Dublin’deki Crafts Council of Ireland [İrlanda Zanaat Kurulu]’da başladı, sonrasında ise bir ABD merkezli bir yayınevinde çalıştı ve yenilikçi bir dijital şirket hayata geçirdi. Birleşik Krallık’ın güneybatısında yer alan bir sanatçı kalkınma ajansı olan ArtsMatrix’te ve yaratıcı endüstrilerin ustalık kurulu olan Creative Skillset’te yönetim kurulu başkanlığı görevini üstlendi, moda, tekstil, medya ve yayıncılık sektörlerinde çalışarak televizyon, dijital, moda ve tekstilde cıracılık programlarına öncülük etti. Cambridge Üniversitesi’nde ekonomi ve felsefe okuyan Warburton, RSA üyesi ve Cambridge’de Newnham Koleji öğretim üyesi.

Annie Warburton is CEO of Cockpit Arts, an award-winning social enterprise and London’s leading studios for contemporary craft and design. She curates exhibitions and writes, presents and broadcasts on craft, art and design in the UK and internationally. She also chairs the Government’s industry panel developing the new T-Level in Craft and Design. Warburton started her career in Dublin at the Crafts Council of Ireland and went on to work for a US publisher and launch a digital start up. Warburton has held posts as CEO at ArtsMatrix, an artist development agency in the South West, and Head of Partnerships at Creative Skillset, the creative industries’ skills council, working with the fashion, textiles, media and publishing industries and pioneering apprenticeships in TV, digital, fashion and textiles. Warburton read economics and philosophy

at the University of Cambridge. She is a Fellow of the RSA and an Associate of Newnham College, Cambridge.

DR. AMY WINTERS

Malzeme-teknoloji atölyesi Rainbow Winters’ın kurucusu Dr. Amy Winters, TU/e Eindhoven Endüstriyel Tasarım bölümü bünyesindeki Future Everyday Araştırma Grubu’nda doktora sonrası araştırmacı olarak görev yapıyor, Malzemeler ve Yumuşak Robotik Sistemler bağlamında Zaman Formları gibi performans ilkeleri üzerine araştırmalarını sürdürüyor. TU/e bünyesine katılmadan önce Kraliyet Sanat Koleji – Royal College of Art (RCA), Londra’nın Akıllı Yumuşak Sistemler Uzmanlık Programı’nda eğitmen olarak görev alan Dr. Winters, Performans Tasarımı alanındaki lisans eğitimini Central Saint Martins, Londra’da onur derecesiyle tamamladı, doktora derecesini RCA’den Tekstil alanında aldı.

Dr Amy Winters is the founder of material-technology studio Rainbow Winters and Postdoctoral Researcher at the Future Everyday Group, Industrial Design, TU/e Eindhoven. She currently explores performance principles such as Temporal Form towards Interactive Materials and Soft Robotic Systems. Before joining TU/e, Amy worked as a tutor on the Soft Systems Specialism at the Royal College of Art (RCA), London. She holds a PhD in Textiles from the RCA and a BA (Hons) Performance Design (Central Saint Martins), London.

NERGİZ YEŞİL

Nergiz Yeşil, lisans ve yüksek lisans eğitimini Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, Heykel bölümünde tamamladı. Yüksek lisans tezini “Sanat Yapıtında Biyolojik Materyal Kullanımı” başlığı ile biyo-sanat üzerine yazdı. 2018’de Erasmus öğrenci değişim programıyla Belçika, Anvers’teki Kraliyet Güzel Sanatlar Akademisi, Heykel bölümünde eğitim gördü. Avrupa’da ve Türkiye’de grup ve proje sergilerine katıldı. “Paleontoloji Müzesi” isimli ilk kişisel sergisini 2019’da PG Art Gallery, İstanbul’da gerçekleştirdi. Sabancı Sanat Ödülleri dahil birçok ödül aldı. Yaşamına ve çalışmalarına İstanbul’da devam ediyor.

Nergiz Yeşil completed her undergraduate and postgraduate studies in the Department of Sculpture at Mimar Sinan University of Fine Arts. Her master’s thesis titled “Use of Biological Materials in Artworks” focused on bio-art. In 2018, she studied at the Sculpture Department of the Royal Academy of Fine Arts in Antwerp, Belgium, as part of the Erasmus student exchange program. She participated in projects and group exhibitions across Europe and Turkey. She held her first solo exhibition titled “Paleontology Museum” in 2019 at PG Art Gallery, İstanbul. She received numerous awards, including the Sakıp Sabancı Art Award. She continues to live and work in İstanbul.

OĞUZ 'OZ' BURUK

sayfa page 32

üst top

WEARPG Projesi, Koç Üniversitesi Arçelik Yaratıcı Endüstriler Uygulama ve Araştırma Merkezi'nde üretilmiştir. Fotoğraf: Oğuz 'Oz' Buruk
WEARPG Project, created at Koç University Arçelik Research Center for Creative Industries. Photography by Oğuz 'Oz' Buruk

alt bottom

Görsel Image: Oğuz 'Oz' Buruk

EMILIE GILES

sayfa page 60

Görsel Image: Emilie Giles

İREM SABANUÇ GÖNÜL

sayfa page 44

Bilinçaltı, 2020

21x23x26 cm, Çeşitli kalınlıkta iplikler, alçı
Subconscious, 2020
21x23x26 cm, Yarns of various sizes, plaster

sayfa page 47

Mümkün, 2020

30x45 cm, Kumaş parçaları, iplik, boya
Possible, 2020
30x45 cm, Rags, yarn, dye

HANNAH ELISABETH JONES

sayfa page 50

Llhw Lleol - Yerel Renk Llhw Lleol - Local Colour

sayfa page 52

Boyalı Demet Bundle Dyeing

sayfa page 53

Hapa-Zome

Fotoğraflar Photos: Hannah Elisabeth Jones

DR. BERDAN KALAV

sayfa page 34, 37

Görsel Image: Berdan Kalav

BEGÜM CÂNÂ ÖZGÜR

sayfa page 38

üst top

Lotus, Yer koltuğu Floor seat, 2018

alt bottom

Opticals, El dokuması kilimler Handwoven kilims, 2017

Fotoğraflar Photos: Avşar Güleler

sayfa page 64

üst top

Dokuma Atölyesi Weaving Workshop, 2019
Fotoğraf Photo: Ayça Taylan

alt bottom

Dokuma Atölyesi Weaving Workshop, 2019

sayfa page 66

Fotoğraf Photo: Avşar Güleler

DR. LYNN TANDLER

sayfa page 24

Lynn Tandler - "The Role of Weaving in Smart Material Systems". Doktora tezi. Northumbria Üniversitesi Tasarım Bölümü
Lynn Tandler - "The Role of Weaving in Smart Material Systems". Doctoral thesis. School of Design. Northumbria University

GÜNEŞ TERKOL

sayfa page 40

Güzel Günler, 2017

800x600 cm
Fransız Kültür Merkezi'nde sergilenen enstalasyon
Good Days, 2017
800x600 cm
Installation at the L'Institut français in Istanbul

sayfa page 42, 43

Protect! Kumaş manifestoya dönüştüğünde, 2020
Cento Pecci, İtalya
Protect! When fabric becomes a manifesto, 2020
Cento Pecci, Italy

soldan sağa left to right

Arzu Badosu, 2010

100x100 cm, 20 parça, kumaş üzerine dikiş
Desire Passed by Band, 2010
100x100 cm, 20 pieces, sewing on fabric

Nehirde Hayaller, 2011

215x286 cm, kumaş üzerine dikiş
Dreams on the River, 2011
15x286 cm, sewing on fabric
Bridge the Gap, 2020
220 x 300 cm, kumaş üzerine dikiş
Bridge the Gap, 2020
220 cm x 300 cm, sewing on fabric

sayfa page 56

Ses, 2020

38x38 cm, kumaş üzerine dikiş
Sound, 2020
38x38 cm, sewing on fabric

sayfa page 58

Çayka, 2020
23x40 cm, kumaş üzerine dikiş
Çayka, 2020
23x40 cm, sewing on fabric

sayfa page 59

Merhaba, 2020
36x29 cm, kumaş üzerine dikiş
Hello, 2020.
36x29 cm, sewing on fabri

GIULIA TOMASELLO

sayfa page 54

Fotoğraf Photo: Giulia Tomasello
Student's e-circuit, FHNW Kunst, 2020

ANNE TOOMEY

sayfa page 20

CraftTech, Kraliyet Sanat Koleji, BK. Mart 2018
ISBN: 978-1-910642-31-0
CraftTech. Royal College of Art, UK. March 2018
ISBN: 978-1-910642-31-0

DR. AMY WINTERS

sayfa page 26, 28, 29

Akıllı Yumuşak Sistemler Basılı Aksamlar Atölyesi.
İletken devreler Ganit Goldstein ve Emily Harriet
Wright, iletken mürekkep DZP Technologies
tarafından tedarik edildi. Fotoğrafları Amy Winters
çektii.
Soft Systems Printed Electronics Workshops.
Conductive printed circuits by Ganit Goldstein and
Emily Harriet Wright. Conductive ink kindly provided
by DZP Technologies. Photographs by Amy Winters.

NERGİZ YEŞİL

sayfa page 62

Görseller Images: Nergiz Yeşil

TEŞEKKÜRLER ACKNOWLEDGEMENTS

İstanbul Modern, Kraliyet Sanat Koleji – Royal College of Art (RCA), Londra işbirliğiyle gerçekleştirdiği “Tekstilde Zanaat ve Teknoloji” projesi ve yayınının gerçekleşmesi için destek olan kişilere teşekkür eder.

Istanbul Modern would like to express its gratitude to these individuals for their support to the project “Crafting Technology for Textiles” and its publication, made in collaboration with the Royal College of Art (RCA), London.

BAGER AKBAY	SUSAN HAMILTON	SARAH O’MALLEY
ASLI AKÇAYOZ	ELAINE IGOE	SARA ROBERTSON
PINAR ÇELİKCAN	DUNNI JOSEPH	HANA WILFORD
ALMA DASKALAKI	NÜKET KANTÜRK	
RANÂ KAHRAMAN DURU	THEA LAWRENCE	

İSTANBUL MODERN, KADIN SANATÇILAR FONU ÜYELERİNE, MODERN VE ÇAĞDAŞ SANATA VERDİKLERİ DESTEK İÇİN TEŞEKKÜR EDER.

ISTANBUL MODERN THANKS ITS WOMEN ARTISTS FUND MEMBERS FOR THEIR GENEROUS SUPPORT OF MODERN AND CONTEMPORARY ART.

ZEYNEP AKÇAKAYALIOĞLU
DİLARA AKIN
MİNE BAHADIR
BERRAK BARUT
REVNA DEMİRÖREN
SUZAN SABANCI DİNÇER
OYA ECZACIBAŞI
ESRA SARİBEKİR FAZLIOĞLU
SELİN GÜLÇELİK
BERİL MİSKAVİ
MELTEM DEMİRÖREN OKTAY
NESRİN SARIOĞLU
TÜRKAN ÖZİLHAN TACİR

İSTANBUL MODERN, ALTIN ÜYELERİNE MODERN VE ÇAĞDAŞ SANATA VERDİKLERİ DESTEK İÇİN TEŞEKKÜR EDER.

ISTANBUL MODERN THANKS ITS GOLD MEMBERS FOR THEIR GENEROUS SUPPORT OF MODERN AND CONTEMPORARY ART.

FUNDA ACAR	FİLİZ ÇAKMUR	GÜVEN KARACA	İLGİN SÜREL
SELİN AÇIK	DEVİRİM ÇUBUKÇU	DOĞAN KARADENİZ	ZAFER ŞEN
HÜSNÜ AKHAN	ALİ ARMAĞAN DALOĞLU	FİRDEVS KAYHAN	AYLİN TAHİNCİOĞLU
DİLARA AKIN	SEVİL DOLMACI	SERAP KAYHAN	FETTAH TAMİNCE
GÖZDE AKPINAR	HALDUN DOSTOĞLU	NİLGÜN KELEŞ	DOĞAN TEKELİ
İSAK ANTİKA	EMRE DÖKMECİ	SELİN KİTAPÇI	KEMAL TEPRET
ŞULE ARINÇ	OKTAY DURAN	ÖNER KOCABEYOĞLU	BERAN TOKSÖZ
OLGAÇ ARTAM	ANGELİNA ERKEK	ZEYNEP KÖSEOĞLU	TOLGA TUĞLULAR
RECAİ AYANOĞLU	NESRİN ESİRTGEN	FUNDA DUYGU KUŞÇU	EVREN TUĞSUZ
NEVZAT AYDIN	MEHTAP FERAH	ANNA LAUDEL	GÜLDAL TURGUT
BEGÜM AYDINOĞLU	NİDAL FIRAT	MEHMET BERKE MERTER	İSMAİL TURGUT
EMİR BAHADIR	OSKAR FUCHS	İLHAN MOLU	NEJAT TÜRKMEN
EREN BAHADIR	EMİNE GÜLÇELİK	EMRE NARİN	AGAH UĞUR
BİLGE BAHAR	TİJEN GÜMÜŞDİŞ	MÜGE ONAN	HASAN ULUSOY
FARANAK BAKHSHIPOUR	CANAN GÜNDOĞDU	ATA ÖNUÇAK	PINAR UYGUN
NİHAN BARAN	H.R.H. FRANZ, DUKE OF BAVARIA	ÖZGEN ÖZKAN	SİNAN UZAN
SEVİL BASMACI	ALTUĞ HACIALİOĞLU	ELMAS ÖZLER	ELVAN ÜNLÜTÜRK
TAYFUN BAYAZIT	BARAN HAKMAN	ARİF ÖMER SAĞMANLI	CELAL ÖZGÜR YALAMAN
TEVFİK BAYOĞLU	CEM HAMİDİ	AYLİN BARLAS SARICI	FARUK YAMANKARADENİZ
SENUR AKIN BİÇER	EMİN HİTAY	KEMAL SERVİ	ADNAN YEREBAKAN
ZEYNEP BORA	FERİDE İKİZ	MÜGE SEVİL	ZAFER YILDIRIM
MUSTAFA SERDAR BOŞÇA	PERİHAN İNCİ	AYŞE SEZEN	BURAK YOĞURTÇU
İREM BOYSANOĞLU	GİZEM KAHYA İYEM	CENGİZ SEZEN	GÜLÇİN YÜKSELOĞLU
MERT OSMAN CAN	BAHADIR KALEAĞASI	KURT SUNTAY	

İSTANBUL MODERN MÜZE YÖNETİMİ
İSTANBUL MODERN MUSEUM MANAGEMENT

YÖNETİM KURULU BOARD OF DIRECTORS

BAŞKAN CHAIR
OYA ECZACIBAŞI

BAŞKAN YARDIMCILARI VICE CHAIRS
ETHEM SANCAK
OKŞAN ATILLA SANÖN

DAMLA BİROL
ESRA ECZACIBAŞI COŞKUN
MÜNİR EKONOMİ
ŞELİ ELVAŞVİLİ
CAN KENDİ
ÖZCAN KONAK
GÖRGÜN TANER

MÜZE GENEL DİREKTÖRÜ MUSEUM DIRECTOR
LEVENT ÇALIKOĞLU

İŞLETME DİREKTÖRÜ COO
YASEMİN SÜMER

ŞEF KÜRATÖR CHIEF CURATOR
ÖYKÜ ÖZSOY

EĞİTİM VE SOSYAL PROJELER EDUCATION AND SOCIAL PROJECTS
NESLİHAN VAROL

ETKİNLİK EVENTS
EDA DALÇAM

İŞ GELİŞTİRME BUSINESS DEVELOPMENT
İPEK CANKAT

KURUMSAL İLETİŞİM CORPORATE COMMUNICATIONS
BEGÜM GÜVEN

MALİ İŞLER FINANCE
OĞUZ ERİŞ

OPERASYON OPERATION
ENGİN UZUNOĞLU

PAZARLAMA MARKETING
ALİYE MERVE ÜRKÜN

ÜYELİK MEMBERSHIP
SEÇİL ERTUĞRUL

KURUCULAR VE SPONSORLAR FOUNDERS AND SPONSORS

KURUCULAR FOUNDERS
OYA ECZACIBAŞI - BÜLENT ECZACIBAŞI

KURUCU SPONSOR FOUNDING SPONSOR

Eczacıbaşı

ANA SPONSOR MAIN SPONSOR

DOĞUŞ | **BİLGİLİ**
HOLDİNG HOLDİNG

KATKIDA BULUNANLAR CONTRIBUTORS

LEVENT ÇALIKOĞLU

MÜNİR EKONOMİ

ETHEM SANCAK

OKŞAN ATILLA SANÖN

GÖRGÜN TANER

SİNEMA SPONSORU CINEMA SPONSOR

TÜRK TUBORG A.Ş.

“SİZİN PERŞEMBENİZ” SPONSORU
“YOURS THURSDAY” SPONSOR

PARİBU

KEŞİF ALANI SPONSORU
DISCOVERY SPACE SPONSOR

HSBC

“GENÇ SALI” SPONSORU
“YOUNG TUESDAY” SPONSOR

ECZACIBAŞI TOPLULUĞU

ALTIN VE GÜMÜŞ ÜYELİK PROGRAMI SPONSORU
GOLD AND SILVER MEMBERSHIP PROGRAM SPONSOR

AUDI

GENÇ MODERN SPONSORU
GENÇ MODERN SPONSOR

NESPRESSO

AÇILIŞA DESTEK VERENLER GRAND OPENING SUPPORTERS

ALTIN GOLD

TEPTA AYDINLATMA

BRONZ BRONZE

MEY DIAGEO

KURUMSAL ALTIN ÜYELER CORPORATE GOLD MEMBERS

ARTAM ANTİK A.Ş.

AZİMUT PORTFÖY

DİRİMART

MÜHENDİS A.Ş.

NEUGERRIEMSCHNEIDER

TIRSAN

KURUMSAL GÜMÜŞ ÜYELER CORPORATE SILVER MEMBERS

ADİDAS

GARANTİ BBVA AMERICAN EXPRESS

KÜTAHYA PORSELEN

MULTİNET

YEDİTEPE ÜNİVERSİTESİ
KÜLTÜR SANAT OFİSİ

SİGORTA SPONSORLARI
INSURANCE SPONSORS

AK SİGORTA

ALLIANZ TÜRKİYE

ANADOLU SİGORTA

AXA SİGORTA

KONAKLAMA ACCOMMODATION

NOVOTEL

İSTANBUL BOSPHORUS

SUB KARAKÖY

KATKIDA BULUNAN FİRMALAR
CONTRIBUTING ORGANIZATIONS

DREAMBOX

ECZACIBAŞI TÜKETİM ÜRÜNLERİ

FASELİS

JOTUN

MODYO TV

SABİHA GÖKÇEN HAVALİMANI

SİSTEM9

UPM

KATKILARINDAN DOLAYI
TEŞEKKÜR EDERİZ.
WE ARE THANKFUL

FOR THE CONTRIBUTIONS OF
İSTANBUL BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ

